

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-111-03

Druk nr 2031
Warszawa, 19 września 2003 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz ustawy - Kodeks wykroczeń wraz z projektem podstawowego aktu wykonawczego,

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 Regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks wykroczeń

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 112 otrzymuje brzmienie:

“Art. 112. Niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia przestępstwa, ustawę karną polską stosuje się do obywatela polskiego oraz cudzoziemca w razie popełnienia:

- 1) przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu wewnętrznemu lub zewnętrznemu Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) przestępstwa przeciwko polskim urządóm lub funkcjonariuszóm publicznym,
- 3) przestępstwa przeciwko istotnym polskim interesóm gospodarczym,
- 4) przestępstwa fałszywych zeznań złożonych wobec urzędu polskiego,
- 5) przestępstwa, z którego została osiągnięta, chociażby pośrednio, korzyść majątkowa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

2) w art. 115 § 14 otrzymuje brzmienie:

“§ 14. Dokumentem jest każdy przedmiot, w tym zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne.”;

3) w art. 130 § 3 otrzymuje brzmienie:

“§ 3. Kto, w celu udzielenia obcemu wywiadowi wiadomości określonych w § 2, gromadzi je lub przechowuje, wchodzi do systemu informatycznego w celu ich uzyskania albo zgłasza gotowość działania na rzecz obcego wywiadu przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.”;

4) w art. 165 § 1 otrzymuje brzmienie:

“§ 1. Kto sprowadza niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób albo dla mienia w wielkich rozmiarach:

- 1) powodując zagrożenie epidemiologiczne lub szerzenie się choroby zakaźnej albo zarazy zwierzęcej lub roślinnej;
- 2) wyrabiając lub wprowadzając do obrotu szkodliwe dla zdrowia substancje, środki spożywcze lub inne artykuły powszechnego użytku lub też środki farmaceutyczne nie odpowiadające obowiązującym warunkom jakości;
- 3) powodując uszkodzenie lub unieruchomienie urządzenia użyteczności publicznej, w szczególności urządzenia dostarczającego wodę, światło, ciepło, gaz, energię albo urządzenia zabezpieczającego przed nastąpieniem niebezpieczeństwa powszechnego lub służącego do jego uchylenia;

4) zakłócając, uniemożliwiając lub w inny sposób wpływając na automatyczne przetwarzanie, gromadzenie lub przekazywanie danych informatycznych;

5) działając w inny sposób w okolicznościach szczególnie niebezpiecznych,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.”;

5) art. 200 otrzymuje brzmienie:

“Art. 200. Kto obcuje płciowo z małoletnim poniżej lat 15 lub dopuszcza się wobec takiej osoby innej czynności seksualnej lub doprowadza ją do poddania się takim czynnościom albo do ich wykonania,

podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.”;

6) art. 202 otrzymuje brzmienie:

“Art. 202. § 1. Kto publicznie prezentuje treści pornograficzne w taki sposób, że może to narzucić ich odbiór osobie, która tego sobie nie życzy,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

§ 2. Kto małoletniemu poniżej lat 15 prezentuje treści pornograficzne lub udostępnia mu przedmioty mające taki charakter albo rozpowszechnia treści pornograficzne w sposób umożliwiający takiemu małoletniemu zapoznanie się z nimi,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

§ 3. Kto w celu rozpowszechniania produkuje, utrwała lub sprowadza albo rozpowszechnia lub publicznie

prezentuje treści pornograficzne z udziałem małoletniego albo treści pornograficzne związane z prezentowaniem przemocy lub posługiwaniem się zwierzęciem,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

§ 4. Kto utrwała, sprowadza, przechowuje lub posiada treści pornograficzne z udziałem małoletniego poniżej lat 15,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

§ 5. Przedmioty zawierające treści pornograficzne, o których mowa w § 1-4, jak również przedmioty służące do produkcji, utrwalania lub rozpowszechniania tych treści podlegają przepadkowi, chociażby nie stanowiły własności sprawcy.”;

7) w art. 268 § 2 otrzymuje brzmienie:

“§ 2. Kto, nie będąc do tego uprawnionym, niszczy, uszkadza, usuwa, zmienia lub utrudnia dostęp do danych informatycznych albo w istotnym stopniu zakłóca lub uniemożliwia automatyczne przetwarzanie, gromadzenie lub przekazywanie takich danych,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.”;

8) art. 269 otrzymuje brzmienie:

“Art. 269. § 1. Kto niszczy, uszkadza, usuwa lub zmienia dane informatyczne o szczególnym znaczeniu dla obronności kraju, bezpieczeństwa w komunikacji, funkcjonowania administracji rządowej, innego organu lub instytucji państwowej albo samorządu

terytorialnego albo zakłóca lub uniemożliwia automatyczne przetwarzanie, gromadzenie lub przekazywanie takich danych,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w § 1, niszcząc albo wymieniając nośnik informacji lub niszcząc albo uszkadzając urządzenie służące do automatycznego przetwarzania, gromadzenia lub przekazywania danych informatycznych.”;

9) po art. 269 dodaje się art. 269a i art. 269b w brzmieniu:

“Art. 269a. Kto, nie będąc do tego uprawnionym, przez transmisję, zniszczenie, usunięcie, uszkodzenie lub zmianę danych informatycznych, w istotnym stopniu zakłóca pracę systemu komputerowego lub sieci teleinformatycznej,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Art. 269b. § 1. Kto wytwarza, pozyskuje, zbywa lub udostępnia innym osobom urządzenia lub programy komputerowe przystosowane do popełnienia przestępstwa określonego w art. 165 § 1 pkt 4, art. 267 § 2, art. 268 § 2 albo § 3 w związku z § 2, art. 269 § 2 albo art. 269a, a także hasła komputerowe, kody dostępu lub inne dane umożliwiające dostęp do informacji przechowywanych w systemie komputerowym lub sieci teleinformatycznej,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

§ 2. Urządzenia lub programy komputerowe, o których mowa w § 1, podlegają przypadkowi, chociażby nie

stanowiły własności sprawcy.”;

10) w art. 287 § 1 otrzymuje brzmienie:

“§ 1. Kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub wyrządzenia innej osobie szkody, bez upoważnienia, wpływa na automatyczne przetwarzanie, gromadzenie lub przekazywanie danych informatycznych lub zmienia, usuwa albo wprowadza nowy zapis danych informacyjnych,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”;

11) art. 297 otrzymuje brzmienie:

“Art. 297. § 1. Kto, w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku, jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi – kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto wbrew ciążącemu

obowiązkowi, nie powiadamia właściwego podmiotu o powstaniu sytuacji mogącej mieć wpływ na wstrzymanie albo ograniczenie wysokości udzielonego wsparcia finansowego, określonego w § 1, lub zamówienia publicznego albo na możliwość dalszego korzystania z elektronicznego instrumentu płatniczego.

§ 3. Nie podlega karze, kto przed wszczęciem postępowania karnego dobrowolnie zapobiegł wykorzystaniu wsparcia finansowego lub instrumentu płatniczego, określonych w § 1, zrezygnował z dotacji lub zamówienia publicznego albo zaspokoił roszczenia pokrzywdzonego.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 143 § 1 otrzymuje brzmienie:

“§ 1. Spisania protokołu wymagają:

- 1) przyjęcie ustnego zawiadomienia o przestępstwie, wniosku o ściganie i jego cofnięcie,
- 2) przesłuchanie oskarżonego, świadka, biegłego i kura-tora,
- 3) dokonanie oględzin,
- 4) dokonanie otwarcia zwłok oraz wyjęcie zwłok z grobu,
- 5) przeprowadzenie eksperymentu, konfrontacji oraz okazania,

- 6) przeszukanie osoby, miejsca, rzeczy i systemu informatycznego oraz zatrzymanie rzeczy i danych informatycznych,
- 7) otwarcie korespondencji i przesyłki oraz odtworzenie utrwalonych zapisów,
- 8) zaznajomienie podejrzanego z materiałami zebranymi w postępowaniu przygotowawczym,
- 9) przyjęcie poręczenia,
- 10) przebieg posiedzenia sądu przeprowadzonego na podstawie art. 339,
- 11) przebieg rozprawy.”;

2) w art. 218 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

“ § 1. Urzędy, instytucje i podmioty prowadzące działalność w dziedzinie poczty lub działalność telekomunikacyjną, urzędy celne oraz instytucje i przedsiębiorstwa transportowe obowiązane są wydać sądowi lub prokuratorowi, na żądanie zawarte w postanowieniu, korespondencję i przesyłki oraz wykaz połączeń telekomunikacyjnych lub innych przekazów informacji, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną, z uwzględnieniem czasu ich dokonania i innych danych związanych z połączeniem lub przekazem, nie stanowiących treści rozmowy telefonicznej lub innego przekazu informacji, jeżeli mają znaczenie dla toczącego się postępowania. Tylko sąd lub prokurator mają prawo je otwierać lub zarządzić ich otwarcie.

§ 2. Postanowienie, o którym mowa w § 1, doręcza się adresatom korespondencji oraz abonentowi telefonu lub nadawcy, którego

wykaz połączeń lub innych przekazów informacji został wydany. Doręczenie postanowienia może być odroczone na czas oznaczony, niezbędny ze względu na dobro sprawy, lecz nie później niż do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.”;

3) po art. 218 dodaje się art. 218a i 218b w brzmieniu:

“Art. 218a. § 1. Urzędy, instytucje i podmioty prowadzące działalność telekomunikacyjną obowiązane są niezwłocznie zabezpieczyć, na żądanie sądu lub prokuratora zawarte w postanowieniu, na czas określony, nie przekraczający jednak 90 dni, dane informatyczne przechowywane w urządzeniach zawierających te dane na nośniku lub w systemie informatycznym. Przepis art. 218 § 2 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.

§ 2. Pozbawione znaczenia dla postępowania karnego dane informatyczne, o których mowa w § 1, należy niezwłocznie zwolnić spod zabezpieczenia.

Art. 218b. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw łączności, Ministrem Obrony Narodowej oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób technicznego przygotowania systemów i sieci służących do przekazywania informacji – do gromadzenia wykazów połączeń telefonicznych i innych przekazów informacji, z uwzględnieniem czasu ich dokonania i innych danych związanych z połączeniem lub przekazem, nie stanowiących treści rozmowy telefonicznej lub innego przekazu informacji, a także sposoby zabezpieczania

danych informatycznych w urządzeniach zawierających te dane oraz w systemach i na nośnikach informatycznych, w tym danych przesyłanych pocztą elektroniczną, mając na uwadze konieczność zabezpieczenia wykazów połączeń telefonicznych i innych przekazów informacji oraz danych informatycznych przed ich utratą, zniekształceniem lub nieuprawnionym ujawnieniem.”;

4) art. 236a otrzymuje brzmienie:

“Art. 236a. Przepisy rozdziału niniejszego stosuje się odpowiednio do dysponenta i użytkownika urządzenia zawierającego dane informatyczne lub systemu informatycznego, w zakresie danych przechowywanych w tym urządzeniu lub systemie albo na nośniku znajdującym się w jego dyspozycji lub użytkowaniu, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną.”;

5) tytuł rozdziału 65 otrzymuje brzmienie:

“Ekstradycja oraz przewóz osób ściganych albo skazanych albo wydanie przedmiotów, na wniosek państw obcych”;

6) art. 602 otrzymuje brzmienie:

“Art. 602. § 1. Z zastrzeżeniem przepisów rozdziału 64b, ekstradycja jest wydaniem osób ściganych albo skazanych, na wniosek państw obcych, w celach określonych w § 2.

§ 2. W razie złożenia przez organ państwa obcego wniosku o wydanie osoby ściganej w celu przeprowadzenia przeciw niej postępowania karnego lub wykonania orzeczonej co do niej kary albo środka zabezpieczającego, prokurator przesłuchuje tę osobę i

w miarę potrzeby zabezpiecza dowody znajdujące się w kraju, po czym wnosi sprawę do właściwego miejscowo sądu okręgowego.”;

7) po rozdziale 65 dodaje się rozdziały 65a i 65b w brzmieniu:

“Rozdział 65a Wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przekazanie osób ściganych na podstawie europejskiego nakazu aresztowania

Art. 607a. § 1. W razie podejrzenia, że osoba ścigana za przestępstwo popełnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przebywa na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, właściwy miejscowo sąd okręgowy, na wniosek prokuratora, może wydać europejski nakaz aresztowania, zwany dalej “nakazem”.

§ 2. Przekazanie osoby ściganej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nakazem, następuje w celu przeprowadzenia przeciwko niej postępowania karnego lub wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności albo innego środka skutkującego pozbawieniem wolności.

Art. 607b. Wydanie nakazu jest niedopuszczalne:

- 1) w związku z prowadzonym przeciwko osobie ściganej postępowaniem karnym o przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności do roku,
- 2) w celu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze do 4 miesięcy albo innego środka skutkującego pozbawieniem wolności na czas nie przekraczający 4 miesięcy.

Art. 607c. § 1. Nakaz powinien zawierać:

- 1) oznaczenie organu występującego, ze wskazaniem jego numeru telefonu, telefaksu i adresu poczty elektronicznej,
- 2) datę oraz miejsce wydania nakazu,
- 3) dane określające tożsamość i obywatelstwo osoby ściganej,
- 4) sygnaturę, rodzaj i treść prawomocnego orzeczenia sądu, w związku z którym nakaz został wydany,
- 5) przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu,
- 6) górną granicę ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności przestępstwa, o które toczy się postępowanie lub wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności albo innego środka skutkującego pozbawieniem wolności,
- 7) zwięzły opis stanu faktycznego sprawy,
- 8) wskazanie następstw czynu nie objętych ustawowymi znamionami przestępstwa.

§ 2. Nakaz powinien zostać przetłumaczony na język urzędowy państwa wykonania nakazu.

§ 3. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór nakazu, mając na uwadze

konieczność udostępnienia państwu członkowskiemu Unii Europejskiej, do którego jest kierowany, danych niezbędnych dla podjęcia prawidłowej decyzji w przedmiocie przekazania osoby ściganej.

Art. 607d. § 1. Jeżeli miejsce pobytu osoby ściganej jest znane, sąd okręgowy, który wydał nakaz, przekazuje go bezpośrednio właściwemu organowi wymiaru sprawiedliwości państwa wykonania nakazu; odpis nakazu przekazuje się Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w przypadku gdy państwo wykonania nakazu zwróciło się o przedstawienie dodatkowych informacji lub dokumentów.

Art. 607e. § 1. Osoby przekazanej w wyniku wykonania nakazu nie można ścigać za przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę przekazania ani wykonać orzeczonych wobec niej za te przestępstwa kar pozbawienia wolności albo innych środków skutkujących pozbawieniem wolności.

§ 2. Sąd, który prawomocnie orzekł w sprawie, może zarządzić wykonanie kary tylko za te przestępstwa, które stanowiły podstawę przekazania osoby ściganej. W posiedzeniu sądu mają prawo wziąć udział prokurator i osoba ścigana. Przepis art. 451 stosuje się odpowiednio.

§ 3. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli:

- 1) państwo wykonania nakazu złożyło oświadczenie o dopuszczalności ścigania lub wykonania kar

pozbawienia wolności albo innych środków skutkujących pozbawieniem wolności za wszystkie przestępstwa popełnione przed przekazaniem, chyba że organ tego państwa w decyzji o przekazaniu postanowił inaczej,

- 2) osoba przekazana, pomimo takiej możliwości, nie opuściła terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ciągu 45 dni od daty prawomocnego zakończenia postępowania albo po opuszczeniu terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na nie powróciła,
- 3) nie została orzeczona kara pozbawienia wolności albo inny środek skutkujący pozbawieniem wolności,
- 4) postępowanie karne nie wiąże się ze stosowaniem wobec osoby ściganej środka skutkującego pozbawieniem wolności,
- 5) czyn osoby ściganej jest zagrożony karą lub środkiem nie skutkującymi pozbawieniem wolności,
- 6) osoba ścigana wyraziła zgodę na przekazanie i zrzekła się korzystania z prawa określonego w § 1,
- 7) osoba ścigana, po jej przekazaniu, złożyła przed sądem właściwym do rozpoznania sprawy oświadczenie o zrzeczeniu się korzystania z prawa określonego w § 1, w odniesieniu do czynów popełnionych przed przekazaniem,
- 8) organ wymiaru sprawiedliwości państwa

wykonania nakazu, który przekazał osobę ściganą, na wniosek sądu właściwego do rozpoznania sprawy, wyraził zgodę na ściganie lub wykonanie kar pozbawienia wolności albo innych środków skutkujących pozbawieniem wolności za przestępstwa określone w pkt 1.

§ 4. Wniosek, o którym mowa w § 3 pkt 8, powinien zawierać informacje wymienione w art. 607c § 1.

Art. 607f. Na poczet orzeczonej lub wykonywanej kary pozbawienia wolności zalicza się okres faktycznego pozbawienia wolności w państwie wykonania nakazu w związku z przekazaniem.

Art. 607g. Po prawomocnym zakończeniu postępowania karnego przeciwko osobie ściganej lub wykonaniu wobec niej kary pozbawienia wolności albo innego środka skutkującego pozbawieniem wolności sąd właściwy do rozpoznania sprawy przesyła odpis orzeczenia lub zawiadomienie o wykonaniu kary albo innego środka do organu wymiaru sprawiedliwości państwa wykonania nakazu.

Art. 607h. § 1. Sąd lub prokurator może wystąpić do organów wymiaru sprawiedliwości państwa wykonania nakazu o zajęcie i przekazanie przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa oraz przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, także wtedy, gdy wykonanie nakazu nie jest możliwe ze względu na śmierć lub ucieczkę osoby ściganej.

§ 2. Przekazane przedmioty, o których mowa w § 1, zwraca się państwu wykonania nakazu, jeżeli przy ich

przekazaniu zastrzeżono zwrot lub gdy podlegają one zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu uprawnionemu podmiotowi, przebywającemu na terytorium państwa wydania nakazu.

Art. 607i. § 1. Osoba ścigana, która w wyniku przekazania znalazła się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podlega dalszemu przekazaniu bez zgody państwa wykonania nakazu w związku z przestępstwami popełnionymi przed przekazaniem tylko wtedy, gdy:

- 1) pomimo takiej możliwości nie opuściła terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ciągu 45 dni od daty prawomocnego zakończenia postępowania albo po opuszczeniu terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na nie powróciła,
- 2) wyraziła zgodę na przekazanie do państwa innego niż państwo wykonania nakazu,
- 3) stosuje się do niej przepis art. 607e § 3 pkt 2, 5, 7 albo 8.

§ 2. Na wydanie osoby ściganej, która w wyniku przekazania znalazła się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wymagana jest zgoda właściwego organu państwa wykonania nakazu, które przekazało tę osobę.

Art. 607j. § 1. Jeżeli państwo wykonania nakazu przekazało osobę ściganą pod warunkiem, że wykonanie kary pozbawienia wolności albo innego środka skutkującego pozbawieniem wolności nastąpi w tym państwie, postępowania wykonawczego nie wszczyna

się.

- § 2. W przypadku, o którym mowa w § 1, sąd właściwy do rozpoznania sprawy, niezwłocznie po uprawomocnieniu się orzeczenia, wydaje postanowienie o przekazaniu skazanego do właściwego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu wykonania orzeczonej kary albo innego środka skutkującego pozbawieniem wolności. Postanowienie nie podlega zaskarżeniu. Odpis postanowienia wraz z odpisem orzeczenia podlegającego wykonaniu przekazuje się właściwemu organowi państwa wydania nakazu.

Rozdział 65b Wystąpienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przekazanie osób ściganych na podstawie nakazu

Art. 607k. § 1. W razie otrzymania wniosku państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przekazanie osoby ściganej na podstawie nakazu, w celu przeprowadzenia przeciwko niej postępowania karnego lub wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności albo innego środka skutkującego pozbawieniem wolności, prokurator przesłuchuje tę osobę, informując ją o treści nakazu oraz o możliwości wyrażenia zgody na przekazanie lub zgody na niestosowanie przepisu art. 607e § 1, po czym wnosi sprawę do właściwego miejscowo sądu okręgowego.

- § 2. Wniosek, o którym mowa w § 1, może być połączony z wnioskiem o zastosowanie tymczasowego aresztowania albo z zastosowaniem innego środka

zapobiegawczego.

§ 3. Jeżeli odrębne przepisy prawa polskiego stanowią, że ściganie osoby, wobec której wydano nakaz, jest uzależnione od zezwolenia właściwej władzy, przed skierowaniem sprawy do sądu stosuje się przepis art. 13.

§ 4. Przed rozpoznaniem wniosku, o którym mowa w § 1, należy przesłuchać osobę ściganą dla potrzeb postępowania karnego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, jeżeli zwróciło się ono z takim wnioskiem jednocześnie z wnioskiem, o którym mowa w § 1. Przesłuchanie odbywa się w obecności osoby wskazanej we wniosku. Przepis art. 588 § 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 607l. § 1. W przedmiocie przekazania i tymczasowego aresztowania sąd orzeka na posiedzeniu, w którym mają prawo wziąć udział prokurator i obrońca.

§ 2. Jeżeli osoba ścigana wyrazi taką wolę, sąd przyjmuje od niej do protokołu oświadczenie o zgodzie na przekazanie lub o zgodzie na niestosowanie przepisu art. 607e § 1. Oświadczenie nie może być cofnięte, o czym należy pouczyć osobę ściganą.

§ 3. Na postanowienie sądu w przedmiocie przekazania przysługuje zażalenie. W przypadku, o którym mowa w § 2, zażalenie wnosi się w terminie 3 dni od ogłoszenia postanowienia. Przepisy art. 252 stosuje się odpowiednio.

Art. 607m. § 1. Postanowienie w przedmiocie przekazania sąd wydaje

w terminie 60 dni od dnia zatrzymania osoby ściganej. Jeżeli osoba ścigana złożyła oświadczenie, o którym mowa w art. 607l § 2, termin ten wynosi 10 dni i biegnie od dnia złożenia oświadczenia.

- § 2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, gdy terminy określone w § 1 nie mogą być dotrzymane, postanowienie w przedmiocie przekazania można wydać w terminie kolejnych 30 dni od dnia upływu tych terminów. O opóźnieniu należy powiadomić organ, który wydał nakaz, podając przyczynę opóźnienia.
- § 3. W przypadku, określonym w art. 607k § 3, terminy, o których mowa w § 1 i 2, biegną od uzyskania zezwolenia na ściganie. Jeżeli bieg tych terminów już się rozpoczął, ulega on zawieszeniu do czasu uzyskania zezwolenia.

Art. 607n. § 1. Osobę ściganą, wobec której zapadło prawomocne postanowienie o przekazaniu, przekazuje się właściwemu organowi państwa wydania nakazu najpóźniej w terminie 10 dni od dnia uprawomocnienia się postanowienia.

- § 2. Jeżeli przekazanie osoby ściganej w terminie określonym w § 1 nie jest możliwe na skutek siły wyższej albo zagrożenia dla życia lub zdrowia tej osoby, osobę ściganą, o której mowa w § 1, przekazuje się właściwemu organowi państwa wydania nakazu w ciągu 10 dni od dnia upływu nowo ustalonego terminu przekazania.
- § 3. Jeżeli państwo wydania nakazu nie przejmie osoby

podlegającej przekazaniu w terminach, o których mowa w § 1 albo 2, zarządza się niezwłoczne zwolnienie tej osoby z aresztu, chyba że jest ona pozbawiona wolności w innej sprawie.

Art. 607o. Jeżeli przeciwko osobie ściganej jest prowadzone w kraju postępowanie karne o inny czyn niż wskazany w nakazie lub osoba ta ma odbyć w kraju za taki czyn karę pozbawienia wolności, sąd, wydając postanowienie o przekazaniu, odracza jego wykonanie do czasu zakończenia w kraju postępowania karnego lub do czasu wykonania w kraju kary pozbawienia wolności.

Art. 607p. Odmawia się wykonania nakazu, jeżeli:

- 1) przestępstwo, którego dotyczy nakaz, w przypadku jurysdykcji polskich sądów karnych, podlegałoby darowaniu na mocy amnestii,
- 2) w stosunku do osoby ściganej zapadło w innym państwie prawomocne orzeczenie co do tych samych czynów oraz, w przypadku skazania za te same czyny, osoba ścigana odbywa karę lub ją odbyła albo kara nie może być wykonana według prawa państwa, w którym zapadł wyrok skazujący,
- 3) w stosunku do osoby ściganej zapadło prawomocne orzeczenie o przekazaniu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej,
- 4) osoba, której dotyczy nakaz, z powodu wieku nie ponosi, według prawa polskiego, odpowiedzialności karnej za czyny będące podstawą wydania nakazu,

- 5) nakaz został wydany w celu wykonania kary albo środka skutkującego pozbawieniem wolności, a osoba ścigana jest obywatelem polskim albo korzysta w Rzeczypospolitej Polskiej z prawa azylu.

Art. 607r. § 1. Odmawiając przekazania wyłącznie z przyczyn określonych w art. 607p pkt 5, sąd orzeka o wykonaniu kary albo środka, orzeczonych przez organ sądowy państwa wydania nakazu.

§ 2. W postanowieniu, o którym mowa w § 1, sąd określa kwalifikację prawną czynu według prawa polskiego. Sąd związany jest wymiarem orzeczonej kary. Jeżeli do nakazu nie dołączono dokumentów lub informacji niezbędnych do wykonania kary na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, sąd odracza posiedzenie i zwraca się do właściwego organu państwa wykonania nakazu o nadesłanie takich dokumentów lub informacji.

§ 3. Wykonanie kary odbywa się według przepisów prawa polskiego.

Art. 607s. § 1. Można odmówić wykonania nakazu, jeżeli:

- 1) przestępstwo będące podstawą nakazu, inne niż wymienione w art. 607w, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego,
- 2) przeciwko osobie ściganej, której dotyczy nakaz, toczy się w Rzeczypospolitej Polskiej postępowanie karne o przestępstwo, które stanowi podstawę nakazu,
- 3) wobec osoby ściganej, w związku z czynem

będącym podstawą nakazu, zapadło prawomocne orzeczenie o odmowie wszczęcia postępowania, o umorzeniu postępowania lub inne orzeczenie kończące postępowanie w sprawie,

- 4) według prawa polskiego nastąpiło przedawnienie ścigania lub wykonania kary, a przestępstwa, których to dotyczy, podlegały jurysdykcji sądów polskich,
- 5) nakaz dotyczy przestępstw, które według prawa polskiego zostały popełnione, w całości lub w części, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również na polskim statku wodnym lub powietrznym.

§ 2. Przepisu § 1 pkt 1 nie stosuje się, jeżeli czyn nie stanowi przestępstwa z powodu braku lub odmiennego uregulowania w prawie polskim danych opłat, podatków, ceł lub zasad obrotu dewizowego.

Art. 607t. § 1. Jeżeli nakaz został wydany w celu ścigania osoby, która jest obywatelem polskim albo korzysta w Rzeczypospolitej Polskiej z prawa azylu, przekazanie może nastąpić pod warunkiem, że osoba ta będzie odesłana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po prawomocnym zakończeniu postępowania w państwie wydania nakazu.

§ 2. W razie skazania osoby, o której mowa w § 1, na karę pozbawienia wolności albo orzeczenia wobec niej innego środka skutkującego pozbawieniem wolności stosuje się odpowiednio przepisy art. 607r.

Art. 607u. Jeżeli nakaz został wydany w celu wykonania kary albo środka zabezpieczającego, orzeczonych zaocznie, a osoba ścigana nie była wezwana do udziału w postępowaniu ani w inny sposób zawiadomiona o terminie i miejscu rozprawy albo posiedzenia, przekazanie tej osoby może się odbyć tylko wtedy, gdy organ, który wydał nakaz, zapewni ją o możliwości wystąpienia w państwie wydania nakazu z wnioskiem o przeprowadzenie z jej udziałem nowego postępowania sądowego w tej samej sprawie.

Art. 607w. Okoliczność, że czyn nie jest przestępstwem według prawa polskiego, nie stanowi przeszkody do wykonania nakazu, jeżeli dotyczy on czynu zagrożonego w państwie jego wydania karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności albo czynu, za który może być orzeczony inny środek skutkujący pozbawieniem wolności, będącego przestępstwem:

- 1) udziału w zorganizowanej grupie albo związku, mającym na celu popełnianie przestępstw,
- 2) aktu terrorystycznego w rozumieniu odrębnych przepisów prawa,
- 3) handlu ludźmi,
- 4) przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego,
- 5) nielegalnego wytwarzania, przetwarzania, obrotu lub przemytu środków odurzających, prekursorów, środków zastępczych lub substancji psychotropowych,
- 6) nielegalnego obrotu bronią, amunicją, materiałami

wybuchowymi lub radioaktywnymi,

- 7) łapownictwa i płatnej protekcji,
- 8) oszustwa,
- 9) wprowadzania do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł,
- 10) fałszowania oraz obrotu fałszywymi pieniędzmi lub innymi środkami płatniczymi,
- 11) przeciwko ochronie danych gromadzonych, przechowywanych, przetwarzanych lub przekazywanych w systemie informatycznym,
- 12) przeciwko środowisku naturalnemu, w tym nielegalnego obrotu zagrożonymi gatunkami zwierząt i roślin,
- 13) udzielenia pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub pobycie,
- 14) zabójstwa,
- 15) spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,
- 16) nielegalnego obrotu organami i tkankami ludzkimi,
- 17) bezprawnego pozbawienia człowieka wolności,
- 18) uprowadzenia człowieka dla okupu,
- 19) wzięcia lub przetrzymywania zakładnika,
- 20) rasizmu i ksenofobii,
- 21) rozboju z użyciem broni palnej lub groźby jej użycia,

- 22) wymuszenia rozbójniczego z użyciem broni palnej lub groźby jej użycia,
- 23) nielegalnego obrotu dobrami kultury,
- 24) sprzeniewierzenia cudzego mienia,
- 25) podrabiania oraz obrotu podrobionymi wyrobami,
- 26) fałszowania oraz obrotu sfalszowanymi dokumentami,
- 27) nielegalnego obrotu hormonami lub podobnymi substancjami,
- 28) obrotu kradzionymi pojazdami mechanicznymi,
- 29) zgwałcenia,
- 30) podpalenia,
- 31) należącym do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- 32) porwania statku wodnego lub powietrznego,
- 33) sabotażu.

Art. 607x. § 1. Jeżeli przed wydaniem w pierwszej instancji postanowienia w przedmiocie przekazania wpłynie nakaz dotyczący tej samej osoby, wydany przez organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, sąd rozpoznaje oba nakazy łącznie. Orzekając o przekazaniu osoby ściganej do danego państwa, sąd bierze pod uwagę okoliczności każdej ze spraw, wagę przestępstwa i miejsce jego popełnienia, kolejność wydania nakazów oraz ich cele.

§ 2. Jeżeli kolejny nakaz dotyczący tej samej osoby wpłynie po wydaniu w pierwszej instancji postanowienia w

przedmiocie poprzedniego nakazu, sąd odracza rozpoznanie kolejnego nakazu do czasu uprawomocnienia się tego postanowienia.

§ 3. W przypadku uchylenia przez sąd odwoławczy postanowienia, o którym mowa w § 2, i przekazania nakazu do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji, stosuje się odpowiednio przepisy § 1.

Art. 607y. § 1. Jeżeli w stosunku do tej samej osoby ściganej wpłynie nakaz oraz wnioski o wydanie państwu obcemu, po rozpoznaniu nakazu sąd orzeka w przedmiocie dopuszczalności jego wykonania oraz zawiesza postępowanie i zawiadamia o treści postanowienia Ministra Sprawiedliwości.

§ 2. Jeżeli Minister Sprawiedliwości postanowi o wydaniu państwu obcemu osoby, której dotyczy nakaz, postępowanie w przedmiocie nakazu umarza się. W przypadku odmowy wydania, sąd podejmuje zawieszony postępowanie i wydaje postanowienie w przedmiocie przekazania.

Art. 607z. § 1. Jeżeli informacje przekazane przez państwo wydania nakazu nie są wystarczające do podjęcia decyzji w przedmiocie przekazania osoby ściganej, sąd wzywa organ, który wydał nakaz, do ich uzupełnienia we wskazanym terminie.

§ 2. W przypadku niedotrzymania terminu, o którym mowa w § 1, nakaz podlega rozpoznaniu w oparciu o informacje przekazane wcześniej.

Art. 607za. § 1. Na wniosek państwa wykonania nakazu Minister

Sprawiedliwości udziela zezwolenia na przewóz osoby ściganej na podstawie nakazu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. Wniosek o zezwolenie na przewóz, o którym mowa w § 1, powinien zawierać:

- 1) oznaczenie organu wnioskującego,
- 2) datę oraz miejsce wydania nakazu,
- 3) dane określające tożsamość i obywatelstwo osoby ściganej,
- 4) przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu,
- 5) zwięzły opis stanu faktycznego sprawy.

§ 3. W przypadku korzystania z drogi powietrznej bez planowanego lądowania, można poprzestać na powiadomieniu Ministra Sprawiedliwości o przewożeniu osoby ściganej przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Jeżeli jednak nastąpi nieprzewidziane lądowanie, państwo wydania nakazu dostarcza niezwłocznie dane, o których mowa w § 2.

Art. 607zb. Jeżeli organ, do którego został skierowany nakaz, nie jest właściwy do nadania mu biegu, przekazuje się go właściwemu organowi i powiadamia o tym organ, który go wydał.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 12, poz. 114, z późn. zm.³⁾) w art. 47 § 8 otrzymuje brzmienie:

“§ 8. Dokumentem jest każdy przedmiot, w tym zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku

prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne.”.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

-
- 1) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 oraz z 2003 r. Nr 111, poz. 1061.
 - 2) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 oraz z 2003 r. Nr 17, poz. 155 i Nr 111, poz. 1061.
 - 3) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1981 r. Nr 24, poz. 124, z 1982 r. Nr 16, poz. 125, z 1983 r. Nr 6, poz. 35 i Nr 44, poz. 203, z 1984 r. Nr 54, poz. 275, z 1985 r. Nr 14, poz. 60 i Nr 23, poz. 100, z 1986 r. Nr 39, poz. 193, z 1988 r. Nr 20, poz. 135 i Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 34, poz. 180, z 1990 r. Nr 51, poz. 297, Nr 72, poz. 422 i Nr 86, poz. 504, z 1991 r. Nr 75, poz. 332 i Nr 91, poz. 408, z 1992 r. Nr 24, poz. 101, z 1994 r. Nr 123, poz. 600, z 1995 r. Nr 6, poz. 29, Nr 60, poz. 310 i Nr 95, poz. 475, z 1997 r. Nr 54, poz. 349, Nr 60, poz. 369, Nr 85, poz. 539, Nr 98, poz. 602, Nr 104, poz. 661, Nr 106, poz. 677, Nr 111, poz. 724, Nr 123, poz. 779, Nr 133, poz. 884 i Nr 141, poz. 942, z 1998 r. Nr 113, poz. 717, z 1999 r. Nr 83, poz. 931 i Nr 101, poz. 1178, z 2000 r. Nr 22, poz. 271, Nr 73, poz. 852, Nr 74, poz. 855 i Nr 117, poz. 1228, z 2001 r. Nr 100, poz. 1081, Nr 106, poz. 1149, Nr 125, poz. 1371, Nr 128, poz. 1409 i Nr 129, poz. 1438 oraz z 2002 r. Nr 19, poz. 185, Nr 25, poz. 253 i Nr 135, poz. 1145.

UZASADNIENIE

Projekt ustawy zawiera przepisy mające na celu implementowanie do prawa polskiego przepisów:

- Konwencji o cyberprzestępczości, podpisanej przez Polskę w dniu 23 listopada 2001 r.,
- Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, w szczególności zaś

- Decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. o Europejskim nakazie aresztowania i procedurach dostarczania osób ściganych tym nakazem między państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

Zmiany w Kodeksie karnym

W art. 1 w pkt 1 ustawy zakłada się uzupełnienie treści dotychczasowego art. 112 K.k. przez objęcie jego zakresem przestępstw popełnionych poza granicami Polski, niezależnie od obywatelstwa sprawcy oraz karalności czynu w miejscu jego popełnienia, o ile wskutek tych przestępstw osiągnięta została na terytorium Polski, chociażby pośrednio, korzyść majątkowa.

Propozycja ma swoje uzasadnienie w przepisie art. 4 Konwencji o ochronie interesów finansowych WE, który zobowiązuje strony do przyjęcia zasady terytorialności w odniesieniu do wyłudzeń na szkodę interesów finansowych Wspólnot, określonych w art. 1 Konwencji, przy czym zasada ta, w rozumieniu Konwencji, obejmuje również sytuacje, gdy jedynym łącznikiem przestępstwa z terytorium danego kraju jest uzyskanie korzyści na jego terytorium.

Obecna definicja dokumentu zawarta w art. 115 § 14 K.k. wprowadza zbędną, w dodatku nieostrą (efekt posłużenia się alternatywą zwykłą), dyferencjację w zakresie znaczeniowym tego wyrażenia, zależną – jak się zdaje – od tego, czy chodzi o dokumenty "tradycyjne", czy sporządzone przy użyciu technik niekonwencjonalnych. W efekcie dochodzi do wyodrębnienia dokumentów będących przedmiotami i będących jedynie zapisami na komputerowym nośniku informacji. Tym samym rodzi się szereg wątpliwości interpretacyjnych, w szczególności co do możliwości uznania za dokument zapisu naniesionego metodą niekonwencjonalną na podłoże, które nie jest komputerowym nośnikiem informacji, lecz innego rodzaju nośnikiem gromadzonych, przetwarzanych lub przekazywanych danych informatycznych. Zaproponowana w art. 1 pkt 2 ustawy zmiana w art. 115 w § 14 K.k. przywraca wyrażeniu "dokument" znaczenie podłoża przedstawiającego lub zawierającego dane treści, obejmując nośniki materialne

i niematerialne. Dzięki temu zabiegowi zostaje poszerzony zakres ochrony dokumentów w prawie karnym.

Konsekwencją proponowanej zmiany w art. 115 § 14 K.k. jest zmiana definicji dokumentu zawartej w art. 48 § 8 ustawy – Kodeks wykroczeń (art. 3 projektowanej ustawy).

Dokonując w art. 1 pkt 5 zmian w treści art. 200 K.k. przyjęto, że samo obcowanie płciowe z osobą, która nie ukończyła 15 roku życia, powinno być czynem karalnym, bez względu na to, od kogo wyszła inicjatywa podjęcia tej czynności. Uznano natomiast, że czyn karalny utrwalania treści pornograficznych z udziałem osoby małoletniej poniżej lat 15 jest zbliżony do innych przestępstw ujętych w art. 202, stąd jego opis przeniesiono do tego przepisu jako nowy § 4, rozszerzając równocześnie karalność także na sprowadzanie, przechowywanie oraz posiadanie treści pornograficznych dotyczących takiej osoby. Obniżono także sankcję, dostosowując ją do zagrożeń przewidzianych w innych typach czynów zabronionych ujętych w art. 202 K.k.

Uznając za konieczne zwiększenie ochrony dzieci, które nie ukończyły 15 roku życia, przed wpływem materiałów o charakterze pornograficznym, rozpowszechnianych w szczególności w sieciach informatycznych, rozszerzono zakres karalności rozpowszechniania takich treści w sposób niezabezpieczony, a więc umożliwiający małoletniemu zapoznanie się z nimi. Dokonano tego przez stosowną zmianę w opisie czynu zabronionego z art. 202 § 2 K.k. (art. 1 pkt 6 ustawy).

Nawiązując do regulacji prawno międzynarodowych, a także uznając za wysoce naganne wykorzystywanie osób małoletnich nawet powyżej 15 roku życia do profesjonalnej produkcji materiałów pornograficznych, rozszerzono zakres penalizacji w art. 202 § 3 K.k. na szereg działań podejmowanych w celu rozpowszechniania tego typu treści pornograficznych.

W § 5 art. 202 wprowadzono też wyraźny przepis o przypadku zarówno przedmiotów, jak i narzędzi przestępstw z art. 202 § 1-4, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy.

Zmiany w art. 268 § 2 K.k. oraz nowe regulacje proponowane w art. 269a K.k. i art. 269b K.k. mają swoje źródło w przepisach Konwencji o cyberprzestępczości.

Powołana Konwencja zawiera bowiem 4 kategorie przepisów zobowiązujących do penalizacji określonych zachowań. Pierwsza z nich to przestępstwa przeciwko poufności, integralności i dostępności systemów i danych informatycznych, druga to tzw. przestępstwa komputerowe, trzecia – przestępstwa związane z treścią danych, a czwarta – praw autorskich i pokrewnych.

W rozumieniu Konwencji tak zwane przestępstwa komputerowe to w istocie przestępstwo fałszerstwa czy oszustwa lub kradzieży popełnione przy użyciu komputera. Polskie prawo karne penalizuje takie czyny w sposób odpowiadający wymogom Konwencji. Żadne działania legislacyjne nie są też konieczne w zakresie przestępstw przeciwko prawom autorskim i pokrewnym.

Szeregu zmian w przepisach dotyczących ochrony informacji wymaga natomiast implementacja przepisów Konwencji dotyczących poufności, integralności i dostępności danych informatycznych i systemów.

Dlatego też proponuje się nadanie nowego brzmienia przepisowi art. 268 § 2 K.k., w celu pełnej implementacji artykułu 4 Konwencji o cyberprzestępczości, zobowiązującego do spenalizowania naruszenia integralności danych, czyli bezprawnego i świadomego niszczenia, uszkodzenia, usuwania, zmiany danych informatycznych lub utrudniania dostępu do nich. Dotychczasowy przepis odsyła do § 1, a tym samym ogranicza penalizację tylko do zapisu istotnych informacji. Konwencja zezwala na złożenie zastrzeżenia do art. 4, ograniczającego obowiązek penalizacji do przypadków powstania poważnej szkody. Jednakże przypadki, w których występuje poważna szkoda, nie muszą pokrywać się z przypadkami, w których przedmiotem przestępstwa jest istotna informacja, zatem nowelizacja w tym zakresie jest niezbędna. Do przepisu § 2 dodano również czynności wykonawcze nieobecne w § 1, związane ze specyficznym charakterem danych informatycznych. Proponowana treść art. 268 § 2 K.k. uwzględnia zmianę terminu "zapis na komputerowym nośniku informacji" na "dane informatyczne". Konsekwentnie – w art. 165 § 1 pkt 4 K.k., art. 269 § 1 i 2 K.k. oraz art. 287 § 1 K.k. (art. 1 pkt 4, 8 i 10 projektu ustawy) odniesiono czynności wykonawcze do danych informatycznych, jako że w polu regulacji tych przepisów obecnie znajduje się niedookreślona informacja, która podlega

automatycznemu przetwarzaniu, gromadzeniu lub przesyłaniu (przy okazji tę formę dysponowania danymi informatycznymi zastąpiono pojemniejszą formą ich "przekazywania"), oraz wyłącznie "zapis na komputerowym nośniku informacji".

Także w zakresie zmian systemowych, w art. 130 § 3 K.k., penalizującym "szpiegostwo komputerowe", wyrażenie "sieć komputerowa" zastąpiono wyrażeniem "system informatyczny" (art. 1 pkt 3 projektu).

Artykuł 6 Konwencji zawiera przepisy zobowiązujące strony do spenalizowania produkcji, sprzedaży, pozyskiwania z zamiarem wykorzystania, importowania, dystrybucji lub innego udostępniania, a także posiadania z zamiarem wykorzystania narzędzi i programów hakerskich oraz haseł i kodów dostępu. Penalizacja jest ograniczona do działań, których celem jest popełnienie jednego z przestępstw określonych w artykułach od 2 do 5 Konwencji. Artykuł ten przewiduje możliwość złożenia zastrzeżenia i ograniczenia przez Strony zakresu penalizacji do produkcji, sprzedaży, pozyskiwania z zamiarem wykorzystania, importowania, dystrybucji lub innego udostępniania haseł komputerowych, kodów dostępu lub podobnych danych, dzięki którym jest możliwe uzyskanie dostępu do całości lub części systemu komputerowego. Prawo polskie penalizuje (art. 267 § 3 K.k.) jedynie ujawnienie (a zatem sprzedaż, dystrybucję lub inne udostępnianie) innej osobie informacji uzyskanych wskutek popełnienia czynów z art. 267 § 1 i 2 (czyli kodów dostępu i haseł komputerowych). Inne zachowania opisane w omawianym artykule 6 Konwencji mogłyby co najwyżej stanowić niekaralne przygotowanie, bądź też – w odpowiednich okolicznościach – karalne pomocnictwo. Przepis Konwencji pozwala na pewną niemałą elastyczność we wprowadzaniu regulacji w prawie wewnętrznym, jednakże wydaje się, że względy praktyczne przemawiają za szerszą penalizacją zachowań w nim opisanych, niż minimalna niezbędna dla ratyfikacji. Proponuje się pozostawienie poza zakresem penalizacji jedynie posiadania przedmiotów, programów i danych, o którym mowa w omawianym przepisie Konwencji. Penalizacja posiadania mogłaby w istocie być zbyt szeroka, zwłaszcza że gdyby była ograniczona, jak tego chce Konwencja, do posiadania w celu popełnienia przestępstwa, prowadziłyby do powstania normy, która z powodu trudności dowodowych nie mogłaby w praktyce być wykorzystywana. Z tych względów w art. 1 pkt 9 projektu ustawy proponuje się dodanie nowych przepisów - art. 269a i 269b.

W nowym art. 269a K.k. proponuje się wprowadzenie nowego przestępstwa "sabotażu komputerowego" albo inaczej "zakłócenia pracy systemu komputerowego". Odpowiadać ma ono swoim zakresem artykułowi 5 Konwencji, nakazującemu spenalizowanie poważnego zakłócenia funkcjonowania systemu informatycznego przez wprowadzenie, transmisję, niszczenie, kasowanie, uszkodzanie lub zmianę danych informatycznych. Należy wskazać, że Konwencja przewiduje możliwość ograniczenia zobowiązania wynikającego z tego przepisu do przypadków wystąpienia poważnej szkody. Stany faktyczne pozostające w zakresie tego przepisu Konwencji są w pewnym zakresie spenalizowane w art. 269 i 287 K.k. Jednak przepis art. 269 ma zastosowanie ograniczone rodzajem zapisanych informacji (danych), zaś przepis art. 287 nie dotyczy czynów popełnionych w innym celu niż tylko z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej. Dlatego też było konieczne wprowadzenie nowego przepisu, który umożliwi ściganie jednego z najbardziej typowych zamachów na bezpieczeństwo informacji przetwarzanych elektronicznie, polegających na świadomym doprowadzaniu do naruszenia prawidłowego funkcjonowania systemu, przez, przykładowo, rozsyłanie wirusów czy "e-mail bombing".

Z kolei nowy przepis art. 269b K.k. penalizuje wytwarzanie, pozyskiwanie, zbywanie i udostępnianie innym osobom urządzeń lub programów komputerowych, które mogą służyć do popełnienia przestępstwa przeciwko ochronie informacji.

Projektowany przepis art. 269b wskazuje na konkretne przestępstwa określone w Rozdziale XXXIII, które można popełnić przy użyciu programów i urządzeń, o których mowa w tym przepisie. Ponadto penalizuje on wytwarzanie, pozyskiwanie, zbywanie i udostępnianie innym osobom haseł komputerowych i kodów dostępu, jak również innych danych umożliwiających dostęp do informacji przechowywanych w systemie komputerowym. Ze względu na fakt, że hasła komputerowe i kody dostępu mają praktycznie tylko jedno zastosowanie (tj. uzyskanie dostępu do systemu komputerowego), zrezygnowano tu ze wskazywania przestępstw, których popełnieniu mogłyby służyć. Kody i hasła komputerowe dostępu służą bowiem jedynie ochronie informacji zawartych w systemie komputerowym i nieuprawniony obrót nimi należy uznać za społecznie szkodliwy w stopniu uzasadniającym penalizację.

Dodatkowo, w art. 269b § 2 wprowadzono zapis o przepadku urządzeń lub programów komputerowych, określonych w § 1 tego przepisu, chociażby nie stanowiły własności sprawcy.

W projektowanym art. 297 K.k. rozszerzeniu ulega zakres ustawowych znamion przestępstwa oszustwa kapitałowego o formy wyłudzenia dotyczące wydatków Wspólnot Europejskich np. o dotacje, subwencje (art. 1 pkt 11 projektu ustawy).

Zmiany w Kodeksie postępowania karnego

Konwencja o cyberprzestępczości nakłada na strony obowiązek zapewnienia możliwości prowadzenia działań m. in. procesowych w odniesieniu do systemów komputerowych i przechowywanych w nich informacji. Konwencja opiera się w tej mierze na słusznym założeniu, że "tradycyjne" sposoby pozyskiwania dowodów nie przystają do urządzeń komputerowych i do danych zapisanych przy ich użyciu. Stosowanie dotychczasowych przepisów o przeszukaniu czy zatrzymaniu rzeczy nie jest wystarczające do pozyskiwania na użytek procesu karnego i wykorzystywania jako dowodów informacji przechowywanych w systemach komputerowych lub na nośnikach informacji zapisywanych przy użyciu tych systemów. Istniejące w prawie polskim rozwiązania, podobnie jak w wielu innych systemach prawnych, koncentrują się na systemie komputerowym i zapisanym w nim nośniku jako rzeczach ruchomych, podczas gdy dla postępowania karnego najistotniejsze są zapisane w nich informacje. Informacje istotne dla postępowania mogą również znajdować się w ruchu, to jest być przesyłane między dwoma systemami komputerowymi przy użyciu sieci telekomunikacyjnych. Usługi takie często są świadczone przez inne podmioty niż operatorzy publicznych sieci. Wprowadzenie stosownych rozwiązań procesowych jest również warunkiem niezbędnym do prowadzenia współpracy międzynarodowej, która choć systemowo lokuje się w ramach wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, to wymaga wewnętrznych regulacji procesowych.

Z powyższych względów, proponuje się wprowadzenie odpowiednich zmian w Kodeksie postępowania karnego w Rozdziale 25 "Zatrzymanie rzeczy. Przeszukanie".

W art. 2 pkt 1 projektu ustawy dla czynności przeszukania systemu informatycznego oraz zatrzymania danych informatycznych przewidziano formę protokołu i w tym celu odpowiednio zmieniono art. 143 § 1 pkt 6 K.p.k.

Z kolei art. 218 K.p.k. proponuje się uzupełnić o obowiązek wydania przez wymienione w tym przepisie podmioty, sądowi lub prokuratorowi na ich żądanie tzw. "bilingów" wszystkich przekazów informacji, w tym też korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną (art. 2 pkt 2 projektu ustawy).

W nowym art. 218a K.p.k. (art. 2 pkt 3 projektu ustawy) zakłada się wprowadzenie do prawa polskiego opisanej w artykułach 16 i 17 Konwencji instytucji zabezpieczenia danych. Jej celem jest zapobieżenie utracie danych, które mogą stanowić dowód w postępowaniu, lub nieść ze sobą istotną informację o przestępstwie. Instytucja ta ma zastosowanie w relacji do podmiotów "kooperujących", w szczególności instytucji i przedsiębiorstw, które, będąc w posiadaniu danych, nie są zainteresowane w ukrywaniu ich przed organami ścigania. Zabezpieczenie danych ma służyć skutecznemu wykonywaniu nakazu przeszukania.

W art. 218b (art. 2 pkt 3 projektu ustawy) zobowiązano Ministra Sprawiedliwości do uregulowania w rozporządzeniu problematyki związanej z praktycznym wykonaniem czynności związanych z gromadzeniem przekazów informacji, nie stanowiących treści tych przekazów, zabezpieczaniem danych informatycznych, na potrzeby postępowania karnego.

Art. 236a uzupełniono o "dysponenta i użytkownika urządzeń zawierających dane informatyczne lub systemów informatycznych" (art. 2 pkt 4 projektu ustawy).

Europejski nakaz aresztowania (art. 2 pkt 7 ustawy)

Zarówno idea przyjęcia europejskiego nakazu aresztowania jak również forma instrumentu prawnego, w postaci jakiego została ona zrealizowana, stanowią wyraz najnowszych zmian, jakie zachodzą w zakresie współpracy organów wymiarów sprawiedliwości w ramach Unii Europejskiej.

Poważne przyśpieszenie rozwoju tej współpracy nastąpiło wraz z reformami

wprowadzonymi przez Traktat Amsterdamski z 1997 r. Traktat Amsterdamski zakreślając przed Unią Europejską cel tworzenia obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości jednocześnie przyjął ramy prawne służące realizacji tego celu. Tytuł VI Traktatu o Unii Europejskiej, określany mianem jej III Filaru, a odnoszący się do obszaru wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych uległ gruntownym przeobrażeniom. Przestał być to obszar wyłącznie współpracy międzyrządowej. Regułom wspólnotowym została poddana znaczna część współpracy służb wewnętrznych oraz współpraca w sprawach cywilnych. Współpraca organów wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, mimo że zachowała swój międzyrządowy charakter, również uległa modyfikacjom. Zmieniły się między innymi zasady i formy przyjmowania regulacji prawnych. Został wprowadzony nowy instrument prawny w postaci decyzji ramowej. Uznano, że mechanizm wejścia w życie decyzji ramowej zapewni większą efektywność wprowadzanym przez nią formom współpracy w porównaniu z wypracowywanymi w ramach UE konwencjami, które, jak wykazała praktyka, ze względu na przeciągające się w czasie procedury ratyfikacyjne były mało efektywne. Z formalnego punktu widzenia decyzja ramowa jest zbliżona do dyrektywy. Wiąże ona państwa co do skutku, pozostawiając swobodę wyboru metody. W praktyce oznacza to, że implementacja decyzji ramowej polega na przeniesieniu całości jej postanowień do prawa wewnętrznego. Nie jest możliwe, jak ma to miejsce w przypadku konwencji, bezpośrednie stosowanie tych postanowień, które mają charakter samo wykonalny.

Doprecyzowania zakreślonych przez Traktat Amsterdamski priorytetów oraz metod ich realizacji Rada Europejska dokonała na konferencji w Tampere w 1999 r. Rada Europejska wskazała w Tampere jako zadanie priorytetowe, zarówno dla współpracy w sprawach cywilnych jak i karnych, wzajemne uznawanie między państwami członkowskimi decyzji sądowych kończących postępowanie, jak również decyzji wydawanych w jego trakcie. W roku 2000 Rada przyjęła program wskazujący docelowy model wdrażania zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych, polegający na stopniowym zrównywaniu decyzji sądowych wydawanych w innych państwach członkowskich z decyzjami własnych organów wymiaru sprawiedliwości. Decyzja ramowa z dnia 13 czerwca 2002 r. o europejskim nakazie aresztowania i procedurach dostarczenia między

państwami członkowskimi jest pierwszą konkretyzacją na płaszczyźnie prawa karnego zasady wzajemnego uznawania orzeczeń i jest określana przez Radę jako „kamień węgielny” zaawansowanej, opartej na wysokim stopniu wzajemnego zaufania, współpracy organów wymiarów sprawiedliwości. W konkluzjach Rady Europejskiej z konferencji w Tampere znalazł się zapis odnoszący się wprost do kwestii ekstradycji (pkt 35). Zgodnie z nim formalna procedura ekstradycyjna powinna być między państwami członkowskimi zniesiona i zastąpiona przez zwykłe przekazanie osoby ściganej do innego państwa członkowskiego z zachowaniem gwarancji wynikających z Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Decyzja ramowa z dnia 13 czerwca 2002 r. o europejskim nakazie aresztowania i procedurach dostarczenia między państwami członkowskimi (zwana dalej Decyzją) jest ściśle osadzona w specyficznych realiach obecnego etapu rozwoju stosunków społecznych, politycznych i prawnych wewnątrz Unii Europejskiej, gdzie negatywną konsekwencją swobodnego przepływu osób i braku kontroli na granicach wewnętrznych jest również ułatwiony przepływ przestępczości transgranicznej, co z kolei rodzi potrzebę wypracowywania bardziej efektywnych form współpracy dla zwalczania tej przestępczości. Bardziej zaawansowane formy współpracy między państwami członkowskimi są natomiast możliwe dzięki wysokiemu poziomowi wzajemnego zaufania do swoich systemów prawnych, przez co jest możliwa rezygnacja z szeregu formalnych gwarancji, jakie zawierały klasyczne instrumenty współpracy międzynarodowej, co często osłabiało ich efektywność. Nie oznacza to oczywiście, aby w mniejszym stopniu miały być chronione prawa człowieka. Decyzja w preambule (pkt 12) w sposób ogólny odwołuje się do ochrony praw podstawowych oraz zakazu dyskryminacji.

Decyzja zawiera zapisy zapewniające realizację prawa do obrony osoby ściganej czy skazanej; obliguje organy sądowe do weryfikacji zasadności utrzymywania aresztu tymczasowego wobec takiej osoby, gwarantuje także możliwość wnoszenia sprzeciwu od wyroku zaocznego i przeprowadzenia nowego procesu w państwie, do którego osoba ma być przekazana.

Europejski nakaz aresztowania jest formą współpracy, która zastępuje ekstradycję. W

przeciwieństwie do ekstradycji nie jest to współpraca międzypaństwowa z polityczną fazą decyzji. Europejski nakaz aresztowania jest w pełni autonomiczną decyzją organów sądowych. Innymi słowy jest to procedura wyłącznie prawna bez fazy politycznej. Mechanizm wykonania europejskiego nakazu aresztowania opiera się na wzajemnym uznawaniu decyzji organów wymiaru sprawiedliwości. W sytuacji kiedy organ sądowy jednego państwa wnosi o przekazanie osoby bądź w celu wykonania orzeczenia, bądź prowadzenia postępowania, decyzja tego organu powinna być przy minimalnej kontroli (dane zawarte w nakazie są ujednolicone na całym terytorium UE, powinny one zatem poza wyjątkami pozwolić organom wymiaru sprawiedliwości na podjęcie decyzji w przedmiocie nakazu bez dodatkowych kontroli) uznawana i wykonywana, przy bardzo ograniczonych możliwościach odmowy.

Europejski nakaz aresztowania nie przewiduje możliwości wyłączenia przekazania własnych obywateli. Jest to konsekwencja wynikająca z zasady obywatelstwa UE. Przyjęto, że w sytuacji kiedy osoba może bez przeszkód wykorzystywać fakt obywatelstwa Unii do popełniania przestępstw na jej całym terytorium, nie byłoby uzasadnione utrudnianie nałożenia na nią sankcji ze względu na kryterium jej obywatelstwa.

W stosunkach między państwami członkowskimi UE europejski nakaz aresztowania wchodzi w miejsce dotychczasowych konwencji ekstradycyjnych (Konwencji Rady Europy z 1957 r.; Konwencji UE z 1995 r. i 1996 r.; Konwencji wykonawczej Schengen z 1990 r., w części dotyczącej ekstradycji).

Państwa członkowskie zostały zobligowane do implementacji Decyzji do dnia 31 grudnia 2003 r. Austria zastrzegła sobie prawo niewydawania własnych obywateli do dnia 31 grudnia 2008 r. Państwa członkowskie miały możliwość złożenia deklaracji do przestępstw popełnionych w jakiej dacie będą miały zastosowanie postanowienia Decyzji, a do jakiej klasyczne przepisy ekstradycyjne.

Zgodnie z przyjętą definicją europejski nakaz aresztowania to decyzja sądowa wydana przez państwo członkowskie w celu aresztowania i przekazania przez inne państwo członkowskie osoby ściganej w związku z prowadzonym przeciwko niej postępowaniem karnym dotyczącym przestępstwa, dla którego górna granica kary wynosi co najmniej 1 rok

pozbawienia wolności, bądź dla wykonania kary lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności w wymiarze nie niższym niż 4 miesiące (art. 1 ust. 1 i art. 2 ust.1 Decyzji).

Decyzja należy do tzw. nowego *acquis*. Polska w swoim stanowisku negocjacyjnym w obszarze „Wymiar sprawiedliwości i sprawy wewnętrzne” zobowiązała się do akceptacji wszystkich aktów prawnych wchodzących w skład nowego *acquis* i jego transpozycji do prawa wewnętrznego w taki sposób, aby była przygotowana do podjęcia współpracy bezpośrednio po akcesji.

Jak zaznaczono już wcześniej implementacja Decyzji wymaga pełnej transpozycji jej zapisów do prawa wewnętrznego, bezpośrednie stosowanie jej postanowień nie jest bowiem możliwe.

W kluczowej kwestii – tj. oceny, czy proponowane w ustawodawstwie polskim, implementującym Decyzję ramową o europejskim nakazie aresztowania, przyzwolenie na przekazanie obywatela polskiego organom wymiaru sprawiedliwości innego państwa członkowskiego Unii będzie zgodne z obowiązującą Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej zasięgnięto opinii Rady Legislacyjnej przy Prezesie Rady Ministrów.

Rada Legislacyjna stwierdziła, że w opiniowanej kwestii występuje zasadnicza różnica poglądów i przedstawiła, co następuje.

Wedle jednego stanowiska przyjmowanego w tej sprawie podnosi się, że w art. 55 ust. 1 Konstytucji RP zakaz ekstradycji obywateli polskich jest podstawową zasadą konstytucyjną, niezależnie od szczegółowego ujęcia go w odpowiednich przepisach Kodeksu postępowania karnego z 1997 r.

Zgodnie z tym poglądem uznaje się, że przepis Konstytucji RP jest kategoryczny i nie dopuszcza żadnego wyjątku. W tej sytuacji jakakolwiek wykładnia zwiężająca przepis art. 55 ust. 1 Konstytucji RP (tj. ograniczająca ten zakaz jedynie do wydania obywatela polskiego państwu trzeciemu, nie będącemu członkiem UE) byłaby interpretacją *per analogiam* na niekorzyść sprawcy przestępstwa.

Odejście od tego bezwzględnego zakazu wydawania obywateli polskich wymaga zatem zmiany Konstytucji RP. Umowy międzynarodowe, ani żadne akty prawa międzynarodowego nie mają priorytetu przed Konstytucją RP. Jest ona naj-wyższym prawem w Rzeczypospolitej Polskiej (art. 8 ust. 1 Konstytucji).

Przepisy Konstytucji RP stosuje się bezpośrednio, chyba że Konstytucja stanowi inaczej (art. 8 ust. 2). Brak w art. 55 ust. 1 Konstytucji takiego wyraźnego zastrzeżenia, jak np. w art. 52 ust. 3 (“wolności, o których mowa w ust. 1 i 2 mogą podlegać ograniczeniom określonym w ustawie”), które to zastrzeżenia – co charakterystyczne – nie dotyczy ust. 4 w art. 52, zawierającego sformułowanie bezwzględne: “obywatela polskiego nie można wydalić z kraju, ani zakazać mu powrotu do kraju”. Analizowane bezwzględne sformułowanie art. 55 ust. 1 jest także widoczne na tle zasady ogólnej z art. 37 Konstytucji, który dopuszcza wyjątek tylko wobec cudzoziemców.

W literaturze przedmiotu zauważono, że zakaz ekstradycji polskiego obywatela w Konstytucji z 1997 r. idzie dalej niż zakaz ekstradycji, który był zawarty w Kodeksie karnym z 1969 r. (obywatela polskiego nie można było wydać “innemu państwu”). W Konstytucji z 1997 r. zaś jest mowa w ogóle o zakazie ekstradycji obywatela polskiego (a więc trybunałowi międzynarodowemu). Ta zasada została powtórzona w Kodeksie postępowania karnego z 1997 r. (art. 604 § 1 pkt 1).

Priorytet umowy międzynarodowej nad przepisami Działu XIII Kodeksu postępowania karnego (art. 615 § 1) może zaś mieć miejsce tylko wtedy, gdy zasada wyrażona w tej ustawie zwykłej nie jest jednocześnie zasadą konstytucyjną. Kodeks postępowania karnego jako ustawa zwykła nie ma priorytetu przed Konstytucją RP, jeśli brak w niej jakiegokolwiek wyraźnego upoważnienia w tej kwestii.

Temu powyższemu pogładowi może być przeciwstawiona opinia, wedle której, pod pewnymi warunkami, wprowadzenie w polskiej ustawie o europejskim nakazie aresztowania przyzwolenia na przekazanie obywatela polskiego podejrzanego o popełnienie przestępstwa organom wymiaru sprawiedliwości innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej nie będzie niezgodne z Konstytucją RP z 1997 r.

W tym przypadku przede wszystkim rozstrzygnąć należy, jakie jest rozumienie konstytucyjnego pojęcia “ekstradycja” oraz na czym polega wynikająca z zakazu ekstradycji istota konstytucyjnego prawa obywatela polskiego.

Ustrojodawca polski w art. 55 Konstytucji z 1997 r. odwołał się do pojęcia zastanego w obrocie międzynarodowym i utrwalonego w umowach międzynarodowych zawartych przez Państwo Polskie w latach 1925-1996, w których to umowach wymiennie używane są określenia “ekstradycja” i “wydanie”.

Określenie “ekstradycja” – z jednym wyjątkiem – nie jest znane ustawodawstwu polskiemu. Tym wyjątkiem jest ustawa o cudzoziemcach z dnia 25 czerwca 1997 r. Chodzi tu o art. 75b ust. 1 pkt 1 lit. a, który to przepis został wprowadzony do tej ustawy w wyniku zmian z dnia 11 kwietnia 2001 r. (Dz. U. Nr 42, poz. 475), a więc już po uchwaleniu nowej Konstytucji, i to w sposób incydentalny (dotyczy prowadzenia rejestru wniosków o ekstradycję). Obecnie – po uchwaleniu nowej ustawy o cudzoziemcach z dnia 13 czerwca 2003 r. – przepis ten przeniesiony został do ustawy z dnia 6 lipca 2002 r. o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych.

Wcześniej określenie “ekstradycja” pojawiło się jedynie w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 kwietnia 1992 r. ustanawiającym Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. Nr 38, poz. 163).

Natomiast zwrócić trzeba uwagę na rozróżnienie określeń “wydanie” i “przekazanie”, występujące w art. 591 § 1 K.p.k.

Za rozróżnieniem w sensie prawnym aktu “wydania” od czynności “przekazania” przemawiają postanowienia Decyzji ramowej Rady Unii Europejskiej z dnia 13 czerwca 2002 r. (pkt 5 preambuły wyjaśniającej motywy prawodawcy).

Jeżeli nawet przyjąć, że skądinąd niezbyt fortunne określenie “dostarczenie” (jako odpowiednik angielskiego surrender) zapisane w polskim przekładzie Statutu MTK jest równoznaczne z “przekazaniem” na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, to istotna różnica polega na tym, że w przypadku “dostarczenia” Międzynarodowemu

Trybunałowi Karnemu jest ono “przekazaniem” osoby ściganej organowi międzynarodowemu, podczas kiedy przekazanie na podstawie e.n.a. dokonywane jest bezpośrednio między organami wymiaru sprawiedliwości państw członkowskich Unii Europejskiej.

Sens prawny Decyzji ramowej Rady UE polega bowiem na wprowadzeniu do obrotu międzynarodowego (ściślej do prawa europejskiego), obok instytucji ekstradycji, nowej instytucji – przekazania między organami wymiaru sprawiedliwości osoby ściganej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, a ściślej – procedurę ekstradycji zastępuje się procedurą przekazania.

Dlatego trzeba rozstrzygnąć, czy instytucja przekazywania osób ściganych między państwami członkowskimi i UE na podstawie europejskiego nakazu aresztowania jest w sensie prawnym czymś innym niż instytucja ekstradycji, czy tylko odmianą ekstradycji. Ekstradycja to wydanie przez jedno państwo innemu obcemu państwu osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa w celu jej osądzenia i wykonania kary albo wydanie osoby skazanej w celu wykonania kary – przy czym ostateczna decyzja o wydaniu zawsze należy do organu władzy wykonawczej. Wydanie przez państwo swojego obywatela może być zakazane lub obwarowane określonymi warunkami, z reguły ustalonymi w umowie międzynarodowej – dwustronnej lub wielostronnej (konwencji).

Natomiast przekazanie osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa (osoby ściganej) na podstawie europejskiego nakazu aresztowania jest formą bezpośredniej współpracy organów wymiaru sprawiedliwości państw członkowskich Unii Europejskiej, przy wyłączeniu w procesie decyzyjnym organów władzy wykonawczej, oraz dopuszczającej przekazanie osoby, będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii przekazującego ją innemu państwu członkowskiemu Unii, wyłącznie w celu osądzenia tej osoby pod warunkiem wykonania kary w państwie członkowskim Unii, którego jest obywatelem.

Decyzja o przekazaniu obywatela polskiego (albo osoby korzystającej w RP z prawa azylu) na podstawie europejskiego nakazu aresztowania ma się bowiem opierać na wzajemnym zaufaniu państw członkowskich Unii Europejskiej co do gwarancji

przestrzegania praw człowieka i zapewnieniu prawidłowego procesu przed niezawisłym sądem.

Dlatego można wyrazić pogląd, że przekazanie osoby (w tym również obywatela polskiego albo osoby korzystającej w Polsce z prawa azylu) na podstawie europejskiego nakazu aresztowania to inna instytucja prawna niż ekstradycja w rozumieniu art. 55 Konstytucji RP.

Podzielając ten punkt widzenia, należałoby, wprowadzając odrębne przepisy ustawowe o europejskim nakazie aresztowania, jednocześnie tak znowelizować Kodeks postępowania karnego (łącznie z wprowadzeniem do K.p.k. konstytucyjnego określenia "ekstradycja"), aby na gruncie prawa polskiego nie było wątpliwości, że ekstradycja to inna instytucja prawa niż przekazanie osoby na podstawie europejskiego nakazu aresztowania.

Jest to uprawniony zabieg, aby w ustawie zdefiniować instytucję niedookreśloną w Konstytucji.

W takim przypadku, wobec ustawowego zdefiniowania ekstradycji i odróżnienia jej od przekazania osoby ściganej między organami wymiaru sprawiedliwości państw członkowskich UE, byłby oddalony zarzut o niezgodności z Konstytucją procedury przekazania obywatela polskiego albo osoby korzystającej w Polsce z prawa azylu, na podstawie europejskiego nakazu aresztowania.

Jeżeli jednak przyjąć inny punkt widzenia, wedle którego procedura przekazywania osób ściganych między organami wymiaru sprawiedliwości państw członkowskich UE na podstawie europejskiego nakazu aresztowania jest jedynie odmianą procedury ekstradycyjnej, to w rozważaniach na temat zgodności tej nowej procedury w odniesieniu do obywatela polskiego nie można dyskusji zacieśnić do kwestii zakazu wynikającego z art. 55 ust. 1 Konstytucji z 1997 r. i traktować ten zakaz w oderwaniu od innych przepisów Konstytucji.

Są bowiem inne przepisy Konstytucji, które stwarzają podstawę do wprowadzenia ustawowego odstępstwa od tego zakazu, nie naruszając jego istoty.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na postanowienia art. 31 ust. 3 Konstytucji, które dopuszczają ograniczenia konstytucyjnych praw obywatela, jeżeli “są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób”.

Katalog przestępstw określonych w Decyzji ramowej Rady UE wskazuje wyraźnie na czyny stanowiące zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa demokratycznego (terroryzm), porządku publicznego (przestępczość zorganizowana), ochrony środowiska, zdrowia (nielegalny handel narkotykami) i moralności publicznej oraz wolności i praw innych osób. Trudno bronić tezy, że Rzeczpospolita Polska nie jest zainteresowana zwalczaniem tego rodzaju przestępczości i skutecznym ściganiem ich sprawców oraz osądzeniem ich w demokratycznym państwie prawnym.

Byłoby sprzeczne ze zdrowym rozsądkiem twierdzenie, że bezwzględny zakaz przekazania (wydania) obywatela polskiego innemu państwu członkowskiemu UE w celu sprawiedliwego osądzenia staje ponad obowiązkiem państwa do zapewnienia skutecznego zwalczania przestępczości.

Choć obywatel niewątpliwie ma prawo do opieki ze strony swojego państwa, to jednak – przyjmując poglądy doktryny anglosaskiej, którą zdaje się przejmować prawo europejskie – bezwzględny zakaz jego ekstradycji nie ma logicznego uzasadnienia, jako że zwalczanie przestępczości wymaga, aby winny został osądzony i ukarany przez sąd tego państwa, na którego terytorium popełnił przestępstwo, zwłaszcza wtedy, kiedy – jak w odniesieniu do państw członkowskich UE – państwo wydające swojego obywatela i państwo osądzenia łączy wspólnota zasad ustrojowych, stwarzających gwarancję ochrony podstawowych praw i wolności człowieka i obywatela, zapewniająca prawidłowy wymiar sprawiedliwości i proces przed niezawisłym sądem.

Stosownie do postanowień art. 31 ust. 3 Konstytucji ograniczenia konstytucyjnych praw obywatela nie mogą naruszać istoty tych praw. Istotą zaś prawa podmiotowego wynikającego z konstytucyjnego zakazu ekstradycji (art. 55 ust. 1) jest prawo obywatela polskiego do opieki ze strony RP i zapewnienia mu sprawiedliwego i jawnego procesu przed niezawisłym i bezstronnym sądem w demokratycznym państwie prawnym.

Ograniczenia prawa do osądzenia w Polsce, stosownie do postanowień Decyzji ramowej Rady UE, odnoszą się do ściśle określonej kategorii przestępstw. Co więcej, przekazanie obywatela polskiego innemu państwu członkowskiemu UE na podstawie europejskiego nakazu aresztowania jest ograniczone jedynie do osądzenia w państwie wystawienia nakazu, a wykonanie kary będzie następować w Rzeczypospolitej Polskiej (tym samym nie wyklucza to zastosowania aktu łaski przez Prezydenta Rzeczypospolitej).

Jeżeli nawet uznaloby się wyrażony w doktrynie skrajny pogląd, że z zasadą ścisłego przestrzegania suwerenności ekstradycja przez państwo jego własnych obywateli jest niemożliwa, to po ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską Traktatu akcesyjnego do Unii Europejskiej ten argument ulega znacznemu osłabieniu.

Obowiązek wykonania Decyzji ramowej Rady Unii Europejskiej wynika też z art. 9 Konstytucji RP.

Jeżeli zatem polska ustawa o europejskim nakazie aresztowania wykluczałaby – ze względu na treść art. 55 ust. 1 Konstytucji – przekazanie obywatela polskiego organom wymiaru sprawiedliwości innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, to doszłoby do naruszenia art. 9 Konstytucji.

W konkluzji przedstawionej opinii Rada Legislacyjna stwierdziła, że większość członków Rady przychyliła się do poglądu, że przekazanie obywatela polskiego na podstawie europejskiego nakazu aresztowania można uznać za dopuszczalne w polskim porządku konstytucyjnym.

Zgodnie z zaleceniami Rady Legislacyjnej w projektowanej ustawie zaproponowano wprowadzenie do Kodeksu postępowania karnego definicji ekstradycji, wskazując, że na gruncie prawa polskiego ekstradycja to inna instytucja prawa niż przekazanie osoby na podstawie europejskiego nakazu aresztowania (art. 2 pkt 7 projektu ustawy - art. 602 § 1 K.p.k.). Zmiana ta wymusiła też zmianę tytułu rozdziału 65 K.p.k. (art. 2 pkt 6 projektu ustawy).

Odnosnie natomiast do sposobu implementacji Decyzji, w projektowanej ustawie przyjęto koncepcję utworzenia w Kodeksie postępowania karnego dwóch nowych rozdziałów –

Rozdziału 65a i Rozdziału 65b.

Rozdział 65a reguluje sytuacje kiedy europejski nakaz aresztowania zostaje wydany przez polskie organy sądowe.

Projektowany art. 607a określa terytorialny zakres stosowania europejskiego nakazu aresztowania oraz warunek jego wydania – gdy istnieje podejrzenie, że osoba poszukiwana przebywa na terytorium państwa członkowskiego. Przepis ten statuuje jednocześnie właściwość sądu do wydawania europejskiego nakazu aresztowania.

Projektowany art. 607b określa rzeczowy zakres stosowania nakazu, jest to w zasadzie prosta transpozycja art. 2 ust. 1 Decyzji, który zawiera definicje europejskiego nakazu aresztowania. Podobnie art. 607c, który stanowi prostą transpozycję art. 8 Decyzji, określającego treść i formę europejskiego nakazu aresztowania.

Do Decyzji jest załączony wzór europejskiego nakazu aresztowania, przy czym najwłaściwszą formą prawną jego przeniesienia do prawa wewnętrznego będzie, jak się zakłada, rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości i stąd stosowna delegacja do wydania tego aktu w projektowanym art. 607c § 3.

Projektowany art. 607d § 1 stanowi realizację przyjętej w Decyzji zasady bezpośredniego przekazywania wniosków między organami wymiaru sprawiedliwości. Ministerstwo Sprawiedliwości zostało włączone w przekazywanie nakazu wszędzie tam, gdzie bezpośrednio przekazanie nakazu lub innych dokumentów nie jest możliwe lub utrudnione. W celu ujednolicenia praktyki przekazywania nakazu oraz zapewnienia scentralizowanej informacji o wychodzących z Polski nakazach został wprowadzony obowiązek przekazywania odpisów nakazów do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Decyzja wprowadza znaczące ograniczenia w stosowaniu wyłączeń wynikających z zasady specjalności (art. 27 Decyzji). Wprowadza możliwość pełnej rezygnacji z zasady specjalności w przypadku złożenia przez państwa wzajemnych oświadczeń o takich wyłączeniach. Implementacja tego postanowienia została zawarta w projektowanym art. 607e § 3 pkt 1, zaś w § 3 w pkt 2-8 określono pozostałe wyjątki od stosowania zasady specjalności.

Kolejne projektowane art. 607f-607i stanowią prostą transpozycję postanowień Decyzji (zasada zaliczenia na poczet orzeczonej lub wykonywanej kary pozbawienia wolności okresu faktycznego pozbawienia wolności w państwie wykonania nakazu w związku z przekazaniem, postępowanie sądu po prawomocnym zakończeniu postępowania karnego przeciwko osobie ściganej, procedura wydawania przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa oraz przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do jego popełnienia).

Projektowany art. 607j wprowadza procedurę umożliwiającą realizację postanowienia Decyzji, określonego w jej art. 5 ust. 3, zgodnie z którym obywatel państwa wykonania nakazu, po jego osądzeniu w państwie wydania nakazu, powinien być przekazany do państwa wykonania nakazu. Przyjęto, że w Polsce jako państwie wydania nakazu, nie wszczyna się w stosunku do podlegającej przekazaniu osobie postępowania wykonawczego, a osoba ta po uprawomocnieniu się orzeczenia skazującego, na mocy postanowienia sądu, jest przekazywana do państwa wykonania nakazu. Ze względu na to, że przekazanie jest spełnieniem wcześniej przedstawionego przez państwo wykonania nakazu warunku, uznano za niecelowe wprowadzanie zaskarżalności postanowienia o przekazaniu do wykonania kary.

Projektowany Rozdział 65b reguluje sytuacje, kiedy państwa członkowskie UE występują do Polski z europejskim nakazem aresztowania.

Przyjęto, podobnie jak w art. 603a odnoszącym się do ekstradycji uproszczonej, że organem sądowym właściwym do odebrania od osoby, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, oświadczenia o jej zgodzie na przekazanie bądź zgodzie połączonej ze zrzeczeniem się korzystania z zasady specjalności będzie w Polsce właściwy sąd okręgowy. Sąd ten będzie również właściwy do wydania orzeczenia w przedmiocie przekazania (projektowany art. 607k).

Decyzja nie przesądza w sposób jednoznaczny, czy w trakcie całej procedury wykonania nakazu powinien być stosowany areszt tymczasowy wobec osoby podlegającej przekazaniu, podobnie pozostawia państwom swobodę w zakresie możliwości cofnięcia

złożonego oświadczenia o zgodzie na przekazanie, bądź takiej zgodzie połączonej ze zrzeczeniem się korzystania z zasady specjalności. Zasadne jest, aby jak w każdym innym przypadku stosowania tymczasowego aresztowania, sąd każdorazowo rozstrzygał o potrzebie stosowania tego środka (projektowany art. 607l § 1).

Oświadczenie o zgodzie na przekazanie oraz o zgodzie na przekazanie połączonej ze zrzeczeniem się korzystania z zasady specjalności składane jest dobrowolnie, nie ma zatem potrzeby dodatkowej ochrony praw osoby ściganej przez zapewnienie jej możliwości zmiany takiego oświadczenia. Z kolei możliwość cofnięcia oświadczenia, o jakim mowa powyżej, skutkowałaby niepewnością dla organów ścigania co do terminów przekazania takiej osoby, stąd zdecydowano, że zgoda taka będzie nieodwołalna (projektowany art. 607l § 2). Zgodnie z przyjętymi w procedurze karnej zasadami zachowano dwuinstancyjność w zakresie orzekania o przekazaniu (projektowany art. 607l § 3).

Terminy zapisane w projektowanym art. 607m § 1-2 (podobnie jak terminy określone w projektowanym art. 607n) są prostym przeniesieniem postanowień art. 17 Decyzji. Decyzja nie wyłącza możliwości stosowania nakazu wobec osób, które korzystają z immunitetu, zastrzega jedynie potrzebę jego uchylecia przez właściwe organy (projektowany art. 607k §3).

Projektowany art. 607o przenosi do prawa wewnętrznego postanowienie Decyzji, zgodnie z którym w sytuacji, gdy w państwie wykonania nakazu przeciwko osobie ściganej prowadzone jest postępowanie o inny czyn niż wskazany w nakazie lub osoba ta odbywa w tym państwie karę pozbawienia wolności możliwe jest odroczenie wykonania nakazu do czasu zakończenia w kraju postępowania karnego lub do czasu wykonania w kraju kary pozbawienia wolności.

Wśród określonych w projektowanym art. 607p obligatoryjnych przesłanek odmowy wykonania nakazu nie znalazła się przesłanka odmowy przekazania własnego obywatela przez państwo wykonania nakazu. Implementacja postanowień art. 3 Decyzji została poddana pewnym modyfikacjom, wśród obligatoryjnych przesłanek odmowy wykonania nakazu znalazła się przesłanka, zgodnie z którą odmawia się wykonania nakazu w sytuacji kiedy nakaz został wydany w celu wykonania kary lub środka skutkującego pozbawieniem

wolności, a osoba poszukiwana jest obywatelem polskim, albo korzysta w Rzeczypospolitej Polskiej z prawa azylu. Przesłanka ta w Decyzji została wskazana jako fakultatywna podstawa odmowy wykonania nakazu. Nadanie jej charakteru obligatoryjnego jest celowe, ze względu na lepsze warunki do resocjalizacji, jakie daje wykonywanie kary pozbawienia wolności we własnym kraju. Podobnie w sposób kategoryczny zostało sformułowane w projektowanym art. 607t żądanie gwarancji, że w sytuacji, gdy nakaz został wydany w celu prowadzenia postępowania karnego i dotyczy obywatela polskiego lub azylanta wykonanie nakazu uzależnia się od gwarancji, że po zakończonym procesie obywatel polski lub azylant zostaną odesłani do Polski w celu wykonania kary. Decyzja nie określa procedury przejścia do wykonania orzeczenia innego państwa. Przyjęto, że procedura ta powinna być możliwie najbardziej zbliżona do obowiązujących procedur wykonywania obcych orzeczeń. Podkreślono jedynie, że sąd jest związany wymiarem orzeczonej kary (projektowany art.607r § 2).

Projektowany art. 607s stanowi proste przeniesienie postanowień art. 4 Decyzji (z wyjątkiem przesłanki z art. 4 ust. 6, której nadano charakter obligatoryjny). Podobnie projektowany art. 607w, który przejmuje wprost postanowienia artykułu 2 ust. 2 Decyzji wyłączonego możliwość odmowy wykonania nakazu w przypadku braku podwójnej karalności w odniesieniu do wymienionych w nim kategorii przestępstw.

W projektowanych art. 607x i 607y są regulowane sytuacje, kiedy do Polski jako państwa wykonania nakazu wpłynęły jednocześnie dwa nakazy bądź nakaz i wniosek o ekstradycję. Przyjęto, że w sytuacji kiedy wpłynęły dwa nakazy aresztowania, mając na względzie bezpośredniość obrotu, organem właściwym do rozstrzygnięcia o pierwszeństwie wykonania nakazu będzie sąd. Natomiast w sytuacji jednoczesnego wpłynięcia nakazu i wniosku o ekstradycję, pozostawiono Ministrowi Sprawiedliwości pierwszeństwo decyzji co do wniosku o ekstradycję i dopiero gdy Minister Sprawiedliwości zadecyduje o niewykonaniu wniosku o ekstradycję, decyzję w określonym zakresie podejmuje sąd.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

Projektowana ustawa została uzgodniona w trybie określonym w § 12 ust. 1 Regulaminu pracy Rady Ministrów, jak również poddana konsultacjom z Krajową Radą Sądownictwa, Sądem Najwyższym, Krajową Radą Radców Prawnych, Naczelną Radą Adwokacką, Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych, Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, Prezesem Narodowego Banku Polskiego, Komisją Krajową NSZZ “Solidarność”, Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych, Związkiem Zawodowym Pracowników Wymiaru Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej oraz Stowarzyszeniem Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej.

Opinię o projektowanej ustawie przedstawił Sąd Najwyższy, Narodowy Bank Polski oraz Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych.

Sąd Najwyższy podniósł w opinii wątpliwości co do zgodności z art. 55 ust. 1 Konstytucji RP zakładanego w projekcie wprowadzenia do polskiego porządku prawnego Decyzji ramowej Rady Unii Europejskiej z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedur dostarczania między Państwami Członkowskimi (2002/584/JAI).

Europejski nakaz aresztowania w rzeczywistości oznacza bowiem, z zastrzeżeniem odesłania do Polski po prawomocnym zakończeniu postępowania karnego, ale jednak wydanie obywatela polskiego władzom państwa obcego celem przeprowadzenia tego postępowania, zaś ww. przepis Konstytucji RP zabrania, w sposób kategoryczny, ekstradycji (wydania państwu obcemu) obywatela polskiego. Tak więc, proponowane unormowania stanowią próbę ominięcia konstytucyjnego zakazu ekstradycji obywatela polskiego, a zatem taką, którą, zdaniem Sądu Najwyższego, trudno byłoby zaakceptować.

Z kolei, Narodowy Bank Polski podniósł w opinii, że projektowany art. 269b należy uzupełnić o znamię bezprawności działania w odniesieniu do wytwarzania i udostępniania

haseł komputerowych i kodów dostępu, ponieważ w Narodowym Banku Polskim funkcjonują systemy ich centralnego generowania i udostępniania, np. dotyczy to generowania i dystrybucji certyfikatów współdzielenia haseł lub ich udostępniania.

Uwagę tę uwzględniono w projekcie.

Natomiast Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zwrócił uwagę, że w projektowanych przepisach art. 607c § 1 pkt 3 oraz art. 607za § 2 pkt 3 europejski nakaz aresztowania powinien zawierać sprecyzowane przez ustawodawcę dane określające tożsamość i obywatelstwa osoby ściganej. W obecnym brzmieniu tych przepisów jest bowiem pojęcie nieostre i niedookreślone, które może powodować w przyszłości trudności interpretacyjne.

Uwagi tej nie uwzględniono, ponieważ terminologia użyta w komentowanych przepisach jest spójna z terminologią występującą w obowiązującym Kodeksie postępowania karnego, która, jak dotychczas, nie nasuwała wątpliwości, o jakich mowa w tej opinii.

Wprowadzenie w życie projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu na rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki oraz sytuację i rozwój regionów.

Wejście w życie ustawy w proponowanym brzmieniu nie spowoduje też skutków finansowych dla budżetu państwa w rozumieniu art. 31 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148), również w części dotyczącej europejskiego nakazu aresztowania.

Budżet państwa będą bowiem obciążały zwykłe koszty, jakie dotychczas były ponoszone w związku z realizacją wniosków ekstradycyjnych, gdyż europejski nakaz aresztowania jest funkcjonalnym ekwiwalentem ekstradycji w stosunkach z państwami członkowskimi Unii Europejskiej. Koszty te powinny być pokrywane ze środków przewidzianych na bieżącą działalność tego rodzaju. Dodatkowe szkolenia dla sędziów i prokuratorów będą mogły zostać zrealizowane w ramach prowadzonej na bieżąco polityki szkoleniowej resortu.

Trzeba podnieść, że Ministerstwo Sprawiedliwości od roku 2000 prowadzi szkolenia dla grupy sędziów i prokuratorów specjalizujących się we współpracy międzynarodowej. Ponadto w ramach PHARE i ze środków budżetowych cyklicznie są organizowane

szkolenia dla wszystkich sędziów i prokuratorów z zakresu współpracy prawnej z zagranicą, w ramach których będą mogły być przeprowadzane szkolenia w zakresie europejskiego nakazu aresztowania.

Trzeba też dodać, że w 2002 r. w sądach okręgowych uruchomiono etaty dla pracowników administracyjnych, którzy są systematycznie przygotowani do realizacji wpływających wniosków z zakresu współpracy międzynarodowej.

Projekt, zmierzając głównie do dostosowania polskiego prawa do zobowiązań międzynarodowych, jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

UZASADNIENIE

DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU

PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY – KODEKS KARNY, USTAWY – KODEKS POSTĘPOWANIA KARNEGO ORAZ USTAWY – KODEKS WYKROCZEŃ

Podstawowym celem nowelizacji ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz ustawy - Kodeks wykroczeń jest dostosowanie polskiego prawa do zasad obowiązujących w Unii Europejskiej, określonych w następujących aktach prawnych:

- Decyzji ramowej Rady Nr 2002/584/JHA w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedurach dostarczania między Państwami Członkowskimi (Dz. Urz. WE Nr L 190, 18.07.2002).
- Konwencji, przyjętej na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE Nr C 316, 27.11.1995),
- Konwencji o cyberprzestępczości, podpisanej przez Polskę w dniu 23 listopada 2001 r., przyjętej w ramach Rady Europy (ETS 185).

Głównymi zmianami – zgodnymi z prawem Unii Europejskiej -

wprowadzanymi do ustawy – Kodeks karny na mocy niniejszej nowelizacji są:

- objęcie jurysdykcją polskiego wymiaru sprawiedliwości przestępstw popełnionych za granicą Polski, niezależnie od obywatelstwa sprawcy oraz karalności czynu w miejscu jego popełnienia, o ile wskutek tych przestępstw osiągnięta została na terytorium Polski, chociażby pośrednio, korzyść majątkowa,
- wprowadzenie nowego opisu typu czynu zabronionego w postaci oszustwa kapitałowego,
- zmiana zakresu penalizacji typu czynów zabronionych, określonych w art. 200 i 202 k.k., w zakresie pornografii dziecięcej oraz wykorzystania seksualnego małoletniego poniżej 15 roku życia,
 - penalizacja grupy czynów odnoszących się do naruszenia poufności, integralności i dostępności danych informatycznych i systemów, w tym wprowadzenie nowego przestępstwa „zakłócenia pracy systemu komputerowego” oraz wytwarzania, pozyskiwania, zbywania i udostępniania innym osobom urządzeń lub programów komputerowych, które mogą służyć do popełnienia przestępstwa przeciwko ochronie informacji.

Ponadto ustawa przewiduje nowelizację ustawy – Kodeks postępowania karnego w zakresie zapewnienia możliwości prowadzenia działań procesowych w odniesieniu do systemów komputerowych i przechowywanych w nich informacji.

Najistotniejszą jednakże zmianą wprowadzaną do kodeksu postępowania karnego jest dodanie do niego rozdziałów 65a i 65b, które mają na celu wdrożenie postanowień Decyzji ramowej o europejskim nakazie aresztowania.

Zarówno idea przyjęcia europejskiego nakazu aresztowania, jak i forma instrumentu prawnego (decyzja ramowa) stanowią wyraz najnowszych zmian, jakie zachodzą w zakresie współpracy wymiarów sprawiedliwości w ramach Unii

Europejskiej. Traktat Amsterdamski wprowadził nowy instrument prawny, jakim jest decyzja ramowa, która wiąże państwa członkowskie co do skutku, jaki ma być osiągnięty, natomiast pozostawia swobodę wyboru metody.

Implementacja decyzji ramowej oznacza w praktyce przeniesienie całości jej postanowień do prawa wewnętrznego, bowiem nie jest możliwe bezpośrednio stosowanie tych postanowień.

Odnosząc się bezpośrednio do przepisów zawartych w omawianej decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania należy stwierdzić, iż zgodnie z brzmieniem art. 1 ust. 1 ww. decyzji ramowej, europejski nakaz aresztowania jest to decyzja sądowa wydana przez państwo członkowskie w celu aresztowania i dostarczenia przez inne państwo członkowskie poszukiwanej osoby dla prowadzenia przeciwko niej postępowania karnego bądź dla wykonania kary lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności.

Europejski nakaz aresztowania jest nową konstrukcją prawną, odmienną od ekstradycji i oparty jest o zasadę wzajemnego uznawania decyzji sądowych i wzajemnego zaufania do systemu wymiaru sprawiedliwości państw członkowskich Unii Europejskiej. Z tego powodu, implementacja postanowień omawianej Decyzji ramowej, będzie szczególnie monitorowana przez Komisję Europejską w ramach dostosowań w obszarze „Wymiar sprawiedliwości i sprawy wewnętrzne”.

Projektowana ustawa wejdzie w życie z chwilą uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner

Sekr. Min. DH/ 2942 /2003/ DPE-agg

Warszawa, 10.09. 2003 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks wykroczeń, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2, ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks wykroczeń (pismo nr RM-10-111-03), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Przedłożony do zaopiniowania projekt ustawy ma na celu dostosowanie polskiego prawa do przepisów:
- Konwencji o cyberprzestępczości, podpisanej przez Polskę w dniu 28 listopada 2001 r.,
 - Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich,
 - Decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedurach dostarczania między Państwami Członkowskimi.

Konwencja o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich

- II. Projekt ustawy w art. 1 pkt.1 dokonuje zmiany art. 112 ustawy – Kodeks karny. Zmiana ta ma na celu wdrożenia postanowienia Konwencji, przyjętej na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE Nr C 316, 27.11.1995).

Dotychczasową treść art. 112 uzupełniono o przepis, obejmujący zasadą terytorialności również przestępstwa, z których została osiągnięta, chociażby pośrednio, korzyść majątkowa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Przepis ten wdraża postanowienie art. 4 ww. Konwencji, który zobowiązuje jej strony do przyjęcia zasady terytorialności w odniesieniu do wyłudzeń na szkodę interesów

finansowych Wspólnot, również w przypadku, gdy jedynym łącznikiem przestępstwa z terytorium danego kraju jest uzyskanie korzyści na jego terytorium.

W art. 1 pkt. 11 wprowadzono nowy opis oszustwa kapitałowego, który jest zgodny z art. 1 ww. Konwencji.

- III. Zmiana wprowadzona w art. 1 pkt. 2, dotycząca definicji dokumentu, nie jest objęta zakresem prawa Unii Europejskiej.

Konwencja o cyberprzestępczości Wspólne działanie 97/154/JHA

- IV. Zmiany wprowadzone w art. 1 pkt. 5 oraz 6 dotyczą zjawiska pornografii oraz seksualnego wykorzystania dzieci.
Oceniając ich zgodność, należy uwzględnić przede wszystkim postanowienia Wspólnego Działania 97/154/JHA z 24 lutego 1997 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi oraz seksualnego wykorzystania dzieci (Dz. Urz. Nr L 063, 04.03.1997), w szczególności Tytuł II tego aktu. Ww. Wspólne Działanie zostało uchylone w części dotyczącej handlu ludźmi przez Decyzję ramową Rady 2002/629/JHA z 19 lipca 2002 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi (Dz. Urz. WE Nr L 203, 1.8.2002).
Omawiane zmiany nie są sprzeczne z ww. Wspólnym Działaniem, jak również z Decyzją Rady Nr 2000/375/JHA w sprawie zwalczania pornografii dziecięcej w internecie (Dz. Urz. Nr L 138, 09.06.2000)

Omawiane kwestie reguluje również Konwencja o cyberprzestępczości, przyjęta w ramach Rady Europy (ETS 185), którą Polska podpisała 23 listopada 2001 r.

W art. 9 Konwencji przewidziano, że każda Strona Konwencji wprowadzi do swego ustawodawstwa krajowego opisane tam czyny, jako czyny karalne.

Czyny opisane w art. 9 ust. 1 a-c Konwencji opisane zostały w zmienionym art. 202 §3 Kodeksu karnego, zaś art. 9 ust. 1 d-e w art. 202 §4 Kodeksu.

Należy jednakże zauważyć, że zgodnie z art. 9 ust. 3, przepis ten dotyczy osób poniżej 18 roku życia, zaś państwo – Strona Konwencji ma prawo wprowadzenia niższego limitu wieku, jednakże minimum to 16 lat. Jednocześnie, w art. 9 ust. 4 Konwencja dopuszcza złożenie zastrzeżenia przez Stronę Konwencji o niestosowaniu ww. przepisów (w tym również o stosowaniu innej granicy wieku).

Projektowany przepis ustawy, odnosząc się do art. 202 § 4 w dyspozycji zawiera normę dotyczącą małoletniego poniżej 15 roku życia, będzie jednakże zgodny z przepisami ww. Konwencji, o ile zostanie złożone zastrzeżenie zgodnie z jej art. 9 ust. 4.

- V. Omawiana Konwencja o cyberprzestępczości zawiera 4 kategorie przepisów zobowiązujących do penalizacji określonych zachowań:
- przestępstwa przeciwko poufności, integralności i dostępności systemów i danych informatycznych,
 - przestępstwa komputerowe,
 - przestępstwa związane z treścią danych,
 - przestępstwa związane z naruszeniem praw autorskich i pokrewnych.

Polskie prawo karne zasadniczo jest zgodne z postanowieniami ww. Konwencji, w szczególności w zakresie przestępstw komputerowych oraz przestępstw związanych z naruszeniem praw autorskich.

Zmian wymagają jednakże przepisy dotyczące poufności, integralności i dostępności systemów i danych informatycznych.

Art. 1 pkt. 7 projektowanej ustawy, dotyczący art. 268§2 Kodeksu karnego wdraża postanowienia art. 4 Konwencji.

Zmiany wprowadzone w art. 1 pkt. 4, 8 i 10 ustawy są konsekwencją dokonania zmiany w art. 268§2 k.k. pojęcia „zapis na komputerowym nośniku informacji” na „dane informatyczne”.

Zmiana w art. 1 pkt. 9 ustawy, dotycząca art. 269a i 269b k.k., polega na wprowadzeniu nowego czynu zabronionego, w postaci zakłócenia pracy systemu komputerowego oraz wytwarzania, pozyskiwania, zbywania i udostępniania innym osobom urządzeń lub programów komputerowych, które mogą służyć do popełnienia przestępstwa przeciwko ochronie informacji. Przepisy te wdrażają postanowienia art. 5 i 6 omawianej Konwencji.

VI. Przepisy art. 2 projektowanej ustawy dotyczą zmiany ustawy – Kodeks postępowania karnego.

Zmiany wprowadzone w art. 2 pkt. 1-4 projektowanej ustawy są zgodne z odpowiednimi przepisami omawianej Konwencji, w szczególności z jej artykułami 16 i 17.

Decyzja ramowa Rady w sprawie Europejskiego nakazu aresztowania

VII. Kolejne przepisy przedstawionej do zaopiniowania ustawy odnoszą się do Decyzji ramowej Rady 2002/584/JHA w sprawie Europejskiego nakazu aresztowania i procedur dostarczania pomiędzy Państwami Członkowskimi (Dz. Urz. WE Nr L 190, 18.07.2002).

VIII. Projektowany rozdział 64a kodeksu postępowania karnego odnosi się do sytuacji, gdy odpowiedni organ sądowy (sąd okręgowy) występuje do innego państwa członkowskiego o dostarczenie osób ściganych.

W art. 607a, określającym terytorialny zakres zastosowania nakazu stwierdzono, że europejski nakaz aresztowania właściwy miejscowo sąd okręgowy może wydać w razie podejrzenia, że osoba ścigana za przestępstwo popełnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przebywa na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Przepis art. 607a implementuje postanowienia art. 1 oraz art. 6 ust. 1 Decyzji ramowej.

Art. 607b dotyczy rzeczowego zakresu stosowania nakazu i transponuje do polskiego porządku prawnego postanowienia art. 2 ust. 1 Decyzji, określając w sposób negatywny, kiedy nie jest dopuszczalne wydanie europejskiego nakazu aresztowania. Przesłanki te są zgodne z pozytywnym wyliczeniem art. 2 ust. 1 Decyzji.

Art. 607c określa treść europejskiego nakazu aresztowania i odpowiada treści przepisu art. 8 ust. 1 oraz ust. 2 Decyzji. Jednocześnie w rozporządzeniu wydanym przez Ministra Sprawiedliwości na podstawie art. 607c § 3 k.p.k. będzie musiał być uwzględniony wzór nakazu zawarty w Załączniku do omawianej Decyzji (o czym wyraźnie wspomniano w uzasadnieniu do projektu).

Art. 607d projektu odnosi się do zasady bezpośredniego przekazywania nakazu pomiędzy odpowiednimi organami sądowymi państw członkowskich. Przepis ten odzwierciedla postanowienia art. 9 ust. 1 Decyzji. Nie wprowadzono przepisu mówiącego o możliwości wprowadzenia informacji do Systemu Informacyjnego Schengen (art. 9 ust. 2 i 3 Decyzji), co jednakże nie dotyczy jeszcze państw przystępujących do Unii Europejskiej.

Art. 607e §1 i 2 kodeksu postępowania karnego transponuje zasadę specjalności, przewidzianą w art. 27 Decyzji. W art. 607 §3 przewidziano odstępstwa od tej zasady, określone w art. 27 ust. 1 i 3 Decyzji.

W art. 607e §3 pkt. 1 przewidziano możliwość odstępstwa od zasady specjalności w przypadku, gdy państwo wykonania nakazu złożyło odpowiednie oświadczenie.

Należy zauważyć, że przesłanka z art. 607e §3 pkt. 4 dotyczy środka skutkującego pozbawieniem wolności, ponieważ tak wynika z funkcji omawianego przepisu, pomimo, że Decyzja ramowa w art. 27 ust. 3 pkt. c używa pojęcia '*measure restricting personal liberty*' – w przeciwieństwie do używanego dalej słowa *deprivation of liberty*. Takie rozróżnienie nie jest jednak zasadne z punktu widzenia charakteru całej instytucji zasady specjalności.

Art. 607f i 607g transponują treść art. 26 Decyzji ramowej. Art. 607h odnosi się do procedury wydawania przedmiotów opisanej w art. 29 Decyzji.

Art. 607i odnosi się do możliwości „dalszego przekazania” lub ekstradycji, określonej w art. 28 Decyzji ramowej. Należy jednakże zauważyć, że w odniesieniu do art. 607i §1 pkt. 3 – w Decyzji mowa o art. 27 ust. 3 pkt. a, e, f i g – a zatem w artykule 607i § 1 pkt. 3 kpk powinno się odnieść do art. 607e §3 pkt. 2, 6, 7 albo 8 (a nie 2, 5, 7 albo 8).

Art. 607j odnosi się do procedury opisanej w art. 5 ust. 3 Decyzji, dotyczącej sytuacji, gdy osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania jest obywatelem państwa wykonującego nakaz. W takim przypadku przekazuje się osobę ściganą w celu wykonania kary do państwa wykonującego nakaz.

IX. Rozdział 64b kodeksu postępowania karnego odnosić się będzie do sytuacji, gdy to odpowiedni organ sądowy państwa członkowskiego zwróci się do polskich organów sądowych o przekazanie osób ściganych na podstawie europejskiego nakazu aresztowania.

Zgodnie z art. 607k, właściwym w sprawach wykonania nakazu będzie właściwy miejscowo sąd okręgowy, co jest zgodne z postanowieniami art. 6 ust. 2 Decyzji ramowej.

Zgodnie z art. 607 l, o tymczasowym aresztowaniu i dostarczeniu będzie decydował każdorazowo sąd na posiedzeniu – tak również stwierdza Decyzja ramowa w art. 12.

Artykuł 607 l określa również procedurę stosowaną w przypadku wyrażenia przez osobę ściganą zgody na dostarczenie lub zgody na niestosowanie zasady specjalności. Oświadczenie składane jest dobrowolnie, bez możliwości cofnięcia takiego oświadczenia. Przepisy te są zgodne z postanowieniami art. 13 oraz art. 27 Decyzji ramowej.

Art. 607m określa terminy wydania decyzji, zaś art. 607n terminy wydania osoby, przenosząc postanowienia art. 17, 20 i 23 Decyzji. Zgodnie z art. 607n § 2 k.p.k., jeżeli przekazanie nie jest możliwe na skutek siły wyższej albo zagrożenia dla życia lub zdrowia tej osoby, osobę ściganą dostarcza się właściwemu organowi państwa wydania nakazu w ciągu 10 dni od dnia nowo ustalonego terminu. Należy podkreślić, że zgodnie z art. 23 ust. 3 Decyzji termin ten powinien być ustalony w porozumieniu z państwem występującym o dostarczenie.

Art. 607 p i 607 s określają obligatoryjne i fakultatywne przesłanki odmowy wykonania nakazu.

Przesłanki wymienione w art. 607 p są zgodne z przesłankami wymienionymi w art. 3 Decyzji. Przeniesienie przesłanki dotyczącej obywatela polskiego albo osoby korzystającej w RP z prawa azylu do grupy przesłanek obligatoryjnych jest również zgodne z postanowieniami Decyzji. W Decyzji ramowej co prawda używa się sformułowania „resident” (a zatem osoba korzystająca z prawa pobytu), ale kwestia ograniczenia tego przepisu tylko do azylantów należy do decyzji państw członkowskich.

Art. 607r, związany z art. 607p, jest zgodny z postanowieniami art. 4 ust. 6 Decyzji.

Art. 607t implementuje postanowienia art. 5 ust. 3 Decyzji, zaś art. 607u implementuje postanowienia art. 5 ust. 1 Decyzji.

Odnosząc się do art. 5 Decyzji należy również zauważyć, że do polskiego porządku prawnego nie transponowano ust. 2 tego artykułu, dotyczącego przypadku, gdy czyn zagrożony jest karą dożywotniego pozbawienia wolności. Decyzja pozostawia jednakże państwu członkowskiemu swobodę w przyjęciu tej przesłanki odmowy.

Art. 607w transponuje do porządku prawnego postanowienia art. 2 ust. 2 Decyzji, odnoszącego się do dostarczenia bez prawa do badania wymogu „podwójnej karalności”. Grupy przestępstw wymienione w Decyzji ramowej przeniesiono na grunt prawa polskiego, dostosowując je do nazewnictwa polskiego. Przykładowo, „materiały radioaktywne i nuklearne” w polskim prawie ujęte są w całości pod określeniem „materiały radioaktywne”.

Art. 607x i 607y regulują sytuacje konfliktowe, kiedy do Polski jako państwa wykonania nakazu wpłynęły jednocześnie dwa nakazy bądź nakaz i wniosek o ekstradycję. Postanowienia te są zgodne z art. 16 Decyzji.

Art. 607z transponuje postanowienia art. 15 Decyzji, zaś art. 607za, odnoszący się do tranzytu, wdraża postanowienia art. 25 Decyzji.

X. W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, że przedmiot projektowanej regulacji jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Grzegorz Kurczuk
Minister Sprawiedliwości

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
z dnia

w sprawie sposobu technicznego przygotowania systemów i sieci służących do przekazywania informacji, do gromadzenia wykazów połączeń telefonicznych i innych przekazów informacji oraz sposobów zabezpieczania danych informatycznych

Na podstawie art. 218b ustawy z dnia 6 czerwca 1997r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa:

1) sposób technicznego przygotowania systemów i sieci służących do przekazywania informacji, do gromadzenia wykazów połączeń telefonicznych i innych przekazów informacji, zwanych dalej "wykazami przekazów informacji";

2) sposoby zabezpieczania danych informatycznych w urządzeniach zawierających te dane oraz w systemach i na nośnikach informatycznych, w tym danych przesyłanych pocztą elektroniczną, zwanych dalej "danymi zapisanymi".

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

1) "abonencie" oraz o "użytkowniku", rozumie się przez to abonenta oraz użytkownika, w rozumieniu ustawy z dnia 21 lipca 2000 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 73, poz. 852, z późn. zm.²⁾);

2) "podmiocie uprawnionym", rozumie się przez to sąd lub prokuratora;

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 oraz z 2003 r. Nr 17, poz. 155 i Nr...., poz.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 122, poz. 1321, Nr 154, poz. 1800 i Nr 154, poz. 1802, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676 i Nr 166, poz. 1360 oraz z 2003 r. Nr 50, poz. 424.

- 3) "podmiotach obowiązanych", rozumie się przez to urzędy, instytucje oraz podmioty prowadzące działalność telekomunikacyjną, o których mowa w art. 218 § 1 Kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Przygotowanie systemów i sieci służących do przekazywania informacji, zwanych dalej "systemami i sieciami", do gromadzenia wykazów przekazów informacji polega na zapewnieniu przez podmiot obowiązany, eksploatujący system lub sieć, technicznych możliwości sporządzania wykazów przekazów informacji oraz zabezpieczenia danych zapisanych, zapewniających, niezwłocznie w ciągu całej doby:

- 1) wprowadzanie przez podmiot obowiązany danych;
- 2) sporządzanie wykazów przekazów informacji;
- 3) zabezpieczenie danych zapisanych w taki sposób, aby nie uległy one utracie lub zniekształceniu;
- 4) dostęp do danych identyfikujących urządzenia i sposób zabezpieczenia danych zapisanych.

§ 3. Udział pracowników podmiotów obowiązanych w realizowaniu zadań, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 1 i 2, wymaga posiadania przez nich poświadczenia bezpieczeństwa wydanego na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych i nie może naruszać ustawowych praw i obowiązków uprawnionego podmiotu realizującego zadanie oraz powinien być ograniczony do niezbędnego minimum.

§ 4. Czynności związane z wykonywaniem postanowień w przedmiocie wydania wykazów przekazów informacji oraz zabezpieczenia danych zapisanych, a także związane z nimi doręczenia, powinny być realizowane w sposób przewidziany dla przekazywania wiadomości, na które rozciąga się obowiązek ochrony informacji niejawnych stanowiących tajemnicę służbową.

§ 5. 1. Podmiot obowiązany gromadzi dane:

- 1) identyfikujące abonentów i użytkowników uczestniczących w połączeniu, ze wskazaniem strony inicjującej połączenie oraz wszystkich uczestników połączenia konferencyjnego, a także ich lokalizację, wraz z kategorią połączenia zgodnie z kryteriami stosowanymi w systemie lub sieci;

- 2) dotyczące daty oraz czasu rozpoczęcia i zakończenia połączenia oraz długości jego trwania;
- 3) dotyczące niepełnych lub niezrealizowanych połączeń;
- 4) dotyczące przeniesień, przekierowań, dostępu do poczty głosowej, połączeń zwrotnych, połączeń do zlecenia i realizacji usług sieciowych, modyfikacji i włączania funkcji sieciowych, zmiany kodów i numerów.

2. Przepis § 10 ust. 3 stosuje się.

§ 6. 1. Zabezpieczenia danych zapisanych dokonuje się przy użyciu środków technicznych, w sposób umożliwiający ich późniejsze odtworzenie przy użyciu standardowych urządzeń odtwarzających.

2. Zabezpieczenia dokonuje osoba upoważniona przez podmiot obowiązany, przy użyciu własnych środków technicznych, w urządzeniach zawierających te dane, albo w systemie lub nośniku informatycznym.

3. Zabezpieczone dane zapisane podlegają skopiowaniu na standardowy nośnik umożliwiający ich odtworzenie, zwany dalej "nośnikiem".

4. Osoba dokonująca skopiowania danych zapisanych zapisuje lub oznacza na nośniku:

- 1) sygnaturę akt sprawy, w której czynność ta została zlecona;
- 2) swoje imię, nazwisko i stanowisko służbowe;
- 3) dane dotyczące podstawy zabezpieczenia;
- 4) czas dokonania zabezpieczenia.

5. Osoba, o której mowa w ust. 2, dołącza do nośnika dane, określone w § 5 ust. 1.

§ 7. Podmiot obowiązany zapewnia osobie, o której mowa w § 6 ust. 2, możliwość zabezpieczenia danych zapisanych w sposób uniemożliwiający zapoznanie się przez tę osobę z ich treścią.

§ 8. W przypadku szyfrowania danych zapisanych przez podmiot obowiązany, podmiot ten udostępnia dane zapisane uprawnionym podmiotom w formie niezaszyfrowanej.

§ 9. Z czynności zabezpieczenia danych zapisanych, osoba upoważniona do jej przeprowadzenia sporządza notatkę urzędową, w której zamieszcza:

- 1) datę i miejsce sporządzenia notatki oraz sygnaturę akt sprawy;
- 2) swoje imię, nazwisko i stanowisko służbowe;
- 3) oznaczenie czynności ze wskazaniem podstawy jej przeprowadzenia;
- 4) imię i nazwisko użytkownika systemu lub sieci albo nazwę podmiotu będącego użytkownikiem oraz dane identyfikujące urządzenie zawierające dane zapisane, które podlegają zabezpieczeniu, a także, w miarę możliwości, dane identyfikujące urządzenia, z którymi dokonywane były połączenia;
- 5) czas dokonania zabezpieczenia danych zapisanych;
- 6) dane pozwalające na identyfikację nośnika zawierającego dane zapisane;
- 7) w miarę potrzeby inne dane dotyczące dokonywanej czynności.

§ 10. 1. Podmiot obowiązany zapewnia rejestrację faktu dokonanego zabezpieczenia danych zapisanych, gromadząc dane o dokonanych zabezpieczeniach.

2. Dane, o których mowa w ust. 1, obejmują:

- 1) sygnaturę akt sprawy i datę wydania postanowienia sądu lub prokuratora;
- 2) datę dokonania zabezpieczenia;
- 3) informację o podmiocie uprawnionym;
- 4) imię i nazwisko użytkownika systemu lub sieci albo nazwę podmiotu będącego użytkownikiem, w stosunku do którego zarządzono zabezpieczenie danych zapisanych;
- 5) czas trwania zabezpieczenia.

3. Gromadzenie, przechowywanie i udostępnianie danych, o których mowa w ust. 1 i 2, odbywa się przy zastosowaniu przepisów dotyczących ochrony informacji niejawnych stanowiących tajemnicę służbową.

§ 11. Zabezpieczone dane zapisane oraz nośnik przechowuje się w warunkach zabezpieczających przed utratą lub zniekształceniem tych danych albo zniszczeniem lub uszkodzeniem nośnika, zwłaszcza przed szkodliwym działaniem środków chemicznych, czynników mechanicznych, temperatury, promieniowania, pola magnetycznego lub elektrycznego.

§ 12. 1. Zabezpieczone dane zapisane, zwolnione spod zabezpieczenia przez sąd lub prokuratora, na podstawie art. 218a § 2 Kodeksu postępowania karnego, w zakresie, w jakim zostały zwolnione, podlegają niezwłocznemu udostępnieniu osobie, w stosunku do której zarządzono zabezpieczenie tych danych.

2. Z czynności udostępnienia danych zapisanych sporządza się protokół.

§ 13. 1. Zapis zabezpieczonych danych zapisanych, które sąd zwolnił spod zabezpieczenia na podstawie art. 218a § 2 Kodeksu postępowania karnego, podlega usunięciu w sposób trwale uniemożliwiający jego odtworzenie.

2. Jeżeli mimo usunięcia zapisu zachodzi możliwość jego odtworzenia, należy zarządzić fizyczne zniszczenie nośnika.

3. § 12 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

Minister Sprawiedliwości

W porozumieniu:

1) Minister Infrastruktury

2) Minister Obrony Narodowej

3) Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji z art. 218b Kodeksu postępowania karnego, w brzmieniu nadanym temu przepisowi w art. 2 pkt 3 ustawy z dnia

..... o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr , poz.).

Powołana ustawa z dnia wprowadza nowy art. 218b Kodeksu postępowania karnego, który zawiera delegację dla Ministra Sprawiedliwości do wydania w porozumieniu z innymi ministrami rozporządzenia określającego sposób technicznego przygotowania systemów i sieci służących do przekazywania informacji, do gromadzenia wykazów połączeń telefonicznych i innych przekazów informacji oraz sposobów zabezpieczania danych informatycznych.

W § 1 w ust. 1 w pkt 1 i 2 określono zakres projektowanej regulacji. W ust. 2 w pkt 1 tego przepisu odesłano do pojęć używanych w obowiązującym prawie telekomunikacyjnym.

W projektowanym § 2 pkt 1-4 określono technicznego przygotowania systemów i sieci służących do gromadzenia wykazów przekazów informacji i zabezpieczenia danych zapisanych.

W projektowanym § 3 określono wymagania, jakim powinni odpowiadać pracownicy urzędów, instytucji oraz podmiotów prowadzących działalność telekomunikacyjną, wykonujący zadania w zakresie sporządzania wykazów przekazów informacji oraz zabezpieczenia danych zapisanych, natomiast w § 4 określono, sposób w jaki powinny być realizowane czynności związane z wykonywaniem postanowień w przedmiocie wydania wykazów przekazów informacji i zabezpieczenia danych zapisanych, a także związane z nimi doręczenia. Założono, że czynności te będą realizowane w sposób przewidziany dla przekazywania wiadomości, na które rozciąga się obowiązek ochrony informacji niejawnych stanowiących tajemnicę służbową. Podobną regulację wprowadzono przy gromadzeniu, przechowywaniu i udostępnianiu danych o dokonanych zabezpieczeniach (§ 10 ust. 3).

W projektowanym § 5 określono obowiązek gromadzenia przez podmiot obowiązany danych związanych z zabezpieczonymi przekazami informacji, w § 6-9 określono sposób zabezpieczenia przekazów informacji, a w § 10 wymagania jakie musi spełnić urząd instytucja oraz podmiot prowadzący działalność telekomunikacyjną rejestrujący fakt dokonania zabezpieczenia przekazów informacji.

Z kolei, w § 11 określono sposób przechowywania danych zabezpieczonych, w § 12 sposób postępowania z danymi zwolnionymi spod zabezpieczenia, a w § 13 sposób niszczenia danych zabezpieczonych.

Przechodząc do oceny skutków regulacji wskazanych w uchwale nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. Nr 13, poz. 221)

należy wskazać, iż projektowane rozporządzenie nie wpłynie na rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki, a także na sytuację i rozwój regionalny.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Z uwagi na brak miarodajnych danych nie jest jednak możliwe oszacowanie, nawet przybliżone przeciętnych kosztów jednego zabezpieczenia przekazów informacji, a w konsekwencji oszacowanie skutków finansowych dla budżetu państwa, w rozumieniu art. 31 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148).

Natomiast na zwiększenie wydatków z budżetu państwa z pewnością nie wpłynie sporządzanie wykazów przekazów informacji przez podmioty prowadzące działalność w dziedzinie telekomunikacji i wydawanie takich wykazów dla potrzeb organów postępowania karnego, ponieważ czynności te wykonywane są także w oparciu o obowiązujący stan prawny.

**TABELA ZGODNOŚCI PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY -
KODEKS KARNY, USTAWY - KODEKS POSTĘPOWANIA KARNEGO
ORAZ USTAWY – KODEKS WYKROCZEN**

Projekt ustawy	Decyzja ramowa wprowadzająca Europejski Nakaz Aresztowania (ENA)
Art. 607a - terytorialny zakres stosowania nakazu ; organ właściwy do jego wydania	Art. 1 oraz art. 6 ust 1
Art. 607 b - rzeczowy zakres stosowania nakazu	Art. 2 ust. 1
Art. 607 c - treść nakazu	Art. 8 ust. 1
Art. 607 d - zasady przekazywania nakazu – bezpośrednio przekazywania nakazu między organami sądowymi oraz udział organu centralnego	Art. 6, 7, 9 ust.1
Art. 607 e § 1 - 4 - przepis dotyczący stosowania i wyłączenia zasady specjalności (tj. ścigania za przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę dostarczenia).	Art. 21, 27 ust. 1 - 3
Art. 607 f i 607g - przepisy odnoszące się do wykonywania nakazu (wykonanie kary i prawomocne zakończenie postępowania)	Art. 22, 26
Art. 607 h - wydawanie przedmiotów w związku z wykonywaniem nakazu	Art. 29
Art. 607 i - dalsze dostarczenie lub ekstradycja	Art. 28
Art. 607 j - procedura wobec osób dostarczonych w celu wykonania nakazu wydanego przez władze polskie, wobec których zastrzeżono, że po przeprowadzeniu postępowania zostaną one odesłane na terytorium państwa , które je dostarczyło	Art. 5 ust 3
Art. 607 k - procedura : prawa osoby ściganej; przesłuchanie przed podjęciem decyzji o dostarczeniu.	Art. 11, 18 i 19

Art. 607 l - procedura podejmowania decyzji o Wykonaniu nakazu	Art. 12, 13, 14
Art. 607 m - termin wydania decyzji	Art. 17
Art. 607 n - termin dostarczenia osoby	Art. 23
Art. 607 p – 607 t - podstawy odmowy wykonania nakazu i procedura	Art. 3, 4 i 5 ust. 3
Art. 607 u - gwarancje udzielane przy dostarczeniu	Art. 5 ust 1
Art. 607w - odstępstwo od zasady podwójnej karalności	Art. 2 ust 2
Art. 607 x i 607 y - zbieg dwóch nakazów lub nakazu i wniosku o ekstradycji	Art. 16
Art. 607 z - dodatkowe informacje	Art. 15
Art. 607 za - tranzyt	Art. 25
Rozwiązania projektu	Konwencja o cyber-przestępczości i Konwencja o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich
Art. 1 ust 5 – penalizacja produkcji i rozpowszechniania pornografii dziecięcej	Art. 9 – pod warunkiem złożenia zastrzeżeń przewidzianych w art. 9 ust.4
Art. 1 ust 6 – naruszenie integralności danych informatycznych	Art. 4
Art. 1 ust 7 - naruszenie integralności danych informatycznych o szczególnym znaczeniu	Art. 4
Art. 1 ust. 8 – zakłócenie pracy systemu komputerowego oraz wytwarzanie i obrót urządzeniami, programami umożliwiającymi popełnianie przestępstw komputerowych oraz wytwarzanie i obrót kodami i hasłami dostępu	Art. 5 i art.6
Art. 2 ust. 1-4 – przeszukanie systemu informatycznego, zatrzymanie danych informatycznych	Art. 14 i 19

Konwencja o cyberprzestępczości

Preambuła

Państwa Członkowskie Rady Europy i inne państwa sygnatariusze niniejszej Konwencji,

Biorąc pod uwagę, że celem Rady Europy jest osiągnięcie większej jedności między jej członkami;

Uznając wartość wspierania współpracy z innymi państwami sygnatariuszami niniejszej Konwencji;

Przekonane o potrzebie prowadzenia, jako kwestii priorytetowej, wspólnej polityki kryminalnej mającej na celu ochronę społeczeństwa przed cyberprzestępczością, między innymi poprzez przyjęcie właściwych przepisów prawnych i wspieranie międzynarodowej współpracy;

Świadome głębokich zmian dokonanych na skutek digitalizacji, konwergencji i trwającej globalizacji sieci informatycznych;

Zaniepokojone ryzykiem, że sieci informatyczne i informacje elektroniczne mogą być także wykorzystywane w celu popełniania przestępstw oraz że dowód w sprawie takich przestępstw może być przechowywany i przekazywany za pomocą tych sieci;

Uznając potrzebę współpracy między państwami i przemysłem prywatnym w zwalczaniu cyberprzestępczości oraz potrzebę ochrony prawnie uzasadnionych interesów w stosowaniu i rozwoju technologii informatycznych;

Zdając sobie sprawę, że skuteczna walka z cyberprzestępczością wymaga zwiększonej, szybkiej i dobrze funkcjonującej współpracy międzynarodowej w sprawach karnych;

Przekonane, że niniejsza Konwencja jest niezbędna dla powstrzymania działań skierowanych przeciwko poufności, integralności i dostępności systemów informatycznych, sieci i danych informatycznych, jak również nieprawidłowemu wykorzystywaniu tych systemów, sieci i danych, poprzez uznanie takiego postępowania za przestępstwo, zgodnie z niniejszą Konwencją, oraz przyjęcia środków, które będą przydatne w skutecznym zwalczaniu takich przestępstw, poprzez ułatwienie ich wykrywania, prowadzenia dochodzenia i ścigania zarówno na szczeblu krajowym, jak i międzynarodowym, oraz poprzez przyjęcie rozwiązań sprzyjających szybkiej i rzetelnej współpracy międzynarodowej;

Pamiętając o konieczności zagwarantowania równowagi pomiędzy wdrażaniem przepisów prawnych a poszanowaniem podstawowych praw człowieka, zgodnie z Konwencją Rady Europy z 1950 roku o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz Międzynarodowym Paktem Narodów Zjednoczonych z 1966 roku o Prawach Obywatelskich i Politycznych, jak również innymi traktatami odnoszącymi się do praw człowieka, które potwierdzają prawo każdej jednostki do posiadania własnych wolnych opinii, jak również prawo do wolności wypowiedzi, łącznie z wolnością poszukiwania, uzyskiwania i dzielenia się wszelkiego rodzaju informacjami i pomysłami, bez względu na granice, oraz prawa dotyczące poszanowania prywatności;

Pamiętając także o prawie do ochrony danych osobowych, przewidzianym np. w Konwencji Rady Europy z 1981 roku o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych;

Mając na uwadze Konwencję Narodów Zjednoczonych z 1989 roku w sprawie Praw Dziecka oraz Konwencję Międzynarodowej Organizacji Pracy z 1999 roku o Najgorszych Warunkach Pracy Dzieci;

Biorąc pod uwagę istniejące konwencje Rady Europy dotyczące współpracy w dziedzinie spraw karnych, jak również podobne traktaty, które istnieją pomiędzy państwami członkowskimi Rady Europy i innymi państwami oraz podkreślając, że niniejsza Konwencja ma na celu uzupełnienie tych konwencji dla zwiększenia skuteczności dochodzeń w sprawach karnych i postępowań dotyczących przestępstw związanych z systemami informatycznymi i danymi, oraz umożliwienie zbierania elektronicznych materiałów dowodowych dotyczących przestępstw;

Przyjmując z zadowoleniem ostatnie osiągnięcia sprzyjające dalszemu pogłębieniu zrozumienia i współpracy międzynarodowej w zwalczaniu cyberprzestępczości, łącznie z działaniami Narodów Zjednoczonych, OECD, Unii Europejskiej i G8;

Powołując się na Zalecenie nr R (85) 10 dotyczące praktycznego stosowania Europejskiej Konwencji o Wzajemnej Pomocy w Sprawach Karnych w odniesieniu do wniosków rekwizycyjnych dotyczących podsłuchu rozmów telefonicznych, na Zalecenie nr R (88) 2 w sprawie piractwa w dziedzinie prawa autorskiego i praw pokrewnych, na Zalecenie nr R (87) 15 dotyczące wykorzystywania danych osobowych w sektorze policji, na Zalecenie nr R (95) 4 o ochronie danych osobowych w sferze usług telekomunikacyjnych ze szczególnym uwzględnieniem usług telefonicznych, jak również na Zalecenie nr R (89) 9 w sprawie przestępstw komputerowych, które zawiera wytyczne dla legislacji krajowych dotyczące definicji pewnych przestępstw komputerowych, oraz na Zalecenie nr R (95) 13 w sprawie problemów prawa karnego procesowego związanych z technologią informatyczną;

Biorąc pod uwagę Rezolucję nr 1 przyjętą przez Europejskich Ministrów Sprawiedliwości na ich 21 Konferencji (Praga, 10-11 czerwca 1997 roku), która zaleciła Komitetowi Ministrów wspieranie prac prowadzonych przez Europejski Komitet ds. Przestępczości (CDPC) w zakresie cyberprzestępczości w celu wzajemnego zbliżenia postanowień w zakresie prawa karnego oraz umożliwienia stosowania efektywnych środków ścigania takich przestępstw, jak również Rezolucję nr 3 przyjętą na 23 Konferencji Europejskich Ministrów Sprawiedliwości (Londyn, 8-9 czerwca 2000 roku), która zachęcała negocjujące strony do kontynuowania ich wysiłków mających na celu znalezienie właściwych rozwiązań, które umożliwiłyby przystąpienie do Konwencji jak największej liczbie państw, oraz uświadomiła potrzebę szybkiego i efektywnego systemu współpracy międzynarodowej, uwzględniającej należyte szczególne wymagania walki z cyberprzestępczością;

Mając również na uwadze Plan Działania przyjęty przez szefów państw i rządów Rady Europy podczas ich Drugiego Szczytu (Strasburg, 10 - 11 października 1997 roku), w celu znalezienia wspólnej odpowiedzi na rozwój nowych technologii, opartej na standardach i wartościach Rady Europy;

Uzgodniły co następuje:

Rozdział I – Terminologia

Artykuł 1 - Definicje

Dla celów niniejszej Konwencji:

- a. „system informatyczny” oznacza każde urządzenie lub grupę wzajemnie połączonych lub związanych ze sobą urządzeń, z których jedno lub więcej, zgodnie z programem, wykonuje automatyczne przetwarzanie danych;
- b. „dane informatyczne” oznaczają dowolne przedstawienie faktów, informacji lub pojęć w formie właściwej do przetwarzania w systemie komputerowym, łącznie z odpowiednim programem powodującym wykonanie funkcji przez system informatyczny;
- c. „dostawca usług” oznacza:
 - i. dowolny podmiot prywatny lub publiczny, który umożliwia użytkownikom jego usług komunikowanie się za pomocą systemu informatycznego, oraz
 - ii. dowolny inny podmiot, który przetwarza lub przechowuje dane informatyczne w imieniu takich usług komunikacyjnych lub użytkowników takich usług.
- d. „dane dotyczące ruchu” oznaczają dowolne dane informatyczne odnoszące się do komunikowania się za pomocą systemu informatycznego, wygenerowane przez system informatyczny, który utworzył część w łańcuchu komunikacyjnym, wskazujące swoje pochodzenie, przeznaczenie, ścieżkę, czas, datę, rozmiar, czas trwania lub rodzaj danej usługi.

Rozdział II – Środki, jakie należy podjąć na szczeblu krajowym

Część 1 – Prawo karne materialne

Tytuł 1 – Przestępstwa przeciwko poufności, integralności i dostępności danych informatycznych i systemów

Artykuł 2 – Nielegalny dostęp

Każda Strona podejmie takie środki prawne i inne, jakie okażą się niezbędne dla uznania za przestępstwo w jej prawie wewnętrznym, umyślnego, bezprawnego dostępu do całości lub części systemu informatycznego. Strony mogą wprowadzić wymóg, że przestępstwo musi zostać popełnione poprzez naruszenie zabezpieczeń, z zamiarem pozyskania danych informatycznych lub innym nieuczciwym zamiarem, lub w odniesieniu do systemu informatycznego, który jest połączony z innym systemem informatycznym.

Artykuł 3 – Nielegalne przechwytywanie danych

Każda Strona podejmie takie środki prawne i inne, jakie okażą się niezbędne dla uznania za przestępstwo w jej prawie wewnętrznym, umyślnego, bezprawnego

przechwytywania za pomocą urządzeń technicznych niepublicznych transmisji danych informatycznych do, z, lub w ramach systemu informatycznego, łącznie z emisjami elektromagnetycznymi pochodzącymi z systemu informatycznego przekazującego takie dane informatyczne. Strony mogą wprowadzić wymóg, że przestępstwo musi zostać popełnione z nieuczciwym zamiarem lub w związku z systemem informatycznym, który jest połączony z innym systemem informatycznym.

Artykuł 4 – Naruszenie integralności danych

1. Każda Strona podejmie takie środki prawne i inne, jakie okażą się niezbędne dla uznania za przestępstwo w jej prawie wewnętrznym, umyślnego, bezprawnego niszczenia, wykasowywania, uszkodzania, dokonywania zmian lub usuwania danych informatycznych.
2. Strona może zastrzec sobie prawo wprowadzenia wymogu, że zachowanie opisane w ustępie 1 musi skutkować poważną szkodą.

Artykuł 5 – Naruszenie integralności systemu

Każda Strona podejmie takie środki prawne i inne, jakie okażą się niezbędne dla uznania za przestępstwo w jej prawie wewnętrznym, umyślnego, bezprawnego poważnego zakłócania funkcjonowania systemu informatycznego poprzez wprowadzanie, transmisję, niszczenie, wykasowywanie, uszkodzanie, dokonywanie zmian lub usuwanie danych informatycznych.

Artykuł 6 – Niewłaściwe użycie urządzeń

1. Każda Strona podejmie takie środki prawne i inne, jakie okażą się niezbędne dla uznania za przestępstwo w jej prawie wewnętrznym, umyślnych i bezprawnych:
 - a. produkcji, sprzedaży, pozyskiwania z zamiarem wykorzystania, importowania, dystrybucji lub innego udostępniania:
 - i. urządzenia, w tym także programu komputerowego, przeznaczonego lub przystosowanego przede wszystkim dla celów popełnienia któregośkolwiek z przestępstw określonych zgodnie z artykułami 2 – 5;
 - ii. hasła komputerowego, kodu dostępu lub podobnych danych, dzięki którym całość lub część systemu informatycznego jest dostępna
z zamiarem wykorzystania dla celów popełnienia któregośkolwiek z przestępstw określonych zgodnie z artykułami 2 – 5; oraz
 - b. posiadania jednostki wymienionej powyżej w punktach a. i. lub ii. z zamiarem wykorzystania w celu popełnienia któregośkolwiek z przestępstw określonych zgodnie z artykułami 2 – 5. Strona może w swoim prawie wprowadzić wymóg, że odpowiedzialność karna dotyczy posiadania większej ilości takich jednostek.
2. Niniejszego artykułu nie należy interpretować jako mającego na celu pociągnięcia do odpowiedzialności karnej w przypadku, kiedy produkcja, sprzedaż, pozyskiwanie z zamiarem wykorzystania, importowanie, dystrybucja lub inne udostępnianie lub posiadanie, o którym mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, nie jest dokonywane w celu popełnienia przestępstwa określonego zgodnie z artykułami 2 – 5 niniejszej

Konwencji, jak w przypadku dozwolonego testowania lub ochrony systemu informatycznego.

3. Każda Strona może zastrzec sobie prawo do niestosowania ustępu 1 niniejszego artykułu, pod warunkiem, że zastrzeżenie to nie dotyczy sprzedaży, dystrybucji lub innego udostępniania jednostek wymienionych w ustępie 1.a.ii.

Tytuł 2 – Przepisy komputerowe

Artykuł 7 – Falszerstwo komputerowe

Każda Strona podejmie takie środki prawne i inne, jakie okażą się niezbędne dla uznania za przestępstwa w jej prawie wewnętrznym, umyślnego, bezprawnego wprowadzania, dokonywania zmian, wykasowywania lub usuwania danych informatycznych, w wyniku czego powstają dane nieautentyczne, które w zamiarze sprawcy mają być uznane lub wykorzystane w celach zgodnych z prawem jako autentyczne, bez względu na to czy są one możliwe do bezpośredniego odczytania i zrozumiałe. Strona może wprowadzić wymóg, że odpowiedzialność karna dotyczy działania w zamiarze oszustwa lub w podobnym nieuczciwym zamiarze.

Artykuł 8 – Oszustwo komputerowe

Każda Strona podejmie takie środki prawne i inne, jakie okażą się niezbędne dla uznania za przestępstwa w jej prawie wewnętrznym, umyślnego, bezprawnego spowodowania utraty majątku przez inną osobę poprzez:

- a. wprowadzenie, dokonanie zmian, wykasowanie lub usunięcie danych informatycznych,
- b. każdą ingerencję w funkcjonowanie systemu komputerowego,

z zamiarem oszustwa lub nieuczciwym zamiarem uzyskania korzyści ekonomicznych dla siebie lub innej osoby.

Tytuł 3 – Przepisy ze względu na charakter zawartych informacji

Artykuł 9 – Przepisy związane z pornografią dziecięcą

1. Każda Strona podejmie takie środki prawne i inne, jakie okażą się niezbędne dla uznania za przestępstwa w jej prawie wewnętrznym, umyślnych, bezprawnych:
 - a. produkowania pornografii dziecięcej dla celów jej rozpowszechniania za pomocą systemu informatycznego;
 - b. oferowania lub udostępniania pornografii dziecięcej za pomocą systemu informatycznego;
 - c. rozpowszechniania lub transmitowanie pornografii dziecięcej za pomocą systemu informatycznego;
 - d. pozyskiwanie pornografii dziecięcej za pomocą systemu informatycznego dla siebie lub innej osoby;
 - e. posiadanie pornografii dziecięcej w ramach systemu informatycznego lub na środkach do przechowywania danych informatycznych.

2. Dla celów powyższego ustępu 1 pojęcie „pornografia dziecięca” obejmuje materiał pornograficzny, który w sposób widoczny przedstawia:
 - a. osobę małoletnią w trakcie czynności wyraźnie seksualnej;
 - b. osobę, która wydaje się być nieletnią, w trakcie czynności wyraźnie seksualnej;
 - c. realistyczny obraz przedstawiający osobę małoletnią w trakcie czynności wyraźnie seksualnej.
3. Dla celów powyższego ustępu 2, pojęcie „osoba małoletnia” obejmuje wszystkie osoby poniżej 18 roku życia. Strona może wprowadzić wymóg niższej granicy wieku, która nie może być niższa niż 16 lat.
4. Każda ze Stron może zastrzec sobie prawo niestosowania, w całości lub w części, ustępu 1.d. i e. oraz ustępu 2.b. i c.

Tytuł 4 – Przepisy związane z naruszeniem praw autorskich i praw pokrewnych

Artykuł 10 - Przepisy związane z naruszeniem praw autorskich i praw pokrewnych

1. Każda Strona podejmie takie środki prawne i inne, jakie okażą się niezbędne dla uznania za przestępstwa w jej prawie wewnętrznym, naruszeń prawa autorskiego zdefiniowanego w prawie danej Strony zgodnie z podjętymi przez nią zobowiązaniami wynikającymi z Aktu Paryskiego z dnia 24 lipca 1971 roku zmieniającego Konwencję Berneńską o ochronie dzieł literackich i artystycznych, Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej oraz Traktatu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej o prawach autorskich, z wyłączeniem praw osobistych przewidzianych przez te Konwencje, jeżeli popełnione są umyślnie, na skalę komercyjną i za pomocą systemu informatycznego.
2. Każda Strona podejmie takie środki prawne i inne, jakie okażą się niezbędne dla uznania za przestępstwa w jej prawie wewnętrznym, naruszeń praw pokrewnych zdefiniowanych w prawie danej Strony, zgodnie z podjętymi przez nią zobowiązaniami wynikającymi z Międzynarodowej Konwencji o ochronie wykonawców, producentów fonogramów i organizacji nadawczych zawartej w Rzymie (Konwencja Rzymska), Umowy w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej oraz Traktatu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej o wykonaniach i fonogramach, z wyłączeniem praw osobistych przewidzianych przez te Konwencje, jeżeli popełnione są umyślnie, na skalę komercyjną i za pomocą systemu informatycznego.
3. Strona może zastrzec sobie prawo do niepociągania do odpowiedzialności karnej na podstawie ustępów 1 i 2 niniejszego artykułu w pewnych przypadkach, pod warunkiem, że istnieją inne skuteczne środki prawne oraz że zastrzeżenie to nie stanowi odstępstwa od międzynarodowych zobowiązań Strony określonych w międzynarodowych instrumentach, wymienionych w ustępach 1 i 2 niniejszego artykułu.

Tytuł 5 – Inne formy odpowiedzialności i sankcje

Artykuł 11 – Usiłowanie i pomocnictwo lub podżeganie

1. Każda Strona podejmie takie środki prawne i inne, jakie okażą się niezbędne dla uznania za przestępstwa w jej prawie wewnętrznym, umyślnego pomocnictwa lub podżegania do popełnienia któregośkolwiek z przestępstw określonych zgodnie z artykułami 2 – 10 niniejszej Konwencji.
2. Każda Strona podejmie takie środki prawne i inne, jakie okażą się niezbędne dla uznania za przestępstwo w jej prawie wewnętrznym umyślnego usiłowania popełnienia któregośkolwiek z przestępstw określonych zgodnie z artykułami 3 oraz 5, 7, 8, 9 ust.1.a. oraz 9 ust.1.c. niniejszej Konwencji.
3. Każde państwo zastrzec sobie prawo do niestosowania, w całości lub w części, ustępu 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 12 – Odpowiedzialność osób prawnych

1. Każda Strona podejmie takie środki prawne i inne, jakie okażą się niezbędne dla zagwarantowania poniesienia odpowiedzialności przez osoby prawne za przestępstwa określone zgodnie z niniejszą Konwencją, popełnione dla ich korzyści przez dowolną osobę fizyczną, działającą samodzielnie bądź jako część organu osoby prawnej, zajmującą w niej pozycję wiodącą z uwagi na:
 - a. uprawnienia do reprezentowania osoby prawnej;
 - b. uprawnienia do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej;
 - c. uprawnienia do wykonywania kontroli w ramach osoby prawnej.
2. Oprócz przypadków wymienionych już w ustępie 1 niniejszego artykułu, każda ze Stron podejmie środki niezbędne dla zagwarantowania, że osoba prawna może zostać pociągnięta do odpowiedzialności, gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby fizycznej, wymienionej w ustępie 1, umożliwił popełnienie przestępstwa określonego zgodnie z niniejszą Konwencją, przez osobę fizyczną dla korzyści tej osoby prawnej.
3. W zależności od zasad prawnych danej Strony, odpowiedzialność osoby prawnej może być karna, cywilna lub administracyjna.
4. Odpowiedzialność taka jest niezależna od odpowiedzialności karnej osób fizycznych, które popełniły przestępstwo.

Artykuł 13 – Kary i środki

1. Każda Strona podejmie niezbędne środki prawne lub inne, aby zagwarantować, że przestępstwa określone zgodnie z artykułami 2 – 11 będą karane za pomocą skutecznych, proporcjonalnych i zniechęcających sankcji, obejmujących pozbawienie wolności.

2. Każda Strona zagwarantuje, że osoby prawne ponoszące odpowiedzialność zgodnie z artykułem 12, podlegać będą skutecznym, proporcjonalnym i zniechęcającym sankcjom lub środkom o charakterze karnym lub innym, w tym sankcjom pieniężnym.

Część 2 – Prawo procesowe

Tytuł 1 – Przepisy wspólne

Artykuł 14 – Zakres przepisów procesowych

1. Każda Strona przyjmie odpowiednie środki prawne i inne, które są niezbędne dla ustanowienia uprawnień i procedur przewidzianych w niniejszej Części dla celów prowadzenia specjalnych dochodzeń i postępowań karnych.
2. Za wyjątkiem szczególnych, odmiennych regulacji artykułu 21, każda Strona stosuje środki wymienione w ustępie 1 niniejszego artykułu do:
 - a. przestępstw określonych zgodnie z artykułami 2 – 11 niniejszej Konwencji;
 - b. wszystkich innych przestępstw popełnionych przy użyciu systemu informatycznego; oraz
 - c. zbierania dowodów w formie elektronicznej odnoszących się do przestępstw.
3.
 - a. Każda Strona może sobie zastrzec prawo stosowania środków określonych w artykule 20 wyłącznie do przestępstw lub rodzajów przestępstw wyszczególnionych w zastrzeżeniu, pod warunkiem, że krąg takich przestępstw lub rodzajów przestępstw nie będzie ograniczony bardziej niż krąg przestępstw, do jakich stosuje ona środki określone w artykule 21. Każda Strona powinna rozważyć ograniczenie tego rodzaju zastrzeżenia, aby umożliwić jak najszersze stosowanie środków określonych w artykule 20.
 - b. W przypadkach, gdy Strona, z powodu ograniczeń w swoim prawie obowiązującym w czasie przyjęcia niniejszej Konwencji, nie jest w stanie stosować środków wskazanych w artykułach 20 i 21 do informacji przekazywanych w ramach systemu informatycznego dostawcy usługi, który to system
 - i. funkcjonuje na potrzeby zamkniętej grupy użytkowników i
 - ii. nie wykorzystuje publicznych sieci komunikacyjnych i nie jest połączony z innym systemem komputerowym publicznym lub prywatnym,
 Strona taka może zastrzec sobie prawo do niestosowania tych środków do takich informacji. Każda Strona powinna rozważyć ograniczenie takiego zastrzeżenia, aby umożliwić jak najszersze zastosowanie środków określonych w artykułach 20 i 21.

Artykuł 15 – Warunki i zabezpieczenia

1. Każda Strona zapewni, że ustanowienie, wdrożenie i stosowanie uprawnień i procedur, o jakich mowa w niniejszej części, podlega warunkom i gwarancjom przewidzianym w ich prawie wewnętrznym, które powinny zagwarantować odpowiednią ochronę wolności i praw człowieka, w tym praw wynikających – zgodnie z podjętymi zobowiązaniami – z Konwencji Rady Europy z 1950 roku o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, Międzynarodowego Paktu Narodów Zjednoczonych z 1966 roku o Prawach Obywatelskich i Politycznych i innych mających zastosowanie międzynarodowych instrumentów z zakresu praw człowieka, i które powinny być oparte na zasadzie

proporcjonalności.

2. Takie warunki i gwarancje powinny obejmować, stosownie do rodzaju danego uprawnienia lub procedury, m.in. sądową lub inną niezależną kontrolę, podawanie uzasadnienia dla ich stosowania, ograniczenia co do zakresu i czasu stosowania takich uprawnień i procedur.
3. W zakresie, w jakim jest to zgodne z interesem publicznym, w szczególności z interesem wymiaru sprawiedliwości, Strona powinna rozważyć wpływ uprawnień i procedur, o których mowa w tej części, na prawa, obowiązki oraz uzasadnione interesy osób trzecich.

Tytuł 2 – Niezwłoczne zabezpieczanie przechowywanych danych informatycznych

Artykuł 16 – Niezwłoczne zabezpieczanie przechowywanych danych informatycznych

1. Każda Strona przyjmie środki prawne i inne, które są niezbędne do tego, by umożliwić właściwym organom nakazanie lub uzyskanie przy użyciu podobnych metod, niezwłocznego zabezpieczenia wyspecyfikowanych danych informatycznych, w tym także danych dotyczących ruchu, przechowywanych przy pomocy systemu informatycznego, w szczególności, gdy istnieją podstawy do tego by sądzić, że dane te są szczególnie podatne na ryzyko utraty lub zmodyfikowania.
2. Jeżeli Strona stosuje ustęp 1 powyżej poprzez nakazanie danej osobie zabezpieczenia wyspecyfikowanych przechowywanych danych informatycznych, znajdujących się w posiadaniu tej osoby lub pod jej kontrolą, to Strona ta powinna przyjąć środki prawne lub inne, które mogą być potrzebne do zobowiązania tej osoby do zabezpieczenia i zachowania całości danych informatycznych przez okres tak długi, jak będzie to konieczne, nie dłużej jednak niż do 90 dni, aby umożliwić właściwym organom podjęcie starań o ich ujawnienie. Strona może przewidzieć późniejszą możliwość odnowienia takiego nakazu.
3. Każda Strona przyjmie środki prawne i inne, które mogą być potrzebne do zobowiązania strażnika danych informatycznych lub innej osoby odpowiedzialnej za ich zabezpieczenie, do zachowania tajemnicy co do zastosowania tych procedur przez okres określony w prawie wewnętrznym.
4. Uprawnienia i procedury określone w niniejszym artykule podlegają artykułom 14 i 15.

Artykuł 17 – Niezwłoczne zabezpieczenie i częściowe ujawnienie danych dotyczących ruchu

1. W odniesieniu do danych dotyczących ruchu, które należy zabezpieczyć zgodnie z artykułem 16, każda Strona przyjmie środki prawne lub inne, które mogą być potrzebne do:
 - a. zapewnienia, że istnieje możliwość takiego niezwłocznego zabezpieczenia danych dotyczących ruchu, niezależnie od tego, czy tylko jeden czy też więcej dostawców usług uczestniczyło w przekazywaniu takich informacji; oraz
 - b. zapewnienia niezwłocznego ujawnienia właściwemu organowi Strony lub osobie wyznaczonej przez ten organ, dostatecznej ilości danych dotyczących ruchu, aby umożliwić Stronie identyfikację dostawców usług i kanałów, jakimi przekaz

nastąpił.

2. Uprawnienia i procedury wymienione w niniejszym artykule podlegają artykułom 14 i 15.

Tytuł 3 – Nakaz dostarczenia

Artykuł 18 – Nakaz dostarczenia

1. Każda Strona przyjmie odpowiednie środki prawne i inne, które mogą być potrzebne dla nadania właściwym organom uprawnień do nakazania:
 - a. osobie obecnej na terytorium Strony przekazania określonych danych informatycznych, które znajdują się w posiadaniu lub pod kontrolą tej osoby i są przechowywane w systemie informatycznym lub na nośniku służącym do przechowywania danych informatycznych; oraz
 - b. dostawcy usług oferowanych na terytorium Strony przekazania informacji odnoszących się do abonenta takich usług, znajdujących się w posiadaniu lub pod kontrolą tego dostawcy usług.
2. Uprawnienia i procedury wymienione w niniejszym artykule podlegają artykułom 14 i 15.
3. Dla celów niniejszego artykułu pojęcie „informacje odnoszące się do abonenta” oznacza wszelkie informacje w postaci danych informatycznych lub w dowolnej innej postaci, znajdujące się w posiadaniu dostawcy usług i odnoszące się do użytkowników tych usług, inne niż dane dotyczące ruchu lub treści, które pozwalają na ustalenie:
 - a. rodzaju usług komunikacyjnych, z jakich korzysta użytkownik, zastosowanych w związku z tym rozwiązań technicznych oraz okresu usługi;
 - b. tożsamości użytkownika, adresu pocztowego lub geograficznego, numeru telefonu lub innego numeru dostępu, wykazu połączeń i informacji o płatnościach dostępnych na podstawie umowy lub ustaleń dotyczących usługi;
 - c. wszelkich innych informacji związanych z miejscem zainstalowania sprzętu komunikacyjnego dostępnych na podstawie umowy lub ustaleń dotyczących usługi.

Tytuł 4 – Przeszukanie i zajęcie przechowywanych danych informatycznych

Artykuł 19 – Przeszukanie i zajęcie przechowywanych danych informatycznych

1. Każda Strona przyjmie odpowiednie środki prawne i inne, które mogą być potrzebne dla nadania właściwym organom uprawnień w zakresie przeszukiwania lub uzyskiwania dostępu przy użyciu podobnych metod do:
 - a. systemu informatycznego lub jego części oraz do danych informatycznych w nim przechowywanych; oraz
 - b. nośnika służącego do przechowywania danych informatycznych

na jej terytorium.

2. Każda Strona przyjmie środki prawne i inne, które mogą być potrzebne dla zapewnienia, aby właściwe organy dysponowały odpowiednimi środkami pozwalającymi na niezwłoczne rozszerzenie przeszukania lub podobnych metod uzyskiwania dostępu na inny system, jeżeli podczas dokonywania przez nie przeszukania lub uzyskiwania dostępu przy użyciu podobnych metod do konkretnego systemu informatycznego lub jego części, zgodnie z ustępem 1.a., organy te mają uzasadnione podstawy by sądzić, że poszukiwane dane przechowywane są w innym systemie informatycznym lub w jego części na ich terytorium i że do danych tych można legalnie uzyskać dostęp z systemu pierwotnego lub są one dostępne dla tego systemu.
3. Każda Strona przyjmie środki prawne lub inne, które mogą być potrzebne dla nadania właściwym organom uprawnień do tego, aby mogły zajmować lub zabezpieczać w podobny sposób dane informatyczne, do których uzyskano dostęp zgodnie z ustępami 1 i 2. Środki te obejmują następujące uprawnienia:
 - a. zajęcie lub zabezpieczenie w podobny sposób systemu informatycznego lub jego części lub nośnika służącego do przechowywania danych informatycznych;
 - b. wykonywanie i zachowywanie kopii tych danych informatycznych;
 - c. zachowywanie całości odpowiednich przechowywanych danych informatycznych;
 - d. uczynienie niedostępnymi lub usunięcie danych informatycznych z danego systemu informatycznego.
4. Każda Strona przyjmie środki prawne lub inne, które mogą być potrzebne dla nadania właściwym organom uprawnień do tego, by mogły nakazać każdej osobie mającej wiedzę o funkcjonowaniu systemu informatycznego lub środkach stosowanych dla zabezpieczenia danych informatycznych zawartych w tym systemie, udostępnienie, o ile jest to uzasadnione, informacji, które są niezbędne dla umożliwienia zastosowania środków, o jakich mowa w ustępach 1 i 2.
5. Uprawnienia i procedury wymienione w niniejszym artykule podlegają artykułom 14 i 15.

Tytuł 5 – Gromadzenie w czasie rzeczywistym danych informatycznych

Artykuł 20 – Gromadzenie w czasie rzeczywistym danych dotyczących ruchu

1. Każda Strona przyjmie odpowiedni środki prawne i inne, które mogą być potrzebne dla nadania właściwym organom uprawnień w zakresie:
 - a. gromadzenia lub rejestrowania przy pomocy środków technicznych istniejących na jej terytorium;
 - b. zmuszenia dostawcy usług, aby w ramach możliwości technicznych, jakimi dysponuje:
 - i. gromadził lub rejestrował przy pomocy środków technicznych istniejących na jej terytorium, lub

- ii. współpracował i udzielał pomocy właściwym organom przy gromadzeniu lub rejestrowaniu,

w czasie rzeczywistym, danych dotyczących ruchu, wiążących się z konkretnymi przekazami realizowanymi na jej terytorium przy użyciu środków informatycznych.

2. Jeżeli Strona, z uwagi na zasady jej krajowego porządku prawnego, nie jest w stanie przyjąć środków, o jakich mowa w ustępie 1.a., może w ich miejsce przyjąć środki prawne lub inne, które mogą być potrzebne dla zapewnienia zbierania lub rejestrowania w czasie rzeczywistym danych dotyczących ruchu wiążących się z konkretnymi przekazami realizowanymi na jej terytorium przez zastosowanie środków technicznych na tym terytorium.
3. Każda Strona przyjmie odpowiednie środki prawne lub inne, które mogą być potrzebne dla zobowiązania dostawcy usług do zachowania w tajemnicy faktu wykonywania uprawnień przewidzianych w niniejszym artykule oraz wszelkich odnoszących się do tego informacji.
4. Uprawnienia i procedury wymienione w niniejszym artykule podlegają artykułom 14 i 15.

Artykuł 21 – Przechwytywanie danych dotyczących treści

1. Każda Strona przyjmie odpowiednie środki prawne i inne, które mogą być potrzebne, w odniesieniu do grupy poważnych przestępstw, jakie zostaną określone w prawie wewnętrznym, dla nadania właściwym organom uprawnień w zakresie:
 - a. gromadzenia lub rejestrowania przy pomocy środków technicznych istniejących na jej terytorium;
 - b. zmuszenia dostawcy usług, aby w ramach możliwości technicznych, jakimi dysponuje:
 - i. gromadził lub rejestrował przy pomocy środków technicznych istniejących na jej terytorium, lub
 - ii. współpracował i udzielał pomocy właściwym organom przy gromadzeniu lub rejestrowaniu,
 w czasie rzeczywistym, danych dotyczących treści konkretnych przekazów realizowanych na jej terytorium przy użyciu środków informatycznych.
2. Jeżeli jakaś Strona, z uwagi na zasady jej krajowego porządku prawnego, nie jest w stanie przyjąć środków, o jakich mowa w ustępie 1.a., może w ich miejsce przyjąć środki prawne lub inne, które mogą być potrzebne dla zapewnienia zbierania lub rejestrowania w czasie rzeczywistym danych dotyczących treści konkretnych przekazów realizowanych na jej terytorium przez zastosowanie środków technicznych.
3. Każda Strona przyjmie odpowiednie środki prawne lub inne, które mogą być potrzebne dla zobowiązania dostawcy usług do zachowania w tajemnicy faktu wykonywania uprawnień, o jakich mowa w niniejszym artykule oraz wszelkich odnoszących się do tego informacji.
4. Uprawnienia i procedury wymienione w niniejszym artykule podlegają artykułom 14 i 15.

Część 3 - Jurysdykcja

Artykuł 22 - Jurysdykcja

1. Każda Strona przyjmie środki prawne lub inne, które mogą być potrzebne dla ustanowienia swojej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw określonych zgodnie z artykułami 2 – 11 niniejszej Konwencji, gdy przestępstwo popełnione jest:
 - a. na jej terytorium; lub
 - b. na pokładzie statku pływającego pod banderą tej Strony; lub
 - c. na pokładzie samolotu zarejestrowanego na podstawie prawa tej Strony; lub
 - d. przez jednego z jej obywateli, jeżeli przestępstwo jest karalne według prawa miejsca jego popełnienia lub jeśli przestępstwo popełnione zostało poza jurysdykcją terytorialną jakiegokolwiek państwa.
2. Każde państwo może zastrzec sobie prawo do niestosowania lub stosowania tylko w ściśle określonych przypadkach lub warunkach, zasad jurysdykcji, o jakich mowa w ustępie 1.b. – 1.d. niniejszego artykułu lub w dowolnej części tego ustępu.
3. Każda Strona przyjmie środki, które mogą być potrzebne dla zapewnienia swojej jurysdykcji w odniesieniu do każdego przestępstwa, o jakim mowa w artykule 24 ust.1 niniejszej Konwencji, w przypadkach gdy domniemany sprawca przestępstwa przebywa na jej terytorium i nie może zostać poddany ekstradycji do drugiej Strony wyłącznie ze względu na jego obywatelstwo, po otrzymaniu wniosku ekstradycyjnego.
4. Niniejsza Konwencja nie wyłącza jurysdykcji wykonywanej przez Stronę zgodnie z jej prawem krajowym.
5. Jeżeli kilka Stron uznaje swoją jurysdykcję w odniesieniu do domniemanego przestępstwa określonego w niniejszej Konwencji, Strony te, o ile jest to uzasadnione, podejmują konsultacje w celu określenia, czyja jurysdykcja jest najwłaściwsza dla ścigania tego przestępstwa.

Rozdział III – Współpraca międzynarodowa

Część 1 – Zasady ogólne

Tytuł 1 – Ogólne zasady współpracy międzynarodowej

Artykuł 23 – Ogólne zasady współpracy międzynarodowej

Strony współpracują zgodnie z postanowieniami niniejszego rozdziału oraz z zastosowaniem właściwych instrumentów międzynarodowych o międzynarodowej współpracy w sprawach karnych, porozumień uzgodnionych na podstawie jednolitego lub wzajemnego ustawodawstwa oraz ich prawa krajowego, w sposób możliwie jak najszerszy, dla celów ścigania i prowadzenia postępowań odnoszących się do przestępstw związanych z systemami i danymi informatycznymi lub dla celów zbierania dowodów w postaci elektronicznej, odnoszących się do przestępstw.

Tytuł 2 – Zasady dotyczące ekstradycji

Artykuł 24 - Ekstradycja

1. a. Niniejszy artykuł stosuje się do ekstradycji między Stronami w związku z przestępstwami określonymi zgodnie z artykułami 2 – 11 niniejszej Konwencji, pod warunkiem, że są one karalne na podstawie prawa obu zainteresowanych Stron karą pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej jednego roku lub większą karą.
b. Jeżeli zgodnie z porozumieniem uzgodnionym na podstawie jednolitego lub wzajemnego ustawodawstwa albo zgodnie z traktatem ekstradycyjnym, w tym Europejską konwencją o ekstradycji (ETS nr 24), obowiązującym między dwoma lub więcej stronami zastosowanie ma inna kara minimalna, stosuje się karę minimalną przewidzianą w takim porozumieniu lub traktacie.
2. Przestępstwa opisane w ustępie 1 niniejszego artykułu uważa się za przestępstwa mogące stanowić podstawę do ekstradycji przewidzianej w dowolnym traktacie ekstradycyjnym obowiązującym między Stronami. Strony zobowiązują się do włączenia takich przestępstw, jako przestępstw stanowiących podstawę do ekstradycji, do wszelkich traktatów ekstradycyjnych, jakie mogą zostać zawarte przez nie lub między nimi.
3. Jeżeli Strona uzależnia ekstradycję od istnieniem traktatu i otrzymuje wniosek o ekstradycję od drugiej Strony, z którą nie ma zawartego traktatu ekstradycyjnego, może traktować niniejszą Konwencję jako podstawę prawną do ekstradycji w odniesieniu do wszelkich przestępstw, o jakich mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu.
4. Strony, które nie uzależniają ekstradycji od istnienia traktatu, uznają przestępstwa wymienione w ustępie 1 niniejszego artykułu, za przestępstwa mogące stanowić w ich wzajemnych stosunkach podstawę do ekstradycji.
5. Ekstradycja podlega warunkom określonym w prawie krajowym Strony wezwanej lub w obowiązujących traktatach ekstradycyjnych, co odnosi się także do przyczyn, dla których Strona wezwana może odmówić ekstradycji.
6. Jeżeli ekstradycja w związku z przestępstwem, o jakim mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, spotyka się z odmową wyłącznie ze względu na obywatelstwo osoby poszukiwanej, lub ze względu na to, że Strona wezwana uznaje swoją jurysdykcję dla danego przestępstwa, Strona wezwana, na wniosek Strony wzywającej, przedkłada sprawę swoim właściwym organom w celu ścigania oraz informuje Stronę wzywającą o sposobie zakończenia sprawy. Organy te podejmują decyzje i prowadzą czynności śledcze i postępowanie w taki sam sposób, jak w przypadku każdego innego przestępstwa o porównywalnym charakterze, zgodnie z przepisami tej Strony.
7. a. Każda Strona w chwili podpisywania lub składania instrumentu ratyfikacyjnego, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia, poinformuje Sekretarza Generalnego Rady Europy o nazwie i adresie każdego organu odpowiedzialnego za sporządzanie lub przyjmowanie wniosków ekstradycyjnych lub wniosków o tymczasowe aresztowanie w przypadku braku traktatu.

- b. Sekretarz Generalny Rady Europy założy i będzie prowadzić aktualny rejestr organów wyznaczonych przez Strony. Każda Strona powinna zapewnić, że szczegółowe dane zawarte w rejestrze są w każdym czasie miarodajne.

Tytuł 3 – Ogólne zasady wzajemnej pomocy prawnej

Artykuł 25 – Ogólne zasady dotyczące wzajemnej pomocy prawnej

1. Strony będą świadczyć sobie możliwie jak najdalej idącą pomoc wzajemną dla celów prowadzenia czynności śledczych lub postępowań odnoszących się do przestępstw związanych z systemami i danymi informatycznymi, lub w celu gromadzenia dowodów w postaci elektronicznej, odnoszących się do przestępstw.
2. Każda Strona przyjmie takie środki prawne lub inne, które mogą być potrzebne dla właściwego wywiązania się z zobowiązań określonych w artykułach 27 – 35.
3. W nagłych okolicznościach każda Strona może sporządzić wniosek o pomoc wzajemną lub informacje odnoszące się do niego przy pomocy środków szybkiego komunikowania się, w tym faksu lub poczty elektronicznej, o ile środki te zapewniają odpowiedni poziom bezpieczeństwa i gwarancje autentyczności (w tym użycie kodowania, o ile to konieczne) i następnie potwierdzić wniosek oficjalnie, jeśli wymaga tego Strona wezwana. Strona wezwana powinna zaakceptować i odpowiedzieć na taki wniosek przy pomocy środków szybkiego komunikowania się.
4. O ile nie ma wyraźnych, odmiennych postanowień w niniejszym rozdziale, wzajemna pomoc prawna podlega warunkom określonym w prawie krajowym Strony wezwanej lub w obowiązujących traktach o wzajemnej pomocy prawnej, co dotyczy także przyczyn, dla których Strona wezwana może odmówić współpracy. Strona wezwana nie powinna wykonywać swojego prawa do odmowy współpracy w odniesieniu do przestępstw określonych w artykułach 2 – 11 tylko na tej podstawie, że wniosek dotyczy przestępstwa, które traktuje ona jako przestępstwo skarbowe.
5. Jeżeli, zgodnie z postanowieniami niniejszego rozdziału, Strona wezwana jest upoważniona do uzależniania udzielenia pomocy wzajemnej od istnienia podwójnej karalności, warunek ten należy uważać za spełniony, jeżeli przestępcze zachowanie, w związku z którym złożono wniosek o pomoc, stanowi przestępstwo według prawa tej Strony, niezależnie od tego, czy prawo to klasyfikuje dane przestępstwo w tej samej kategorii przestępstw lub czy opisuje je przy użyciu tej samej terminologii, co prawo Strony wzywającej.

Artykuł 26 – Informacja z własnej inicjatywy

1. Każda Strona może, w granicach wynikających z jej prawa krajowego i bez wcześniejszego wniosku, przekazywać drugiej Stronie informacje uzyskane w ramach swoich własnych działań śledczych, jeżeli uzna, że ujawnienie takich informacji może pomóc tej Stronie w podjęciu lub prawidłowym przeprowadzeniu czynności śledczych lub postępowań związanych z przestępstwami określonych zgodnie z niniejszą Konwencją lub gdy informacje te mogłyby doprowadzić do sporządzenia przez tę Stronę wniosku o współpracę na podstawie niniejszego rozdziału.

2. Przed przekazaniem takich informacji Strona dostarczająca informacje może zażądać, aby pozostały one poufne lub były wykorzystywane tylko pod pewnymi warunkami. Jeżeli Strona otrzymująca informacje nie może spełnić tego żądania, powinna poinformować o tym drugą Stronę, która wówczas winna zdecydować, czy pomimo to informacje należy przekazać. Jeżeli Strona otrzymująca informacje zaakceptuje warunki dotyczące wykorzystania informacji, to jest tymi warunkami związana.

Tytuł 4 - Procedury związane z wnioskami o udzielenie wzajemnej pomocy prawnej przy braku obowiązujących porozumień międzynarodowych

Artykuł 27 – Procedury związane z wnioskami o udzielenie wzajemnej pomocy prawnej przy braku obowiązujących porozumień międzynarodowych

1. W wypadku braku traktatu o wzajemnej pomocy prawnej lub porozumienia opartego na jednolitym lub wzajemnym ustawodawstwie obowiązujących między Stroną wzywającą i Stroną wezwaną, stosuje się przepisy ustępów 2 – 10 niniejszego artykułu. Przepisów niniejszego artykułu nie stosuje się, gdy istnieje tego typu traktat, porozumienie lub ustawodawstwo, chyba że zainteresowane Strony postanowią w ich miejsce stosować całość lub część wspomnianych przepisów niniejszego artykułu.
2.
 - a. Każda Strona wyznaczy jeden lub kilka organów centralnych odpowiedzialnych za wysyłanie wniosków o pomoc wzajemną lub za udzielania odpowiedzi na takie wnioski, ich wykonywanie lub przekazywanie organom właściwym do ich wykonania.
 - b. Organy centralne porozumiewają się ze sobą bezpośrednio;
 - c. Każda Strona, w chwili podpisania lub złożenia instrumentu ratyfikacyjnego, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia, poinformuje Sekretarza Generalnego Rady Europy o nazwach i adresach organów wyznaczonych zgodnie z niniejszym ustępem;
 - d. Sekretarz Generalny Rady Europy założy i będzie prowadzić aktualny rejestr organów centralnych wyznaczonych przez Strony. Każda Strona powinna zapewnić, że szczegółowe dane zawarte w rejestrze są w każdym czasie miarodajne.
3. Wnioski o pomoc wzajemną na podstawie niniejszego artykułu wykonuje się zgodnie z procedurą określoną przez Stronę wzywającą, chyba że jest ona niezgodna z prawem Strony wezwanej.
4. Poza wypadkami przewidzianymi w artykule 25 ust.4 Strona wezwana może odmówić pomocy wzajemnej w następujących przypadkach:
 - a. jeżeli wniosek dotyczy przestępstwa, które Strona wezwana uważa za polityczne lub związane z przestępstwem politycznym;
 - b. jeżeli Strona wezwana uważa, że realizacja wniosku może stanowić zagrożenie dla jej suwerenności, bezpieczeństwa, porządku publicznego lub innych podstawowych interesów.
5. Strona wezwana może odroczyć wykonanie czynności określonej we wniosku, jeżeli taka czynność mogłaby spowodować zagrożenie dla czynności śledczych lub postępowań prowadzonych przez organy tej Strony.

6. Przed odmową lub odroczeniem wykonania wniosku o pomoc Strona wezwana powinna, o ile to uzasadnione po przeprowadzeniu konsultacji ze Stroną wzywającą, rozważyć częściowe wykonanie wniosku lub wykonanie pod pewnymi warunkami, które uzna za nieodzowne.
7. Strona wezwana winna niezwłocznie poinformować Stronę wzywającą o sposobie wykonania wniosku o pomoc. W przypadku odmowy wykonania wniosku lub odroczenia jego wykonania, winna uzasadnić swoją odmowę lub odroczenie. Strona wezwana winna również poinformować Stronę wzywającą o wszelkich przyczynach, które powodują, że wniosek nie może zostać wykonany lub które mogą w sposób znaczący opóźnić jego wykonanie.
8. Strona wzywająca może zażądać, aby Strona wezwana zachowała w tajemnicy fakt złożenia wniosku na podstawie niniejszego rozdziału oraz jego treść, z wyłączeniem tego, co niezbędne dla wykonania tego wniosku. Jeżeli Strona wezwana nie może zastosować się do żądania zachowania tajemnicy, powinna niezwłocznie poinformować o tym Stronę wzywającą, która wówczas winna zdecydować, czy pomimo to wniosek należy wykonać.
9.
 - a. W pilnych przypadkach wnioski o pomoc wzajemną lub związane z nimi informacje organy sądownicze Strony wzywającej mogą kierować bezpośrednio do takich organów Strony wezwanej. W każdym takim przypadku należy jednocześnie skierować kopię pisma do organu centralnego Strony wezwanej za pośrednictwem organu centralnego Strony wzywającej.
 - b. Każdy wniosek lub o informacja sporządzone na podstawie niniejszego ustępu mogą być przekazane za pośrednictwem Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpol).
 - c. Jeżeli wniosek został skierowany na podstawie punktu a. niniejszego ustępu, a organ nie jest właściwy do jego załatwienia, przekazuje go właściwemu organowi krajowego, informując o tym bezpośrednio Stronę wzywającą.
 - d. Wnioski lub informacje sporządzane na podstawie niniejszego punktu, nie wymagające stosowania środków przymusu, mogą być przekazywane bezpośrednio przez właściwe organy Strony wzywającej do właściwych organów Strony wezwanej.
 - e. Każda Strona, w chwili podpisywania lub składania instrumentu ratyfikacyjnego, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia, może poinformować Sekretarza Generalnego Rady Europy, że ze względu na konieczność zapewnienia skuteczności, wnioski sporządzane na podstawie niniejszego ustępu należy kierować do jej organu centralnego.

Artykuł 28 – Poufność i ograniczenia dotyczące wykorzystania informacji

1. W wypadku braku traktatu o wzajemnej pomocy prawnej lub porozumienia na podstawie jednolitego lub wzajemnego ustawodawstwa obowiązujących między Stroną wzywającą i Stroną wezwaną, stosuje się przepisy niniejszego artykułu. Przepisów niniejszego artykułu nie stosuje się, gdy istnieje tego typu traktat, porozumienie lub ustawodawstwo,

chyba że zainteresowane Strony postanowią w ich miejsce stosować całość lub część wspomnianych przepisów niniejszego artykułu

2. Strona wezwana może uzależnić przekazanie informacji lub materiałów w odpowiedzi na wniosek od następujących warunków:
 - a. zachowania poufności, gdy bez spełnienia tego warunku wniosek o wzajemną pomoc prawną nie mógłby zostać wykonany, lub
 - b. nie wykorzystywania tych informacji lub materiałów na użytek czynności śledczych lub postępowań innych niż wymienione we wniosku.
3. Jeżeli Strona wzywająca nie może spełnić warunków określonych w ustępie 2, winna niezwłocznie poinformować o tym Stronę wzywaną, która winna wówczas zdecydować czy pomimo to informacje należy przekazać. Jeżeli Strona wzywająca zaakceptuje warunki, to jest tymi warunkami związana.
4. Każda Strona przekazująca informacje lub materiały pod warunkami, o jakich mowa w ustępie 2, może zażądać od drugiej Strony wyjaśnienia, w jaki sposób – w kontekście tych warunków – informacje lub materiały zostały wykorzystane.

Część 2– Postanowienia szczegółowe

Tytuł 1 – Wzajemna pomoc prawna w zakresie środków tymczasowych

Artykuł 29 – Niezwłoczne zabezpieczanie przechowywanych danych informatycznych

1. Strona może zwrócić się do drugiej Strony z wnioskiem o nakazanie lub uzyskanie przy użyciu podobnych metod niezwłocznego zabezpieczenia danych przechowywanych w systemie informatycznym, znajdującym się na terytorium drugiej Strony, w stosunku do których Strona wzywająca ma zamiar złożyć wniosek o pomoc wzajemną dotyczący przeszukania lub uzyskania dostępu przy użyciu podobnych metod, zajęcia lub podobnego zabezpieczenia albo ujawnienia danych.
2. Wniosek o zabezpieczenie, złożony na mocy ustępu 1, powinien zawierać następujące elementy:
 - a. organ wnoszący o zabezpieczenie;
 - b. przestępstwo stanowiące przedmiot czynności śledczych lub postępowania oraz krótki opis związanych z nim faktów;
 - c. przechowywane dane informatyczne, które należy zabezpieczyć i ich związek z przestępstwem;
 - d. wszelkie dostępne informacje pozwalające na zidentyfikowanie osoby odpowiedzialnej za przechowywanie danych informatycznych lub lokalizację systemu informatycznego;
 - e. uzasadnienie dla zabezpieczenia; oraz
 - f. wskazanie, że Strona zamierza złożyć wniosek o pomoc wzajemną dotyczący przeszukania lub uzyskania dostępu przy użyciu podobnych metod, zajęcia podobnego zabezpieczenia albo ujawnienia przechowywanych danych informatycznych.

3. Po otrzymaniu wniosku drugiej Strony, Strona wezwana podejmie wszelkie odpowiednie środki, aby niezwłocznie zabezpieczyć wyszczególnione dane, zgodnie z przepisami swojego prawa krajowego. Dla celów wykonania wniosku, podwójna karalność nie jest wymagana jako warunek przeprowadzenia zabezpieczenia.
4. Strona wymagająca podwójnej karalności jako warunku wykonania wniosku o pomoc wzajemną dotyczącego przeszukania lub uzyskania dostępu przy użyciu podobnych metod, zajęcia lub podobnego zabezpieczenia albo ujawnienia przechowywanych danych, może, w odniesieniu do przestępstw innych niż określone w artykułach 2 – 11 niniejszej Konwencji, zastrzec sobie prawo odmowy wykonania wniosku o zabezpieczenie na podstawie niniejszego artykułu w przypadkach, gdy ma podstawy sądzić, że w chwili ujawnienia warunek podwójnej karalności nie będzie mógł zostać spełniony.
5. Ponadto, można odmówić wykonania wniosku o zabezpieczenie wyłącznie w następujących przypadkach:
 - a. jeżeli wniosek odnosi się do przestępstwa, które Strona wezwana uważa za mające charakter polityczny lub za związane z przestępstwem o charakterze politycznym,
 - b. jeżeli Strona wezwana uważa, że wykonanie wniosku może stanowić zagrożenie dla jej suwerenności, bezpieczeństwa, porządku publicznego lub innych podstawowych interesów.
6. Jeżeli Strona wezwana uzna, że zabezpieczenie nie zapewni przyszłej dostępności danych albo zagrozi poufności lub w inny sposób zaszkodzi czynnościom śledczym prowadzonym przez Stronę wzywającą, powinna poinformować o tym niezwłocznie Stronę wzywającą, która wówczas winna zdecydować, czy pomimo to wniosek należy wykonać.
7. Każde zabezpieczenie przeprowadzone w wykonaniu wniosku, o jakim mowa w ustępie 1, będzie obowiązywać przez okres co najmniej 60 dni, aby umożliwić Stronie wzywającej złożenie wniosku o dokonanie przeszukania lub uzyskanie dostępu przy użyciu podobnych metod, zajęcie lub podobne zabezpieczenie albo ujawnienie danych. Po otrzymaniu takiego wniosku dane należy przechowywać w dalszym ciągu w oczekiwaniu na decyzję dotyczącą wniosku.

Artykuł 30 – Niezwłoczne ujawnienie przechowywanych danych

1. Jeżeli podczas wykonywania wniosku złożonego na podstawie artykułu 29 o zabezpieczenie danych dotyczących ruchu, odnoszących się do konkretnego przekazu, Strona wezwana odkryje, że dostawca usług w innym państwie uczestniczył w tym przekazie, Strona wezwana niezwłocznie ujawni Stronie wzywającej dostateczną ilość danych dotyczących ruchu, które pozwolą na identyfikację dostawcy usług oraz drogi, jaką przekaz został zrealizowany
2. Można odmówić ujawnienia danych dotyczących ruchu wyłącznie w następujących przypadkach:
 - a. jeżeli wniosek odnosi się do przestępstwa, które Strona wezwana uważa za mające charakter polityczny lub za związane z przestępstwem o charakterze politycznym; lub

- b. jeżeli Strona wezwana uważa, że wykonanie wniosku może stanowić zagrożenie dla jej suwerenności, bezpieczeństwa, porządku publicznego lub innych podstawowych interesów.

Tytuł 2 – Wzajemna pomoc prawna odnosząca się do środków śledczych

Artykuł 31 – Wzajemna pomoc prawna odnosząca się do dostępu do przechowywanych danych informatycznych

1. Strona może zwrócić się do drugiej Strony z wnioskiem o przeszukanie lub uzyskanie dostępu przy użyciu podobnych metod, zajęcie lub podobne zabezpieczenie albo ujawnienie danych przechowywanych przy użyciu systemu informatycznego, znajdującego się na terytorium Strony wezwanej, w tym także danych zabezpieczonych zgodnie z artykułem 29.
2. Strona wezwana wykonuje wniosek stosując instrumenty międzynarodowe, porozumienia i ustawodawstwo, o jakich mowa w artykule 24, oraz zgodnie z odpowiednimi przepisami niniejszego rozdziału.
3. Wniosek należy wykonać w trybie przyspieszonym, jeżeli:
 - a. istnieją podstawy, aby sądzić, że odpowiednie dane są szczególnie narażone na ryzyko utraty lub modyfikacji; lub
 - b. instrumenty, porozumienia i ustawodawstwa, o jakich mowa w ustępie 2, przewidują inne przypadki współpracy w trybie przyspieszonym.

Artykuł 32 – Ponadgraniczny dostęp do przechowywanych danych, za zgodą lub gdy są one publicznie dostępne

Strona, bez zezwolenia drugiej Strony, może:

- a. uzyskać dostęp do przechowywanych danych informatycznych, które są publicznie dostępne (źródło otwarte), niezależnie od geograficznej lokalizacji tych danych; lub
- b. uzyskać dostęp lub otrzymać przy pomocy systemu informatycznego znajdującego się na własnym terytorium, dane informatyczne przechowywane na terytorium innego państwa, jeżeli Strona uzyska prawnie skuteczną i dobrowolną zgodę osoby upoważnionej do ujawnienia Stronie tych danych przy pomocy tego systemu informatycznego.

Artykuł 33 – Wzajemna pomoc prawna przy gromadzeniu w czasie rzeczywistym danych dotyczących ruchu

1. Strony powinny świadczyć sobie wzajemną pomoc prawną w gromadzeniu w czasie rzeczywistym danych dotyczących ruchu, związanych z określonymi przekazami na ich terytorium, realizowanymi przy pomocy systemu informatycznego. Pomoc ta, z

zastrzeżeniem ustępu 2, podlega warunkom i procedurom określonym prawem krajowym.

2. Każda Strona winna udzielić takiej pomocy przynajmniej w odniesieniu do przestępstw, w stosunku do których gromadzenie danych dotyczących ruchu byłoby możliwe w wypadku podobnej sprawy o charakterze krajowym.

Artykuł 34 – Wzajemna pomoc prawna w zakresie przechwytywania danych dotyczących treści

W zakresie dozwolonym przez obowiązujące traktaty i prawo krajowe, Strony powinny świadczyć sobie pomoc wzajemną w zakresie gromadzenia lub rejestrowania w czasie rzeczywistym danych dotyczących treści określonych przekazów realizowanych przy pomocy systemu informatycznego.

Tytuł 3 – Sieć 24/7

Artykuł 35 - Sieć 24/7

1. Każda ze Stron wyznaczy punkt kontaktowy dostępny 24 godziny na dobę przez 7 dni w tygodniu, w celu zapewnienia natychmiastowej pomocy dla celów prowadzenia czynności śledczych lub postępowań odnoszących się do przestępstw związanych z systemami i danymi informatycznymi lub dla celów zbierania dowodów w postaci elektronicznej dotyczących przestępstw. Pomoc ta będzie obejmowała ułatwienia lub, jeżeli jest to dopuszczalne przez prawo krajowe lub praktykę, bezpośrednie zastosowanie następujących środków:
 - a. zapewnienie doradztwa technicznego;
 - b. zabezpieczenie danych zgodnie z artykułami 29 i 30;
 - c. gromadzenie dowodów, dostarczanie informacji o prawie oraz lokalizowanie osób podejrzanych.
2.
 - a. Punkt kontaktowy Strony będzie mógł porozumiewać się z punktem kontaktowym drugiej Strony w trybie przyspieszonym.
 - b. Jeżeli punkt kontaktowy wyznaczony przez Stronę nie jest częścią organu lub organów tej Strony odpowiedzialnych za międzynarodową pomoc prawną lub ekstradycję, punkt kontaktowy powinien zapewnić istnienie szybkiej koordynacji z tym organem lub organami.
3. Każda Strona zapewni odpowiednio przeszkolony i wyposażony personel dla ułatwienia funkcjonowania sieci.

Rozdział IV – Postanowienia końcowe

Artykuł 36 – Podpisanie i wejście w życie Konwencji

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do podpisu dla Państw członkowskich Rady Europy oraz Państw, które nie są członkami RE, lecz uczestniczyły w jej opracowywaniu.
2. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji, akceptacji lub zatwierdzeniu. Instrumenty ratyfikacyjne, akceptacji lub zatwierdzenia składa się Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.
3. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzymiesięcznego okresu od dnia, w którym pięć Państw, w tym co najmniej trzy Państwa członkowskie Rady Europy, wyrażą swoją zgodę na związanie się postanowieniami Konwencji, zgodnie z ustępami 1 i 2.
4. Wobec każdego Państwa - sygnatariusza, które w późniejszym okresie wyrazi swoją zgodę na związanie się Konwencją, wejdzie ona w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzymiesięcznego okresu od dnia wyrażenia zgody na związanie się Konwencją, zgodnie z ustępami 1 i 2.

Artykuł 37– Przystąpienie do Konwencji

1. Po wejściu w życie niniejszej Konwencji, Komitet Ministrów Rady Europy, po przeprowadzeniu konsultacji z Państwami – Stronami Konwencji i uzyskaniu ich jednomyślnej zgody, będzie mógł zaprosić każde inne Państwo nie będące członkiem Rady Europy i nie uczestniczące w jej opracowywaniu, do przystąpienia do niniejszej Konwencji. Decyzja zostanie podjęta większością głosów, zgodnie z artykułem 20.d. Statutu Rady Europy, oraz przy jednomyślności przedstawicieli Państw – Stron uprawnionych do zasiadania w Komitecie Ministrów.
2. W odniesieniu do wszystkich Państw przystępujących do Konwencji zgodnie z ustępem 1 powyżej, Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca po upływie trzymiesięcznego okresu od dnia złożenia Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy instrumentu przystąpienia.

Artykuł 38 – Zakres terytorialny

1. Każde Państwo, w chwili podpisywania lub składania swojego instrumentu ratyfikacyjnego, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia, może wskazać terytorium lub terytoria, do których stosować się będzie niniejsza Konwencja.
2. Każda Strona może w dowolnym momencie złożyć Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy deklarację o rozszerzeniu stosowania niniejszej Konwencji na każde inne terytorium określone w tej deklaracji. Konwencja wejdzie w życie na tym terytorium pierwszego dnia miesiąca po upływie trzymiesięcznego okresu od dnia przyjęcia deklaracji przez Sekretarza Generalnego Rady Europy.
3. Każda deklaracja złożona na podstawie dwóch poprzednich ustępów może zostać wycofana w odniesieniu do każdego terytorium wymienionego w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy. Wycofanie wchodzi w życie

pierwszego dnia miesiąca po upływie trzymiesięcznego okresu od dnia przyjęcia notyfikacji przez Sekretarza Generalnego Rady Europy.

Artykuł 39 – Skutki Konwencji

1. Celem niniejszej Konwencji jest uzupełnienie obowiązujących traktatów lub umów wielostronnych lub dwustronnych zawartych między Stronami, w tym postanowień:
 - Europejskiej Konwencji o ekstradycji otwartej do podpisu w Paryżu w dniu 13 grudnia 1957 roku [ETS nr 24];
 - Europejskiej Konwencji o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych otwartej do podpisu w Strasburgu w dniu 20 kwietnia 1959 roku [ETS nr 30];
 - Protokołu dodatkowego do Europejskiej Konwencji o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych otwartego do podpisu w Strasburgu w dniu 17 marca 1978 roku [ETS nr 99].
2. Jeżeli dwie lub więcej Stron zawarły porozumienie lub traktat odnoszący się do kwestii uregulowanych niniejszą Konwencją lub jeżeli uregulowały w inny sposób swoje stosunki związane z tymi zagadnieniami, lub uczynią to w przyszłości, są one uprawnione do stosowania postanowień tych porozumień lub traktatów oraz odpowiedniego uregulowania swoich stosunków. Jednakże, gdy strony uregulują wzajemne stosunki odnoszące się do kwestii, jakimi zajmuje się niniejsza Konwencja, odmiennie niż w Konwencji, powinny to uczynić w sposób, który nie jest sprzeczny z celami i zasadami Konwencji.
3. Żadne postanowienie niniejszej Konwencji nie może wpływać na inne prawa, ograniczenia, obowiązki i zobowiązania Strony.

Artykuł 40 – Deklaracje

Każde Państwo, w pisemnej deklaracji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy, może w chwili podpisywania lub składania swojego instrumentu ratyfikacyjnego, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia oświadczyć, że zastrzega sobie możliwość stawiania dodatkowych wymagań, o których mowa w artykułach 2, 3, 6 ust.1(b), 7, 9 ust.3 i 27 ust.9.e.

Artykuł 41 – Klauzula federalna

1. Państwo federalne może zastrzec sobie prawo wykonywania zobowiązań wynikających z Rozdziału II niniejszej Konwencji zgodnie z jej podstawowymi zasadami regulującymi stosunki między władzami federalnymi a państwami wchodzącymi w skład federacji lub innymi analogicznymi jednostkami terytorialnymi, pod warunkiem, że jest nadal w stanie prowadzić współpracę na podstawie Rozdziału III.
2. Przy składaniu zastrzeżenia na podstawie ustępu 1 Państwo federalne nie może formułować warunków, które zniweczą lub istotnie ograniczą jego zobowiązania do stosowania środków przewidzianych w Rozdziale II. Generalnie, powinno dysponować prawną zdolnością do szerokiego i skutecznego wykonywania takich środków.
3. W odniesieniu do postanowień niniejszej Konwencji, których wykonywanie należy do jurysdykcji państw wchodzących w skład federacji lub innych analogicznych jednostek terytorialnych, nie mających obowiązku – zgodnie z ich konstytucyjnym systemem

federalnym – podejmowania działań legislacyjnych, władze federalne powinny przedstawić właściwym organom tych państw informację o wspomnianych przepisach łącznie ze swoją pozytywną o nich opinią, aby zachęcić je do podjęcia stosownych działań implementacyjnych.

Artykuł 42 – Zastrzeżenia

Każde Państwo, w pisemnej notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy, może, w chwili podpisywania lub składania swojego instrumentu ratyfikacyjnego, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia, złożyć zastrzeżenie lub zastrzeżenia, o jakich mowa w Artykułach 4 ust.2, 6 ust.3, 9 ust.4, 10 ust.3, 11 ust.3, 14 ust.3, 22 ust.2, 29 ust.4. i 41 ust.1 Składanie innych zastrzeżeń jest niedopuszczalne.

Artykuł 43 – Status i wycofanie zastrzeżeń

1. Strona, która zgłosiła zastrzeżenie zgodnie z artykułem 42, może wycofać je w całości lub w części w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy. Wycofanie to wejdzie w życie z dniem otrzymania tej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego. Jeżeli w notyfikacji podaje się, że wycofanie zastrzeżenia wchodzi w życie z konkretną datą oraz jeżeli data jest późniejsza od daty otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego, wycofanie wejdzie w życie w tej późniejszej dacie.
2. Strona, która złożyła zastrzeżenie zgodnie z artykułem 42, powinna wycofać to zastrzeżenie w całości lub w części, gdy tylko pozwolą na to okoliczności.
3. Sekretarz Generalny może okresowo zwracać się do Stron, które złożyły jedno lub kilka zastrzeżeń zgodnie z artykułem 42, o przedstawienie informacji o perspektywach wycofania tego zastrzeżenia lub zastrzeżeń.

Artykuł 44 – Zmiany

1. Każda Strona może zgłaszać propozycje zmian w Konwencji; każda taka propozycja zostanie przedstawiona przez Sekretarza Generalnego Rady Europy Państwom Członkowskim Rady Europy, Państwom nie będącym członkami, które uczestniczyły w opracowywaniu niniejszej Konwencji, jak też każdemu Państwu, które przystąpiło do Konwencji lub które zostało zaproszone do przystąpienia do niej zgodnie z postanowieniami artykułu 37.
2. Każda zmiana proponowana przez Stronę będzie przekazywana Europejskiemu Komitetowi ds. Przystępności (CDPC), który przedłoży Komitetowi Ministrów swoją opinię dotyczącą proponowanej zmiany.
3. Komitet Ministrów zbada proponowaną zmianę oraz opinię przedłożoną przez CDPC i po konsultacjach z Państwami – Stronami Konwencji, nie będącymi członkami Rady Europy może przyjąć zmianę.
4. Tekst każdej zmiany przyjętej przez Komitet Ministrów zgodnie z ustępem 3 niniejszego artykułu zostaje przekazany Stronom do akceptacji.

5. Każda zmiana przyjęta zgodnie z ustępem 3 niniejszego artykułu wejdzie w życie trzydziestego dnia po dacie, w której Strony poinformowały Sekretarza Generalnego o zaakceptowaniu zmiany.

Artykuł 45 – Rozstrzygnięcie sporów

1. Europejski Komitet ds. Przystępczości Rady Europy (CDPC) będzie informowany o sposobie interpretowania i stosowania niniejszej Konwencji.
2. W razie rozbieżności między Stronami w odniesieniu do interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji, Strony dążyć będą do rozstrzygnięcia sporu na drodze negocjacji lub przy użyciu innych środków pokojowych, jakie same wybiorą, w tym także przez przedłożenie sporu CDPC, sądowi arbitrażowemu, którego decyzje będą wiążące dla Stron lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, stosownie do uzgodnień między zainteresowanymi Stronami.

Artykuł 46 – Konsultacje między Stronami

1. Strony prowadzić będą, w miarę potrzeb, okresowe konsultacje celem ułatwienia:
 - a. skutecznego stosowania i wdrażania Konwencji, w tym identyfikacji problemów w tym zakresie, a także skutków deklaracji i zastrzeżeń złożonych na podstawie niniejszej Konwencji;
 - b. wymiany informacji o najnowszych istotnych zmianach w prawie, polityce lub w dziedzinie techniki, odnoszących się do cyber-przestępczości oraz zbierania dowodów w postaci elektronicznej;
 - c. badania możliwości uzupełnienia lub wprowadzenia zmian do Konwencji.
2. Europejski Komitet ds. Przystępczości (CDPC) będzie okresowo informowany o wynikach konsultacji, o jakich mowa w ustępie 1.
3. CDPC będzie, w miarę potrzeb, ułatwiał konsultacje, o jakich mowa w ustępie 1, oraz podejmował działania niezbędne dla udzielenia Stronom pomocy w ich wysiłkach zmierzających do uzupełnienia lub wprowadzenia zmian do Konwencji. Najpóźniej w terminie trzech lat od daty wejścia w życie niniejszej Konwencji, Europejski Komitet ds. Przystępczości (CDPC) dokona, we współpracy ze Stronami, przeglądu wszystkich postanowień Konwencji, i w miarę potrzeby zaleci odpowiednie zmiany.
4. Koszty związane z realizacją postanowień ustępu 1 ponoszą Strony, w sposób przez nie ustalony, za wyjątkiem tych kosztów, które ponosi Rada Europy.
5. Sekretariat Rady Europy udziela Stronom pomocy w wykonywaniu ich zadań zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 47 – Wypowiedzenie

1. Każda Strona może w dowolnej chwili wypowiedzieć niniejszą Konwencję kierując do Sekretarza Generalnego Rady Europy odpowiednią notyfikację.
2. Wypowiedzenie wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca po upływie trzymiesięcznego okresu od dnia otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego Rady Europy.

Artykuł 48 – Notyfikacja

Sekretarz Generalny Rady Europy notyfikuje Państwom Członkowskim, Państwom nie będącym członkami Rady Europy, które uczestniczyły w opracowywaniu niniejszej Konwencji, jak też wszystkim Państwom, które przystąpiły do Konwencji lub zostały zaproszone do przystąpienia do niej:

- a. każdy akt podpisania Konwencji;
- b. złożenie instrumentu ratyfikacyjnego, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- c. każdą datę wejścia w życie niniejszej Konwencji zgodnie z jej artykułami 36 i 37;
- d. każdą deklarację złożoną na mocy artykułów 40 lub każde zastrzeżenie złożone na mocy artykułu 42;
- e. wszelkie inne akty, notyfikacje lub informacje związane z niniejszą Konwencją.

Na dowód czego, niżej podpisani, odpowiednio do tego umocowani, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Strasburgu, w dniu 2001 roku w językach francuskim i angielskim, przy czym obie wersje językowe są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwum Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaże poświadczone kopie każdemu Państwu Członkowskiemu Rady Europy, Państwom nie będącym członkami Rady Europy, które uczestniczyły w opracowywaniu Konwencji oraz każdemu Państwu zaproszonemu do przystąpienia do Konwencji.

Za zgodność z oryginałem

TYTUŁ

Akt Rady z dnia 26 lipca 1995 roku ustanawiający Konwencję o Ochronie Interesów Finansowych Wspólnot Europejskich

TEKST

AKT RADY z dnia 26 lipca 1995 roku ustanawiający Konwencję o Ochronie Interesów Finansowych Wspólnot Europejskich (95/C 316/03)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

MAJĄC NA UWADZE Traktat o Unii Europejskiej, a w szczególności zawarty w nim Artykuł K.3, ustęp 2, litera „c”;

UWZGLĘDNIAJĄC realizację celów jakie stawia sobie Unia Europejska, Państwa członkowskie uznają walkę z przestępczością skarbową naruszającą interesy finansowe Wspólnot Europejskich jako kwestię stanowiącą wspólny interes wynikający ze współpracy ustanowionej na mocy Tytułu VI Traktatu;

ZWAŻYWSZY, że w celu jak najbardziej zdecydowanego zwalczania tej przestępczości, niezbędne jest ustanowienie wstępnego porozumienia i uzupełnienia go możliwie szybko innym instrumentem prawnym tak, aby poprawić skuteczność ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przewidzianej przez prawo karne,

POSTANAWIA ustanowić Konwencję, której tekst znajduje się w Załączniku i która jest podpisana w tym dniu przez przedstawicieli Rządów Państw Członkowskich Unii Europejskiej;

ZALECA Państwom członkowskim jej przyjęcie zgodnie ze standardami konstytucyjnymi obowiązującymi w tych Państwach.

Sporządzono w Brukseli w dniu 26 lipca 1995 roku. Przewodniczący Rady. J.A. Belloch
Julbe

ZAŁĄCZNIK

KONWENCJA ustanowiona na podstawie artykułu K.3 Traktatu Unii Europejskiej o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszej Konwencji, Państwa członkowskie Unii Europejskiej,

POWOŁUJĄC SIĘ na akt Rady Unii Europejskiej z dnia 26 lipca 1995 roku,

PRAGNĄC, aby ich systemy prawa karnego zapewniały w sposób skuteczny ochronę interesów finansowych Wspólnot Europejskich;

ZWAŻYWSZY, że zakres przestępstw związany z dochodami i wydatkami Wspólnoty nie ogranicza się w wielu wypadkach do jednego tylko Państwa i że przestępstwa te są często popełniane przez zorganizowane grupy przestępcze;

PRZEKONANE, że ochrona interesów finansowych Wspólnot Europejskich wymaga, aby wszelkie działania przestępcze naruszające wyżej wymienione interesy, były przedmiotem postępowania karnego i aby w tym celu została przyjęty wspólny sposób postępowania;

PRZEKONANE o konieczności ujęcia tych działań jako czynów przestępczych podlegających efektywnym, proporcjonalnym i prewencyjnym sankcjom karnym, bez uszczerbku dla stosowania innych sankcji w odpowiednich przypadkach, a także o potrzebie wprowadzenia, przynajmniej w odniesieniu do poważnych przestępstw, kar pozbawienia wolności mogących doprowadzić do ekstradycji;

UZNAJĄC istotną rolę przedsiębiorczości w dziedzinach finansowanych przez Wspólnoty Europejskie a także, iż osoby, do których należy podejmowanie decyzji w przedsiębiorstwach nie mogą uniknąć, w pewnych okolicznościach, odpowiedzialności karnej;

ZDECYDOWANE wspólnie przeciwdziałać przestępczości naruszającej interesy finansowe Wspólnot Europejskich poprzez podjęcie zobowiązań w dziedzinie jurysdykcji, ekstradycji i wzajemnej współpracy,

PRZYJMUJĄ NASTĘPUJĄCE POSTANOWIENIA:

Artykuł 1

Postanowienia ogólne

1. Dla celów niniejszej Konwencji, za przestępstwo naruszające interesy finansowe Wspólnot Europejskich, uważa się:

a) w kwestii wydatków, wszelkie świadome działanie lub zaniechanie odnoszące się do:

- wykorzystania lub przedłożenia fałszywych, niekompletnych lub nieścisłych oświadczeń lub dokumentów, w wyniku czego zostały przekazane i zatrzymane nienależne fundusze pochodzące z ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich lub z budżetów zarządzanych przez lub w imieniu Wspólnot Europejskich,

- nie udostępnienia informacji stanowiącego pogwałcenie określonego zobowiązania, powodującego taki sam skutek,

- sprzeniewierzenie środków na inne cele, aniżeli te, na które zostały one przyznane;

b) w kwestii przychodów, wszelkie świadome działanie lub zaniechanie odnoszące się do:

- wykorzystania lub przedłożenia fałszywych, niekompletnych lub nieścisłych oświadczeń lub dokumentów, w wyniku czego zostały bezprawnie pomniejszone zasoby ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich lub budżetów zarządzanych przez lub w imieniu Wspólnot Europejskich,

- nie udostępnienia informacji stanowiącego pogwałcenie określonego zobowiązania, powodującego taki sam skutek,

- sprzeniewierzenie legalnie uzyskanej korzyści, powodujące taki sam skutek.

2. Z zastrzeżeniem artykułu 2 ustęp 2, każde z Państw członkowskich podejmie niezbędne i odpowiednie działania mające na celu inkorporację postanowień ustępu 1 do wewnętrznego prawa karnego w taki sposób, że działania, do których się on odnosi, zostaną ujęte jako przestępstwa.

3. Z zastrzeżeniem artykułu 2, ustęp 2, każde z Państw członkowskich podejmie także niezbędne działania w celu zapewnienia, że świadome wystawienie lub przekazanie fałszywych, nieścisłych lub niekompletnych oświadczeń lub dokumentów, powodujące skutek wymieniony w ustępie 1, zostaną ujęte jako czyny podlegające karze, o ile nie są już one karalne jako przestępstwo główne, lub z tytułu współudziału, nakłaniania lub usiłowania popełnienia przestępstwa zgodnie z definicją zawartą w ustępie 1.4. Świadomy charakter czynu lub zaniechania wymieniony w ustępach 1 i 3 może wynikać z obiektywnych okoliczności faktycznych.

Artykuł 2

Kary

1. Każde z Państw członkowskich podejmie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby działania wymienione w artykule 1, jak również współudział, nakłanianie lub usiłowanie odnoszące się do działań wymienionych w artykule 1 ustęp 1, podlegały skutecznym, proporcjonalnym i prewencyjnym karom, obejmującym, przynajmniej w wypadku poważnych przestępstw, karę pozbawienia wolności, która może spowodować ekstradycję, przy czym przez poważne przestępstwo rozumiane jest wszelkie przestępstwo finansowe, którego minimalna kwota zostaje ustalona przez każde Państwo członkowskie. Wymieniona powyżej minimalna kwota nie może przekraczać 50.000 ECU.

2. Jednakże, w wypadku mniejszego przestępstwa finansowego, którego kwota całkowita nie przekracza 4.000 ECU i któremu z punktu widzenia przepisów prawa wewnętrznego nie towarzyszą szczególnie poważne okoliczności, Państwo członkowskie może wprowadzić kary o innym charakterze niż te, które są ustanowione w ustępie 1.

3. Rada Unii Europejskiej może, przy zachowaniu zasady jednomyślności, zmienić wysokość kwoty wymienionej w ustępie 2.

Artykuł 3.

Odpowiedzialność karna osób prowadzących przedsiębiorstwa.

Każde z Państw członkowskich podejmie niezbędne działania w celu umożliwienia, aby osoby prowadzące przedsiębiorstwa lub wszystkie osoby upoważnione do podejmowania decyzji lub przeprowadzania kontroli w przedsiębiorstwach ponosiły odpowiedzialność karną zgodnie z przepisami prawa wewnętrznego w wypadku przestępstw finansowych szkodzących interesom finansowym Wspólnot Europejskich, takich jak te, które są wymienione w Artykule 1, a także tych, które zostały popełnione w imieniu przedsiębiorstwa przez osoby im podlegające.

Artykuł 4

Jurysdykcja

1. Każde z Państw członkowskich podejmie niezbędne działania w celu określenia jurysdykcji odnośnie przestępstw określonych przez nie zgodnie z artykułem 1 i artykułem 2 ustęp 1 w przypadku gdy:

- przestępstwo skarbowe, uczestnictwo w przestępstwie skarbowym lub usiłowanie dokonania przestępstwa skarbowego naruszającego interesy finansowe Wspólnot Europejskich zostanie popełnione w części lub w całości na jego terytorium, w tym, w wypadku przestępstwa skarbowego, w ramach którego zysk został uzyskany na tym terytorium,
- osoba przebywająca na jego terytorium uczestniczy lub świadomie nakłania do popełnienia takiego przestępstwa na terytorium każdego innego Państwa,
- sprawcą przestępstwa jest obywatel Państwa członkowskiego, którego przestępstwo to dotyczy, przy czym przepisy prawne tego Państwa członkowskiego mogą dopuszczać, że działanie takie jest także karalne w Państwie, w którym ono nastąpiło.

2. Każde państwo członkowskie może oświadczyć, podczas notyfikacji wymienionej w artykule 11, ustęp 2, że nie stosuje zasady wymienionej w ustępie 1, punkt trzeci niniejszego artykułu.

Artykuł 5

Ekstradycja i ściganie

1. Każde Państwo członkowskie, które na mocy przepisów prawa wewnętrznego odmawia wydania swoich własnych obywateli, podejmie niezbędne działania w celu ustanowienia swojej jurysdykcji odnośnie przestępstw, które określone zostały zgodnie z Artykułem 1 i Artykułem 2, ustęp 1, w wypadku gdy czyny te zostały popełnione przez jego własnych obywateli poza jego terytorium.

2. Każde Państwo członkowskie, w wypadku gdy jego obywatel podejrzewany jest o popełnienie w innym Państwie członkowskim czynu karalnego polegającego na działaniu opisanym w artykule 1 i w artykule 2, ustęp 1, i kiedy odmawia wydania tej osoby drugiemu Państwu członkowskiemu jedynie ze względu na jej narodowość, powinno przekazać sprawę właściwym organom w celu ścigania, o ile jest to konieczne. W celu umożliwienia wszczęcia postępowania, akta, informacje i przedmioty pozostające w związku z przestępstwem będą przekazywane zgodnie z postanowieniami artykułu 6 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji.

Wzywające Państwo członkowskie zostanie poinformowane o wszczętym postępowaniu i o jego wyniku.

3. Państwo członkowskie nie może odmówić wydania osoby w wypadku przestępstwa naruszającego interesy finansowe Wspólnot Europejskich na tej podstawie, że stanowi ono jedynie przestępstwo dotyczące opłat i ceł.

4. W rozumieniu niniejszego artykułu wyrażenie „obywatele państwa członkowskiego” jest interpretowane zgodnie z oświadczeniami złożonymi przez to Państwo na mocy artykułu 6, ustęp 1, litera „b” Europejskiej Konwencji o Ekstradycji i ustępu 1, litera „c” tego samego artykułu.

Artykuł 6

Współpraca

1. W przypadku, gdy przestępstwo skarbowe w rozumieniu artykułu 1 stanowi czyn podlegający karze i dotyczy przynajmniej dwóch Państw członkowskich, te ostatnie współpracują efektywnie w prowadzonym śledztwie, dochodzeniu, w postępowaniu prokuratorskim i sądowym oraz w wykonaniu orzeczonej kary, poprzez, na przykład, pomoc prawną, ekstradycję, przekazanie ścigania lub wykonania wyroków orzeczonych w innym Państwie członkowskim.

2. W przypadku, gdy więcej niż jedno Państwo członkowskie posiada jurysdykcję i ma właściwość do wszczęcia postępowania na podstawie tych samych faktów, zaangażowane Państwo członkowskie powinny współpracować w celu ustalenia, które z nich prowadzić będzie postępowanie przeciwko sprawcy lub sprawcom czynu, biorąc pod uwagę, jeśli to możliwe, przekazanie postępowania jednemu tylko Państwu członkowskiemu.

Artykuł 7.

Ne bis in idem.

1. Państwa członkowskie stosują w wewnętrznym prawie karnym zasadę *ne bis in idem*, na mocy której wobec osoby, która została prawomocnie skazana w jednym Państwie członkowskim, nie może być wszczęte postępowanie za te same czyny w innym Państwie członkowskim, pod warunkiem, że w wypadku skazania, wyrok został wykonany, lub jest w trakcie wykonywania, lub też nie może już być wykonany na mocy prawa Państwa, w którym nastąpiło skazanie.

2. Każde Państwo członkowskie może złożyć oświadczenie w trakcie notyfikowania wymienionego w artykule 11 ustęp 2, że nie będzie związane ustępem 1 niniejszego artykułu w jednym lub kilku następujących przypadkach:

a) kiedy czyny, na których oparty został wyrok zagraniczny zostały popełnione w całości albo w części na jego terytorium. W tym ostatnim wypadku, wyjątek ten nie ma jednakże zastosowania, jeżeli czyny te zostały popełnione w części na terytorium Państwa członkowskiego, w którym wydano wyrok;

b) w wypadku, gdy czyny, na podstawie których wydano wyrok zagraniczny stanowią przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu lub innym równie istotnym interesom tego Państwa członkowskiego;

c) w wypadku, gdy czyny na podstawie których wydano wyrok zagraniczny, zostały popełnione przez urzędnika państwowego tego Państwa członkowskiego z naruszeniem spoczywających na nim obowiązków.

3. Wyjątki, które są przedmiotem oświadczenia, na podstawie ustępu 2, nie mają zastosowania kiedy zaangażowane Państwo członkowskie, w odniesieniu do tych samych czynów, wezwało inne Państwo członkowskie o wszczęcie postępowania, lub wyraziło zgodę na wydanie osoby podejrzanej.

4. Niniejszy artykuł nie narusza porozumień dwustronnych i wielostronnych, jak i towarzyszących im oświadczeń zawartych w tej dziedzinie między Państwami członkowskimi.

Artykuł 8.

Trybunał Sprawiedliwości.

1. Wszelkie spory między Państwami członkowskimi wynikające z interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji powinny być, w pierwszej kolejności, przedstawione Radzie, zgodnie z procedurą przewidzianą w Tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej w celu znalezienia rozwiązania. Po upływie sześciomiesięcznego terminu, w wypadku nie znalezienia rozwiązania, spór zostanie przekazany Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich przez jedną ze Stron.

2. Wszelkie spory dotyczące artykułu 1 lub 10 niniejszej Konwencji powstałe między jednym lub kilkoma Państwami członkowskimi i Komisją Wspólnot Europejskich, i które nie mogły zostać rozwiązane w drodze rokowań, mogą zostać przedstawione Trybunałowi Sprawiedliwości.

Artykuł 9.

Postanowienia wewnętrzne.

Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie stoi na przeszkodzie przyjęciu przez Państwa członkowskie dalej idących przepisów prawa wewnętrznego, aniżeli te, które wynikają z tej Konwencji.

Artykuł 10

Przekazywanie informacji.

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji Wspólnot Europejskich tekst przepisów wprowadzających do ich prawa wewnętrznego zobowiązania, które na nich spoczywają na mocy postanowień niniejszej Konwencji.

2. W celu stosowania niniejszej Konwencji, Wysokie Układające się Strony, w ramach Rady Unii Europejskiej, ustalają zarówno wykaz informacji, które powinny być przekazywane lub wymieniane między Państwami członkowskimi, lub między Państwami członkowskimi a Komisją, jak również warunki ich przekazywania.

Artykuł 11.

Wejście w życie.

1. Niniejsza Konwencja podlega przyjęciu przez Państwa członkowskie zgodnie z obowiązującymi w tych Państwach odnośnymi standardami ustawodawczymi.
2. Państwa członkowskie, w drodze notyfikacji, informują Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej o wprowadzeniu wymaganych zmian w przepisach ustawodawczych w celu przyjęcia niniejsze Konwencji.
3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia notyfikacji, wymienionej w ustępie 2, złożonej przez Państwo członkowskie, które jako ostatnie dokona tej czynności.

Artykuł 12

Przystąpienie.

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do podpisu dla każdego z Państw, które staje się członkiem Unii Europejskiej.
2. Autentyczny jest tekst niniejszej Konwencji opracowany przez Radę Unii Europejskiej w języku przystępującego Państwa.
3. Dokumenty przystąpienia składa się depozytariuszowi.
4. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie w stosunku do wszystkich przystępujących do niej Państw po upływie trzech miesięcy od złożenia przez nie dokumentu przystąpienia lub od daty wejścia w życie niniejszej Konwencji, jeżeli nie weszła ona jeszcze w życie po upływie wymienionego powyżej terminu trzech miesięcy.

Artykuł 13

Depozytariusz.

1. Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej jest depozytariuszem niniejszej Konwencji.
2. Depozytariusz powiadamia poprzez Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich o przyjęciu, przystąpieniu, o oświadczeniach i zastrzeżeniach, jak również o wszelkich notyfikacjach dotyczących niniejszej Konwencji.

DECYZJA RAMOWA RADY

z 13 czerwca 2002

**w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedurach dostarczania między
Państwami Członkowskimi**

(2002/584/JAI)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, a w szczególności jego artykuł 31, punkt a) i b) oraz jego artykuł 34, ustęp 2, punkt b),

uwzględniając propozycję Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego

Stwierdzając, co następuje:

- (1) Zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z Tampere z 15 i 16 października 1999, a w szczególności z punktem 35, należy znieść między państwami członkowskimi formalną procedurę ekstradycyjną w odniesieniu do osób próbujących uniknąć wymiaru sprawiedliwości po prawomocnym skazaniu oraz przyspieszyć procedury ekstradycyjne w odniesieniu do osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa.
- (2) Program środków, przeznaczony do wdrożenia zasady wzajemnego uznawania decyzji w sprawach karnych, przewidziany w punkcie 37 konkluzji Rady z Tampere i przyjęty przez Radę 30 listopada 2000, wskazuje na kwestię wzajemnego wykonywania nakazów aresztowania.
- (3) Wszystkie, bądź niektóre z Państw członkowskich są stronami licznych konwencji z zakresu ekstradycji w tym Europejskiej Konwencji o Ekstradycji z 13 grudnia 1957 i Europejskiej Konwencji o Zwalczeniu Terroryzmu z 27 stycznia 1977. Kraje skandynawskie posiadają przepisy ekstradycyjne, o identycznej treści.
- (4) Ponadto, Państwa członkowskie przyjęły trzy inne konwencje, odnoszące się w całości lub w części do ekstradycji i stanowiące część unijnego *acquis*, są to:

Konwencja Wykonawcza z 19 czerwca 1990r. do Porozumienia z Schengen z 14 czerwca 1985 o stopniowym znoszeniu kontroli na wspólnych granicach (między państwami członkowskimi, będącymi stronami wymienionej konwencji), Konwencja z dnia 10 marca 1995r. w sprawie uproszczonej procedury ekstradycyjnej między Państwami członkowskimi Unii Europejskiej oraz Konwencja z dnia 27 września 1996r. o ekstradycji między Państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

- (5) Zakreślony przed Unią cel tworzenia obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości prowadzi do zniesienia ekstradycji między państwami członkowskimi i do jej zastąpienia systemem dostarczania między władzami sądowymi. Ponadto, stworzenie nowego, uproszczonego systemu dostarczania osób skazanych lub podejrzanych, w celu wykonania wyroku lub prowadzenia ścigania karnego, pozwoli uniknąć złożoności i ryzyka opóźnień, właściwych obecnym procedurom ekstradycyjnym. Klasyczne formy współpracy, które aż do tego momentu dominowały w stosunkach między Państwami członkowskimi, należy zastąpić systemem swobodnego przepływu decyzji sądowych w sprawach karnych zarówno tych wydanych przed wyrokiem, jak i prawomocnych, w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- (6) Europejski nakaz aresztowania, przewidziany przez niniejszą decyzję ramową, jest pierwszym skonkretyzowaniem, na płaszczyźnie prawa karnego, zasady wzajemnego uznawania, którą Rada określiła mianem „kamienia węgielnego” współpracy sądowej.
- (7) Ponieważ zastąpienie systemu wielostronnej ekstradycji, opartego na Europejskiej Konwencji o Ekstradycji z 13 grudnia 1957, nie może być zrealizowane w sposób zadowalający przez jednostronne działania Państw członkowskich, a może, ze względu na zasięg i wyniki działania, zostać lepiej zrealizowane na poziomie Unii, Rada może powziąć środki, zgodnie z zasadą subsydiarności, przewidzianą w artykule 2 Traktatu o Unii Europejskiej i artykule 5 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, przewidzianą w tym ostatnim artykule, niniejsza decyzja ramowa nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia wymienionego celu.
- (8) Decyzje o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania powinny być poddane dostatecznej kontroli, oznacza to, że decyzje o dostarczeniu osoby powinien podjąć organ sądowy państwa członkowskiego, w którym poszukiwana osoba została aresztowana.
- (9) Rola organów centralnych w wykonywaniu europejskiego nakazu aresztowania powinna ograniczać się do pomocy praktycznej i administracyjnej.

- (10) Mechanizm europejskiego nakazu aresztowania opiera się na wysokim stopniu zaufania między Państwami członkowskimi. Stosowanie europejskiego nakazu aresztowania może być zawieszane jedynie w przypadku poważnego i uporczywego naruszenia przez jedno z Państw członkowskich zasad zawartych w art.6 ustęp 1 Traktatu o Unii Europejskiej, stwierdzonego przez Radę w trybie art. 7 ustęp 1 powyższego traktatu, z konsekwencjami przewidzianymi przez ustęp 2 tego artykułu.
- (11) W relacjach między Państwami członkowskimi, europejski nakaz aresztowania powinien zastąpić wszystkie wcześniejsze instrumenty dotyczące ekstradycji, w tym postanowienia tytułu III Konwencji wykonawczej do Porozumienia Schengen dotyczące tej problematyki.
- (12) Niniejsza decyzja ramowa respektuje prawa podstawowe i uwzględnia zasady określone w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności jego rozdziale VI, powtórzone w Karcie praw podstawowych. Nic w niniejszej decyzji ramowej nie może być interpretowane jako zakaz odmowy dostarczenia osoby, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, w sytuacji kiedy są obiektywne podstawy do przyjęcia, że nakaz został wydany w celu ścigania lub ukarania osoby ze względu na jej płeć, rasę, religię, pochodzenie etniczne, narodowość, język, opinie polityczne lub jej orientację seksualną lub jeżeli mógłby on pogorszyć sytuację tej osoby ze względu na jedną z powyższych przyczyn.
- Niniejsza decyzja ramowa nie narusza stosowania przez Państwo członkowskie jego zasad konstytucyjnych odnoszących się do poszanowania prawa do sprawiedliwego procesu, wolności zrzeszania się, wolności prasy i wolności wypowiedzi w innych mediach.
- (13) Nikt nie może być wydalony lub ekstradowany do Państwa, gdzie istnieje poważne ryzyko, że zostanie wobec niego zastosowana kara śmierci, tortury lub inne kary lub działania nieludzkie lub poniżające.
- (14) Zważywszy, że wszystkie Państwa członkowskie ratyfikowały konwencję Rady Europy z 28 stycznia 1981r. o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych, należy dane o charakterze osobowym przetwarzane w ramach wykonywania niniejszej decyzji ramowej chronić zgodnie z zasadami wymienionej konwencji.

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ RAMOWĄ:

ROZDZIAŁ I

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 1

Definicja europejskiego nakazu aresztowania i obowiązku jego wykonania

1. Europejski nakaz aresztowania jest to decyzja sądowa wydana przez Państwo członkowskie w celu aresztowania i dostarczenia przez inne Państwo członkowskie poszukiwanej osoby w związku z prowadzonym przeciwko niej ściganiem karnym bądź dla wykonania kary lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności.
2. Państwa członkowskie wykonują europejskie nakazy aresztowania w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania i zgodnie z postanowieniami niniejszej decyzji ramowej.
3. Niniejsza decyzja ramowa nie może prowadzić do zmiany obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych zawartych w artykule 6 Traktatu o Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Zakres stosowania europejskiego nakazu aresztowania

1. Europejski nakaz aresztowania może być wydany w odniesieniu do czynów, zagrożonych według prawa Państwa wydania nakazu karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności o górnej granicy zagrożenia co najmniej dwunastu miesięcy lub w odniesieniu do orzeczeń skazujących na karę pozbawienia wolności lub stosowanie środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności w wymiarze co najmniej 4 miesięcy.
2. Następujące przestępstwa, jeżeli są one w Państwie wydania nakazu zagrożone karą lub środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze co najmniej 3 lat, zdefiniowane przez prawo Państwa wydania nakazu, stanowią podstawę dostarczenia w oparciu o europejski nakaz aresztowania na warunkach niniejszej decyzji ramowej i bez badania podwójnej karalności czynów:

- udział w organizacji przestępczej,

- terroryzm,
- handel ludźmi,
- seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca,
- nielegalny obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,
- nielegalny obrót bronią, amunicją i substancjami wybuchowymi,
- korupcja,
- oszustwa, w tym oszustwa na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z 26 lipca 1995,
- pranie brudnych pieniędzy,
- fałszowanie pieniędzy, w tym podrabianie euro,
- cyber – przestępczość,
- przestępstwa przeciw środowisku naturalnemu, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt,
- pomoc we wjeździe i nielegalnym pobycie,
- zabójstwo, poważne obrażenia ciała,
- nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi,
- porwanie, bezprawne uwięzienie, wzięcie zakładników,
- rasizm i ksenofobia,
- kradzieże zorganizowane lub z użyciem broni,
- nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki,
- sprzeniewierzenie,
- rozbój i wymuszenie rozbójnicze,
- podrabianie produktów i piractwo,
- fałszowanie i obrót sfalszowanymi dokumentami,

- fałszowanie środków płatniczych,
- nielegalny obrót substancjami hormonalnymi i innymi substancjami wzrostu,
- nielegalny obrót materiałami nuklearnymi i radioaktywnymi,
- obrót kradzionymi samochodami,
- zgwałcenie,
- podpalanie,
- przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego
- porwanie samolotu / statku
- sabotaż.

3. Rada może w każdym momencie zdecydować jednogłośnie, po konsultacjach z Parlamentem Europejskim, na warunkach przewidzianych w artykule 39 ustęp.1 Traktatu o Unii Europejskiej, o dodaniu innych kategorii przestępstw do listy zawartej w ustępie 2 niniejszego artykułu. Rada dokonuje analizy, czy w świetle raportu przedstawionego przez Komisję w oparciu o artykuł 34 ustęp 3 są podstawy do rozszerzenia lub zmiany tej listy.

4. Dla przestępstw innych niż wskazane w ustępie 2 dostarczenie może mieć miejsce pod warunkiem, że czyny, z powodu których europejski nakaz aresztowania został wydany, stanowią przestępstwo w świetle prawa Państwa członkowskiego wykonania niezależnie od charakteru lub kwalifikacji tego przestępstwa.

Artykuł 3

Obligatoryjne przyczyny odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania

Organ sądowy Państwa członkowskiego wykonania (nazywany poniżej organem sądowym wykonania) odmawia wykonania europejskiego nakazu aresztowania w następujących przypadkach :

1. jeśli przestępstwo, którego dotyczy europejski nakaz aresztowania, jest objęte amnestią w Państwie członkowskim wykonania, i gdy państwo to było właściwe dla ścigania tego przestępstwa na mocy swojego prawa karnego;
2. jeśli z informacji będących w posiadaniu organu sądowego wykonania wynika, że w stosunku do osoby poszukiwanej zapadło prawomocne orzeczenie Państwa członkowskiego w odniesieniu do tych samych czynów, pod warunkiem, że w przypadku skazania osoba ta odbyła już karę lub byłaby w trakcie jej odbywania, bądź kara nie mogłaby być już wykonana zgodnie z prawem Państwa członkowskiego skazania;
3. jeśli osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, nie może zgodnie z prawem Państwa członkowskiego wykonania, z powodu swego wieku, ponieść odpowiedzialności karnej za czyn, będące podstawą wydania nakazu.

Artykuł 4

Fakultatywne przyczyny odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania

Organ sądowy wykonania może odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania:

1. jeśli w przypadkach, o których mowa w artykule 2 ustęp 4, czyn stanowiący podstawę wydania europejskiego nakazu aresztowania nie stanowi przestępstwa w świetle prawa Państwa członkowskiego wykonania; jednakże w zakresie opłat, podatków, ceł i obrotu dewizowego nie można odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania na tej podstawie, że prawo Państwa członkowskiego wykonania nie przewiduje takiego samego rodzaju opłat lub podatków albo nie reguluje w ten sam sposób opłat, podatków, ceł i obrotu dewizowego jak ustawodawstwo Państwa członkowskiego wydania nakazu;
2. gdy osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, jest ścigana w Państwie członkowskim wykonania z powodu tego samego czynu, który stanowi podstawę europejskiego nakazu aresztowania;

3. gdy organy sądowe Państwa członkowskiego wykonania podjęły decyzję bądź o niewszczytaniu postępowania w odniesieniu do przestępstwa będącego przedmiotem europejskiego nakazu aresztowania bądź o jego zakończeniu lub gdy w stosunku do osoby poszukiwanej w Państwie członkowskim zapadła prawomocna decyzja dotycząca tych samych czynów, która stanowi przeszkodę dla późniejszego ścigania;
4. gdy ma miejsce przedawnienie ścigania lub wykonania kary, zgodnie z ustawodawstwem Państwa członkowskiego wykonania a czyny podlegają właściwości tego Państwa członkowskiego zgodnie z jego prawem wewnętrznym.
5. jeśli z informacji, którymi dysponuje organ sądowy wykonania, wynika, że poszukiwana osoba została prawomocnie osądzona za popełnienie tych samych czynów przez państwo trzecie, pod warunkiem, że w przypadku skazania osoba ta odbyłaby lub byłaby w trakcie odbywania kary bądź kara nie mogłaby być już wykonana zgodnie z prawem Państwa skazania;
6. jeśli europejski nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary lub środka zapobiegawczego polegającego na pozbawieniu wolności, jeżeli osoba poszukiwana ma miejsce zamieszkania w Państwie członkowskim wykonania, jest jego obywatelem lub w nim na stałe przebywa, i kiedy Państwo to zobowiązuje się do wykonania kary lub środka zabezpieczającego zgodnie ze swym prawem wewnętrznym;
7. gdy europejski nakaz aresztowania dotyczy przestępstw które:
 - (a) zgodnie z prawem Państwa członkowskiego wykonania zostały popełnione, w całości lub w części, na terytorium Państwa członkowskiego wykonania lub w miejscu za takie uznawanym, lub
 - (b) zostały popełnione poza terytorium Państwa członkowskiego wydania nakazu i gdy prawo Państwa członkowskiego wykonania nie zezwala na ściganie takich samych przestępstw popełnionych poza jego terytorium.

Artykuł 5

Gwarancje, jakich w szczególnych przypadkach powinno udzielić Państwo członkowskie wydania nakazu

Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania przez organ sądowy wykonania może być poddane przez prawo Państwa członkowskiego wykonania jednemu z następujących warunków:

1. gdy europejski nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary lub środka zabezpieczającego orzeczonych w oparciu o decyzję wydaną zaocznie i jeśli dana osoba nie była wezwana do osobistego stawiennictwa, ani w inny sposób informowana o dacie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem decyzji zaocznej, dostarczenie osoby może się odbyć pod warunkiem, że organ sądowy wydający nakaz udzieli odpowiednich gwarancji osobie, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, że będzie ona miała możliwość wystąpić z wnioskiem o przeprowadzenie nowego postępowania sądowego w Państwie członkowskim wydania nakazu i być obecna na swoim procesie;
2. gdy przestępstwo, leżące u podstaw wydania europejskiego nakazu aresztowania jest zagrożone dożywotnią karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym, polegającym na pozbawieniu wolności o takim samym charakterze, wykonanie takiego nakazu może być uzależnione od tego, czy system prawny Państwa członkowskiego wydania nakazu pozwala na rewizję wymierzonej kary – na wniosek lub najpóźniej po dwudziestu latach – lub zastosowanie łaski, o które osoba może się ubiegać na mocy prawa lub praktyki Państwa członkowskiego wydającego nakaz, w celu niewykonywania tej kary lub środka;
3. gdy osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, wydany w celu ścigania, jest obywatelem lub stale przebywa na terytorium Państwa członkowskiego wykonania, dostarczenie może być uzależnione od warunku, że osoba po jej przesłuchaniu byłaby odesłana do Państwa członkowskiego wykonania, w celu odbycia kary lub środka zabezpieczającego, polegającego na pozbawieniu wolności, które byłyby orzeczone wobec tej osoby w Państwie członkowskim wydania nakazu.

Artykuł 6

Wyznaczenie właściwych organów sądowych

1. Organem sądowym wydania nakazu jest organ sądowy Państwa członkowskiego wydania nakazu, który jest właściwy w zakresie wydawania europejskiego nakazu aresztowania na mocy

prawa tego Państwa.

2. Organem sądowym wykonania jest organ sądowy Państwa członkowskiego wykonania, który jest właściwy w zakresie wykonywania europejskiego nakazu aresztowania na mocy prawa tego Państwa.

3. Każde państwo członkowskie informuje Sekretariat Generalny Rady o właściwym organie sądowym na mocy swojego prawa wewnętrznego.

Artykuł 7

Organ centralny

1. Każde państwo członkowskie może wyznaczyć organ centralny lub, gdy przewiduje to jego porządek prawny, wiele organów centralnych, w celu pomocy właściwym organom sądowym.

2. Państwo członkowskie może, jeśli okazuje się to konieczne z przyczyn organizacyjnych jego systemu sądowego, powierzyć jednemu lub wielu organom centralnym pośredniczenie w przesyłaniu europejskich nakazów aresztowania, jak również innej korespondencji urzędowej z nim związanej.

Państwo członkowskie, które chce wykorzystać możliwości przewidziane w niniejszym artykule, przekazuje Sekretariatowi Generalnemu Rady informacje, dotyczące wyznaczonego lub wyznaczonych organów centralnych. Wyznaczenie takie jest wiążące dla wszystkich organów Państwa członkowskiego wydającego nakaz.

Artykuł 8

Treść i forma europejskiego nakazu aresztowania

1. Europejski nakaz aresztowania zawiera następujące informacje, przedstawione zgodnie z formularzem znajdującym się w aneksie:

(a) tożsamość i obywatelstwo osoby poszukiwanej;

- (b) nazwę, adres, numer telefonu i faksu oraz adres poczty elektronicznej organu sądowego wydającego nakaz;
- (c) powołanie się na istnienie wykonalnego wyroku, nakazu aresztowania lub każdej innej wykonalnej decyzji sądowej o tej samej mocy, wchodzącej w zakres stosowania artykułu 1 i 2;
- (d) rodzaj i kwalifikacja prawna przestępstwa, szczególnie w rozumieniu artykułu 2;
- (e) opis okoliczności popełnienia przestępstwa, łącznie z czasem, miejscem i stopniem udziału w tym przestępstwie poszukiwanej osoby;
- (f) orzeczoną karę, jeśli chodzi o wyrok prawomocny, lub rozpiętość zagrożenia karnego przewidzianego za przestępstwo w prawodawstwie Państwa członkowskiego wydania nakazu;
- (g) na ile to możliwe, inne skutki przestępstwa.

2. Europejski nakaz aresztowania powinien być przetłumaczony na język urzędowy lub na jeden z języków urzędowych Państwa członkowskiego wykonania. Każde państwo członkowskie może, w momencie przyjęcia niniejszej decyzji ramowej lub później, zaznaczyć w deklaracji złożonej w Sekretariacie Generalnym Rady, że zaakceptuje tłumaczenie na jeden lub kilka innych języków urzędowych Wspólnot Europejskich.

ROZDZIAŁ II

PROCEDURA DOSTARCZENIA

Artykuł 9

Przekazanie europejskiego nakazu aresztowania

1. Gdy znane jest miejsce, w którym znajduje się poszukiwana osoba, organ sądowy wydania nakazu może przekazać europejski nakaz aresztowania bezpośrednio organowi sądowemu wykonania.

2. Organ sądowy wydania nakazu może w każdym przypadku zdecydować o zgłoszeniu osoby poszukiwanej do Systemu Informacyjnego Schengen (SIS).

3. Zgłoszenie takie jest wykonywane zgodnie z postanowieniami artykułu 95 konwencji wykonawczej z 19 czerwca 1990r. do porozumienia Schengen z 14 czerwca 1985r. dotyczącego stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach. Zgłoszenie w SIS jest równoważne z europejskim nakazem aresztowania, do którego załączane są informacje przewidziane w artykule 8 ustęp 1.

Tymczasowo, do momentu, gdy SIS będzie w stanie przekazać wszystkie informacje określone w artykule 8, zgłoszenie jest równoważne europejskiemu nakazowi aresztowania w oczekiwaniu na otrzymanie oryginału w należytej formie przez organ sądowy wykonania.

Artykuł 10

Sposoby przekazywania europejskiego nakazu aresztowania

1. Jeśli organ sądowy wydający nakaz nie zna właściwego organu sądowego wykonania, wdraża niezbędne poszukiwania, wykorzystując w szczególności system punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej, w celu otrzymania potrzebnej informacji od Państwa członkowskiego wykonania.

2. Na wniosek organu sądowego wydania nakazu, przekazanie może odbyć się w zabezpieczonym systemie telekomunikacji Europejskiej Sieci Sądowej.

3. Jeśli zgłoszenie do SIS jest niemożliwe, organ sądowy wydania nakazu może zgłosić europejski nakaz aresztowania do służb Interpolu.

4. Organ sądowy wydania nakazu może przekazać europejski nakaz aresztowania, w każdy udokumentowany na piśmie sposób i pod warunkiem, że Państwo członkowskie wykonania będzie miało możliwość sprawdzenia jego autentyczności.

5. Wszelkie trudności związane z przekazaniem lub autentycznością dokumentów niezbędnych do wykonania europejskiego nakazu aresztowania są rozwiązywane w drodze

bezpośrednich kontaktów między zainteresowanymi organami sądowymi lub, w określonych przypadkach, w drodze interwencji organów centralnych Państw członkowskich.

6. Jeśli organ, który otrzymuje europejski nakaz aresztowania, nie jest właściwy do nadania mu biegu, to z urzędu przekazuje nakaz właściwemu organowi w swoim państwie i informuje o tym organ sądowy wydania nakazu.

Artykuł 11

Prawa poszukiwanej osoby

1. Kiedy poszukiwana osoba jest aresztowana, właściwy organ sądowy wykonania informuje tę osobę, zgodnie z prawem wewnętrznym, o istnieniu i treści europejskiego nakazu aresztowania, jak również o przysługującej jej możliwości wyrażenia zgody na swoje dostarczenie organowi sądowemu wydania nakazu.

2. Poszukiwana osoba, która jest aresztowana w celu wykonania europejskiego nakazu aresztowania, ma prawo do skorzystania z pomocy obrońcy i tłumacza, zgodnie z prawem wewnętrznym Państwa członkowskiego wykonania.

Artykuł 12

Utrzymywanie aresztu

Gdy osoba jest aresztowana na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, organ sądowy wykonania decyduje o potrzebie utrzymywania aresztu, zgodnie z prawem Państwa członkowskiego wykonania. Tymczasowe zwolnienie jest możliwe w każdym momencie, zgodnie z prawem wewnętrznym Państwa członkowskiego wykonania, pod warunkiem, że właściwy organ tego państwa podejmie wszelkie środki, jakie uzna za konieczne, dla uniemożliwienia ucieczki poszukiwanej osoby.

Artykuł 13

Zgoda na dostarczenie

1. Jeśli aresztowana osoba oświadcza, że zgadza się na jej dostarczenie, zgoda ta i ewentualne wyrażne zrzeczenie się korzystania z „zasady specjalności”, o której mowa w artykule 27 ustęp 2, powinny być złożone przed organem sądowym wykonania, zgodnie z prawem wewnętrznym Państwa członkowskiego wykonania.

2. Każde Państwo członkowskie zastosuje niezbędne środki, aby zgoda i ewentualne zrzeczenie się korzystania z zasady specjalności o których mowa w ustępie 1 były składane w warunkach zapewniających swobodne wypowiedzenie się osoby aresztowanej i z pełną świadomością konsekwencji takiego działania. W tym celu osoba aresztowana ma prawo do korzystania z pomocy obrońcy.

3. Zgoda i ewentualne zrzeczenie się wskazane w ustępie 1 zostają utrwalone w formie protokołu, zgodnie z procedurą przewidzianą przez prawo wewnętrzne Państwa członkowskiego wykonania.

4. Zgoda jest w zasadzie nieodwołalna. Każde państwo członkowskie może przewidzieć, że zgoda i ewentualne zrzeczenie się mogą być odwołane według zasad prawa wewnętrznego. W takim przypadku okres między udzieleniem zgody a jej odwołaniem nie jest brany pod uwagę przy określeniu terminu przewidzianego w artykule 17. Państwo członkowskie, które chce skorzystać z tej możliwości, informuje o tym Sekretariat Generalny Rady przyjmując niniejszą decyzję ramową i wskazuje sposoby odwołania zgody, jak również każdej jej zmiany.

Artykuł 14

Przesłuchanie poszukiwanej osoby

Jeśli poszukiwana osoba nie wyraża zgody na jej dostarczenie w sposób przewidziany w artykule 13, ma ona prawo do przesłuchania przez organ sądowy wykonania, zgodnie z prawem Państwa członkowskiego wykonania.

Artykuł 15

Decyzja o dostarczeniu

1. Organ sądowy wykonania decyduje w terminach i na warunkach określonych w niniejszej decyzji ramowej o dostarczeniu osoby.

2. Jeśli organ sądowy wykonania uzna informacje przekazane przez Państwo członkowskie wydania nakazu za niewystarczające do podjęcia decyzji o dostarczeniu osoby, żąda on dołączenia, w trybie pilnym, niezbędnych informacji dodatkowych, w szczególności w związku z artykułami 3-5 i 8 oraz może wyznaczyć ostateczny termin ich przedłożenia, uwzględniając konieczność przestrzegania terminów ustalonych w artykule 17.

3. Organ sądowy wydania nakazu może w każdym momencie przekazać wszystkie potrzebne informacje dodatkowe organowi sądowemu wykonania.

Artykuł 16

Decyzja w przypadku zbiegu wniosków

1. Jeśli wiele państw członkowskich wydało europejski nakaz aresztowania dotyczący tej samej osoby, organ państwa wykonania dokonuje wyboru europejskiego nakazu aresztowania uwzględniając wszystkich okoliczności, a w szczególności wagę przestępstwa i miejsce jego popełnienia, daty wydania europejskich nakazów aresztowania, jak również okoliczność czy nakaz został wydany w celu ścigania, czy też wykonania kary lub środka zabezpieczającego, polegającego na pozbawieniu wolności.

2. W celu dokonania wyboru, o którym mowa w ustępie 1, organ sądowy wykonania może zwrócić się o opinię do Eurojustu.

3. W przypadku zbiegu europejskiego nakazu aresztowania i wniosku o ekstradycję przedstawionego przez państwo trzecie, decyzja o pierwszeństwie europejskiego nakazu aresztowania lub ekstradycji jest podejmowana przez właściwy organ Państwa członkowskiego

wykonania, z należyтым uwzględnieniem wszystkich okoliczności, w szczególności tych przewidzianych w ustępie 1, jak również wymienianych w stosowanej konwencji.

4. Niniejszy artykuł nie narusza zobowiązań Państw członkowskich wynikających ze statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego.

Artykuł 17

Decyzja o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania – terminy i formy

1. Europejski nakaz aresztowania powinien być rozpoznany i wykonywany w trybie pilnym.
2. Kiedy osoba poszukiwana zgadza się na jej dostarczenie, ostateczna decyzja o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania powinna zostać podjęta w ciągu 10 dni od wyrażenia tej zgody.
3. W innych przypadkach ostateczna decyzja o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania powinna zostać podjęta w terminie 60 dni od daty aresztowania poszukiwanej osoby.
4. W szczególnych przypadkach, gdy europejski nakaz aresztowania nie może być wykonany w terminach przewidzianych w ustępie 2 lub 3, organ sądowy wykonania informuje o tym bezzwłocznie organ sądowy wydania nakazu, podając przyczynę opóźnienia. W takim przypadku termin może być przedłużony o 30 dodatkowych dni.
5. Tak długo, jak żadna ostateczna decyzja o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania nie została podjęta przez organ sądowy wykonania, organ ten upewnia się, czy przesłanki materialne niezbędne do skutecznego dostarczenia osoby pozostają spełnione.
6. Każda odmowa wykonania europejskiego nakazu aresztowania wymaga uzasadnienia.
7. Jeżeli, ze względu na szczególne okoliczności, Państwo członkowskie nie może dotrzymać terminów wskazanych w niniejszym artykule, informuje o tym Eurojust, precyzując przyczynę opóźnienia. Ponadto państwo członkowskie, w relacjach z którym inne Państwo członkowskie

wielokrotnie opóźniało wykonywanie europejskiego nakazu aresztowania, informuje o tym Radę w celu dokonania, na poziomie Państw członkowskich, oceny implementacji niniejszej decyzji ramowej.

Artykuł 18

Sytuacja przed wydaniem decyzji

1. Kiedy europejski nakaz aresztowania został wydany w celu ścigania karnego organ sądowy wykonania powinien:

(a) bądź zgodzić się na przesłuchanie poszukiwanej osoby, zgodnie z artykułem 19;

(b) bądź zgodzić się, że poszukiwana osoba będzie tymczasowo dostarczona.

2. Warunki i czas trwania tymczasowego dostarczenia są ustalone w umowie między organem sądowym wydania nakazu a organem sądowym wykonania.

3. W przypadku tymczasowego dostarczenia osoba powinna mieć możliwość powrotu do Państwa członkowskiego wykonania, by uczestniczyć w rozprawach jej dotyczących, w ramach procedury wydania.

Artykuł 19

Przesłuchanie osoby przed wydaniem decyzji

1. Do przesłuchania poszukiwanej osoby przez organ sądowy przystępuje się, w obecności innej osoby, wyznaczonej zgodnie z prawem wzywającego Państwa członkowskiego.

2. Przesłuchanie poszukiwanej osoby odbywa się zgodnie z prawem Państwa członkowskiego wykonania i zgodnie z warunkami ustalonymi w umowie między organem sądowym wydającym nakaz a organem wykonującym.

3. Właściwy organ sądowy wykonania może zobowiązać inny organ sądowy państwa członkowskiego wydania nakazu do wzięcia udziału w przesłuchaniu poszukiwanej osoby, w celu zagwarantowania właściwego stosowania niniejszego artykułu i przestrzegania ustalonych warunków.

Artykuł 20

Przywileje i immunitety

1. Kiedy poszukiwana osoba korzysta z przywileju lub immunitetu procesowego lub materialnego w Państwie członkowskim wykonania, terminy przewidziane w artykule 17 zaczynają bieg, gdy organ sądowy wykonania został poinformowany o fakcie, że przywilej lub immunitet zostały uchylone i licząc od dnia uzyskania informacji.

Państwo członkowskie wykonania upewnia się czy przesłanki materialne niezbędne dla dokonania skutecznego dostarczenia będą spełnione na moment, kiedy osoba nie korzysta już z takiego przywileju lub immunitetu.

2. Kiedy uchylenie przywileju lub immunitetu należy do organu Państwa członkowskiego wykonania, organ sądowy wykonania zwraca się o nie bezzwłocznie. Gdy uchylenie przywileju lub immunitetu należy do organu innego państwa lub organizacji międzynarodowej skierowanie prośby o nie należy do organu sądowego wydania nakazu.

Artykuł 21

Zbieg zobowiązań międzynarodowych

Niniejsza decyzja nie narusza zobowiązań Państwa członkowskiego wykonania, kiedy poszukiwana osoba była ekstradowana do tego Państwa członkowskiego z kraju trzeciego i korzysta z ochrony wynikającej z regulacji odnoszących się do zasady specjalności zawartych w

porozumieniu na mocy którego była ekstradowana. Państwo członkowskie wykonania podejmuje wszystkie niezbędne środki, dla uzyskania natychmiastowej zgody Państwa, z którego osoba poszukiwana była ekstradowana, ażeby umożliwić jej dostarczenie do Państwa członkowskiego wydania nakazu. Terminy przewidziane w artykule 17 zaczynają biec począwszy od dnia, gdy zasada specjalności przestaje mieć zastosowanie. Oczekując na decyzję państwa, z którego poszukiwana osoba była ekstradowana, Państwo członkowskie wykonania upewnia się, czy przesłanki materialne niezbędne do dokonania skutecznego wydania są spełnione.

Artykuł 22

Notyfikacja decyzji

Organ sądowy wykonania bezzwłocznie notyfikuje organowi sądowemu wydania nakazu decyzję dotyczącą wykonywania europejskiego nakazu aresztowania.

Artykuł 23

Termin na dostarczenie osoby

1. Poszukiwana osoba jest dostarczana w jak najkrótszym terminie, w dacie ustalonej między zainteresowanymi organami.

2. Osoba zostaje dostarczona najpóźniej dziesięć dni od wydania ostatecznej decyzji o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania.

3. Jeżeli dostarczenie poszukiwanej osoby w terminie przewidzianym w ustępie 2 okaże się niemożliwe dla któregośkolwiek z Państw członkowskich wskutek siły wyższej, organ sądowy wykonania i organ sądowy wydania nakazu niezwłocznie kontaktują się i ustalają nową datę dostarczenia. W tym przypadku dostarczenie ma miejsce w ciągu dziesięciu dni następujących po ustalonej dacie.

4. Wyjątkowo dostarczenie może być czasowo zawieszona z poważnych względów humanitarnych, jeśli np. istnieją powody, by sądzić, że zagroziłoby ono w sposób oczywisty życiu lub zdrowiu poszukiwanej osoby. Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania nastąpi jak tylko ustaną te przyczyny. Organ sądowy wykonania informuje o tym niezwłocznie organ sądowy wydania nakazu i ustala z nim nową datę dostarczenia. W tym przypadku dostarczenie ma miejsce w ciągu dziesięciu dni następujących po ustalonej dacie.

5. Po upływie terminów przewidzianych w ustępach 2-4, jeżeli osoba ciągle jest pozbawiona wolności, zostaje ona zwolniona.

Artykuł 24

Dostarczenie odroczone lub warunkowe

1. Organ sądowy wykonania może, po podjęciu decyzji o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania, odroczyć dostarczenie poszukiwanej osoby, by mogło być prowadzone przeciwko niej postępowanie karne w Państwie członkowskim wykonania lub, jeśli została już skazana, by odbyła na jego terytorium orzeczoną karę za czyny inne niż te, których dotyczy europejski nakaz aresztowania.

2. Zamiast odroczenia dostarczenia, organ sądowy wykonania może czasowo dostarczyć poszukiwaną osobę Państwu członkowskiemu wydania nakazu, na warunkach które mogą być określone w umowie między organem sądowym wykonania a organem sądowym wydania nakazu. Umowa jest sporządzana na piśmie i wszystkie organy Państwa członkowskiego wydającego nakaz są zobowiązane do jego przestrzegania.

Artykuł 25

Tranzyt

Każde Państwo członkowskie zezwoli, za wyjątkiem sytuacji, kiedy wykorzystuje możliwość odmowy, w odniesieniu do tranzytu własnego obywatela lub osoby stale przebywającej na jej terytorium w celu wykonania kary lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, na tranzyt osoby poszukiwanej w celu dostarczenia pod warunkiem, że otrzyma

informacje o:

- (a) tożsamości i obywatelstwie osoby, której dotyczy europejski nakaz aresztowania;
- (b) wydaniu europejskiego nakazu aresztowania;
- (c) rodzaju i kwalifikacji prawnej przestępstwa;
- (d) okolicznościach popełnienia przestępstwa, łącznie z datą i miejscem.

Gdy osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania w celu jej ścigania jest obywatelem lub stale zamieszkuje na terytorium Państwa członkowskiego tranzytu, zgoda na tranzyt może być uzależniona od warunku, że osoba ta po jej przesłuchaniu byłaby odesłana do Państwa członkowskiego tranzytu, by tam odbyć orzeczoną karę lub środek zabezpieczający polegający na pozbawieniu wolności, które byłyby orzeczone w stosunku do tej osoby w Państwie członkowskim wydania nakazu.

2. Każde państwo członkowskie wyznaczy organ, do którego należy kierować wnioski o tranzyt oraz niezbędne dokumenty, jak również inną korespondencję urzędową dotyczącą wniosków o tranzyt. O wyznaczeniu tego organu Państwa członkowskie zawiadamiają Sekretariat Generalny Rady.

3. Wniosek o tranzyt, jak również informacje przewidziane w ustępie 1, mogą być przekazane organowi wyznaczonemu zgodnie z ustępem 2, w każdy sposób pozwalający na pisemne potwierdzenie. Państwo członkowskie tranzytu informuje o swojej decyzji w ten sam sposób.

4. Niniejszej decyzji ramowej nie stosuje się w przypadku wykorzystywania drogi powietrznej bez planowanego lądowania. Jednakże, jeśli nastąpi nieprzewidziane lądowanie, Państwo członkowskie wydania nakazu dostarczy organowi wyznaczonemu zgodnie z ustępem 2 informacji przewidzianych w ustępie 1.

5. Gdy tranzyt dotyczy osoby, która musi być ekstradowana z kraju trzeciego do państwa członkowskiego, niniejszy artykuł stosuje się *mutatis mutandis*. W szczególności wyrażenie „europejski nakaz aresztowania” uznaje się za zastąpione przez „wniosek o ekstradycję”.

ROZDZIAŁ III

SKUTKI DOSTARCZENIA

Artykuł 26

Skrócenie łącznego okresu pozbawienia wolności o okres pozbawienia wolności w państwie członkowskim wykonania

1. Państwo członkowskie wydania nakazu pomniejszy okres pozbawienia wolności, który osoba musiałaby odbyć w Państwie członkowskim wydania nakazu, o każdy okres pozbawienia wolności związany z wykonywaniem europejskiego nakazu aresztowania w następstwie skazania na karę lub środek zabezpieczający polegający na pozbawieniu wolności.

2. W tym celu, wszystkie informacje dotyczące trwania okresu pozbawienia wolności poszukiwanej osoby na podstawie europejskiego nakazu aresztowania przekazane zostaną przez organ sądowy wykonania lub przez organ centralny wyznaczony zgodnie z artykułem 7, organowi sądowemu wydania nakazu w momencie dostarczenia.

Artykuł 27

Ściganie za inne przestępstwa

1. Każde Państwo członkowskie może notyfikować Sekretariatowi Generalnemu Rady, że w swych relacjach z innymi Państwami członkowskimi, które złożyły taką samą notyfikację, będzie uznawać za wyrażoną, zgodę na ściganie, skazanie lub aresztowanie osoby w celu wykonania kary lub środka zapobiegawczego polegającego na pozbawieniu wolności, za przestępstwo popełnione przed dostarczeniem tej osoby, inne niż przestępstwo stanowiące podstawę dostarczenia z wyjątkiem sytuacji, kiedy organ sądowy wykonania podejmie inną decyzję w przedmiocie dostarczenia.

2. Oprócz przypadków przewidzianych w ustępach 1 i 3, osoba, która została dostarczona nie może być ścigana, skazana lub pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej dostarczeniem, inne niż stanowiące podstawę jej dostarczenia.

3. Ustępu 2 nie stosuje się w następujących przypadkach:

- (a) gdy, mając taką możliwość, osoba nie opuściła terytorium Państwa członkowskiego, do którego została dostarczona, w ciągu czterdziestu pięciu dni po jej ostatecznym zwolnieniu, lub gdy po opuszczeniu tego państwa wróciła na jego terytorium;
- (b) przestępstwo nie została orzeczona kara lub środek zabezpieczający polegający na pozbawieniu wolności;
- (c) postępowanie karne nie wiąże się ze stosowaniem środka ograniczającego wolność osobistą;
- (d) gdy osoba podlega karze lub środkowi nie związanym z pozbawieniem wolności, szczególnie karą pieniężną lub środkiem ją zastępującym, nawet jeśli ta kara lub środek mogą ograniczyć jej wolność osobistą;
- (e) gdy osoba zgodziła się na jej dostarczenie, zrzekając się jednocześnie korzystania z zasady specjalności, zgodnie z artykułem 13;
- (f) gdy osoba, po jej dostarczeniu, w sposób wyraźny zrzekła się korzystania z zasady specjalności w odniesieniu do określonych czynów, popełnionych przed jej dostarczeniem. Rezygnacja jest składana przed właściwymi organami sądowymi Państwa członkowskiego zgodnie z prawem wewnętrznym tego państwa. Jest ona wyrażona w sposób zapewniający, że dana osoba złożyła ją dobrowolnie i będąc w pełni świadoma jej konsekwencji. W tym celu osoba ma prawo do korzystania z pomocy obrońcy.
- (g) gdy organ sądowy wykonania, który dostarczył osobę, udziela swej zgody, zgodnie z ustępem 4.

4. Wniosek o wyrażenie zgody, jest przedstawiany organowi wykonania wraz z informacjami wymienionymi w artykule 8 ustęp 1, jak również tłumaczeniem wskazanym w artykule 8 ustęp 2. Zgoda udzielana jest, gdy przestępstwo, w związku z którym występowano o zgodę, samo w sobie rodzi obowiązek dostarczenia, zgodnie z niniejszą decyzją ramową. Odmawia się wyrażenia zgody z przyczyn wymienionych w artykule 3, a jeśli te przyczyny nie zajdą, tylko z przyczyn wymienionych w artykule 4. Decyzję podejmuje się najpóźniej w ciągu trzydziestu dni po otrzymaniu wniosku.

W przypadkach wymienionych w artykule 5 Państwo członkowskie wydania nakazu powinno

udzielić przewidzianych tam gwarancji.

Artykuł 28

Dalsze dostarczenie lub ekstradycja

1. Każde Państwo członkowskie może notyfikować Sekretariatowi Generalnemu Rady, że w swoich stosunkach z innymi Państwami członkowskimi, które złożyły taką samą notyfikację, zgoda na dostarczenie osoby do Państwa członkowskiego innego niż Państwo członkowskie wykonania, na mocy europejskiego nakazu aresztowania wydanego w związku z przestępstwem popełnionym przed dostarczeniem, jest uznawana za wyrażoną, o ile w danym szczególnym przypadku organ sądowy wykonania nie postanowi inaczej w decyzji o dostarczeniu.

2. W każdym razie osoba, która została dostarczona Państwu członkowskiemu wydania nakazu na mocy europejskiego nakazu aresztowania może, bez zgody Państwa członkowskiego wykonania, być dostarczona do innego państwa, niż Państwo członkowskie wykonania na mocy europejskiego nakazu aresztowania wydanego w odniesieniu do przestępstwa popełnionego przed dostarczeniem, w następujących przypadkach:

- (a) gdy, mając taką możliwość, poszukiwana osoba nie opuściła terytorium Państwa członkowskiego, do którego została dostarczona w ciągu czterdziestu pięciu dni po jej prawomocnym zwolnieniu, lub gdy po opuszczeniu tego państwa ponownie wróciła na jego terytorium;
- (b) gdy poszukiwana osoba wyraża zgodę na jej dostarczenie do państwa członkowskiego, innego niż Państwo członkowskie wykonania na mocy europejskiego nakazu aresztowania. Zgoda ta przedkładana jest właściwym organom sądowym państwa członkowskiego wydania nakazu i jest wyrażana zgodnie z prawem wewnętrznym tego państwa. Jest ona utrwalana w sposób pozwalający na stwierdzenie, że dana osoba wyraziła ją dobrowolnie i będąc w pełni świadoma jej konsekwencji. W tym celu poszukiwana osoba ma prawo do skorzystania z pomocy obrońcy;
- (c) gdy poszukiwana osoba nie korzysta z zasady specjalności, zgodnie z artykułem 27 ustęp 3 punkty a), e), f) i g).

3. Organ sądowy wykonania wyraża zgodę na dostarczenie danej osoby innemu państwu członkowskiemu, zgodnie z następującymi zasadami:

- (a) wniosek o zgodę jest przedstawiony zgodnie z artykułem 9 wraz z informacjami wymienianymi w artykule 8 ustęp 1, jak również tłumaczeniem, o którym mowa w artykule 8 ustęp 2.
- (b) zgodę wydaje się, gdy przestępstwo w związku z którym wnioskowano o nią, samo w sobie rodzi obowiązek dostarczenia zgodnie z niniejszą decyzją ramową;
- (c) decyzję podejmuje się najpóźniej trzydzieści dni po otrzymaniu wniosku;
- (d) odmawia się udzielenia zgody z przyczyn wymienionych w artykule 3, a jeśli te przyczyny nie zajądą, tylko z przyczyn wymienionych w artykule 4.

W przypadkach wymienionych w artykule 5, Państwo członkowskie wydania nakazu powinno udzielić przewidzianych tam gwarancji.

4. Niezależnie od ustępu 1 osoba, która była dostarczona na mocy europejskiego nakazu aresztowania, nie może być ekstradowana do państwa trzeciego bez zgody właściwego organu Państwa członkowskiego, które tę osobę dostarczyło. Zgoda ta jest wydawana zgodnie z konwencjami, którymi związane jest to Państwo członkowskie, jak również zgodnie z jego prawem wewnętrznym.

Artykuł 29

Wydanie przedmiotów

1. Na wniosek organu sądowego wydania nakazu, lub z własnej inicjatywy, organ sądowy wykonania dokonuje, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym, zajęcia i przekazania następujących przedmiotów:

- (a) które mogą służyć jako materiał dowodowy, lub

(b) w których posiadanie poszukiwana osoba weszła w wyniku przestępstwa.

2. Wydanie przedmiotów, o których mowa w ustępie 1, zostanie dokonane nawet wówczas, gdy europejski nakaz aresztowania nie może być wykonany ze względu na śmierć lub ucieczkę poszukiwanej osoby.

3. Jeżeli przedmioty, o których mowa w ustępie 1, mogą być zajęte lub skonfiskowane na terytorium Państwa członkowskiego wykonania, może ono, jeśli przedmioty te są żądane w związku z toczącym się postępowaniem karnym, tymczasowo zatrzymać je lub przekazać Państwu członkowskiemu wydania nakazu pod warunkiem ich zwrotu.

4. Państwo członkowskie wykonania lub osoby trzecie zachowują wszelkie ewentualnie nabyte prawa do przedmiotów, o których mowa w ustępie 1. Jeżeli takie prawa istnieją, Państwo członkowskie wydania nakazu zwraca przedmioty Państwu członkowskiemu wykonania bez kosztów, natychmiast po zakończeniu procesu.

Artykuł 30

Koszty

1. Koszty poniesione na terytorium Państwa członkowskiego wykonania w celu wykonania europejskiego nakazu aresztowania pokrywane będą przez to Państwo członkowskie.

2. Wszystkie inne koszty pokrywać będzie Państwo członkowskie wydania nakazu.

ROZDZIAŁ IV

POSTANOWIENIA OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 31

Stosunek do innych instrumentów prawnych

1. Bez uszczerbku dla ich stosowania w relacjach między Państwami członkowskimi i Państwami trzecimi, niniejsza decyzja ramowa zastępuje od 1 stycznia 2004 roku, w relacjach między Państwami członkowskimi postanowienia następujących konwencji z zakresu ekstradycji:

- (a) Europejskiej Konwencji o Ekstradycji z 13 grudnia 1957 roku, jej protokołu dodatkowego z 15 października 1975 roku, jej drugiego protokołu dodatkowego z 17 marca 1978 roku oraz Europejskiej Konwencji o Zwalczaniu Terroryzmu z 27 stycznia 1977 roku w części dotyczącej ekstradycji;
- (b) Porozumienia między dwunastoma Państwami Członkowskimi Wspólnot Europejskich o uproszczeniu i modernizacji metod przesyłania wniosków ekstradycyjnych z 26 maja 1989 roku;
- (c) Konwencji o uproszczonej procedurze ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej z 10 marca 1995 roku;
- (d) Konwencji o ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej z 27 września 1996 roku;
- (e) tytułu III, rozdziału 4 Konwencji wykonawczej z 19 czerwca 1990 do Porozumienia Wykonawczego z Schengen z 14 czerwca 1985 dotyczącego stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach.

2. Państwa członkowskie mogą kontynuować stosowanie umów oraz porozumień dwu- lub wielostronnych, które obowiązywały w momencie przyjęcia niniejszej decyzji ramowej, w

zakresie, w jakim pozwalają one pogłębić lub rozszerzyć osiągnięcie celów tej decyzji i w większym stopniu przyczynić się do uproszczenia lub ułatwienia procedur dostarczania osób poszukiwanych.

Państwa członkowskie mogą zawierać umowy lub porozumienia dwu- lub wielostronne po wejściu w życie niniejszej decyzji ramowej, w zakresie, w jakim pozwalają one pogłębić lub rozszerzyć regulacje niniejszej decyzji oraz w większym stopniu przyczynić się do uproszczenia lub ułatwienia procedur dostarczania poszukiwanych osób, w szczególności ustanawiając terminy krótsze niż te przewidziane w artykule 17, rozszerzając listę przestępstw przewidzianych w artykule 2 ustęp 2, ograniczając w większym stopniu przyczyny odmowy, przewidziane w artykułach 3 i 4 obniżając granicę zagrożenia przewidzianą w artykule 2 ustęp 1 lub 2.

Umowy lub porozumienia wymienione w drugim akapicie nie mogą w żadnym przypadku wpływać na relacje z państwami, które nie są ich stronami.

Państwa członkowskie informują Radę i Komisję, w ciągu trzech miesięcy od wejścia w życie niniejszej decyzji ramowej, o umowach lub porozumieniach wymienionych w pierwszym akapicie, których stosowanie chciałyby kontynuować.

Państwa członkowskie informują również Radę i Komisję, o każdej nowej umowie lub porozumieniu, o których mowa w drugim akapicie, w ciągu trzech miesięcy od ich podpisania.

3. W zakresie, w jakim konwencje lub porozumienia wymienione w ustępie 1 mają zastosowanie na terytoriach państw członkowskich lub na terytoriach, z jakimi państwa członkowskie utrzymują stosunki zewnętrzne, do których niniejsza decyzja ramowa nie stosuje się, instrumenty te nadal określają relacje istniejące między tymi terytoriami i innymi Państwami członkowskimi.

Artykuł 32

Postanowienia przejściowe

Wnioski o ekstradycję otrzymane przed 1 stycznia 2004 roku będą rozpoznawane w oparciu o istniejące instrumenty z zakresu ekstradycji. Wnioski otrzymane po tej dacie będą rozpoznawane w oparciu o zasady przyjęte przez Państwa członkowskie w ramach wykonywania niniejszej decyzji ramowej. Jednakże, każde Państwo członkowskie może, w momencie przyjęcia niniejszej decyzji ramowej, złożyć deklarację zaznaczając, że jako Państwo członkowskie wykonania będzie kontynuować rozpatrywanie wniosków, dotyczących czynów popełnionych przed

wyznaczoną datą, według systemu ekstradycji stosowanego przed 1 stycznia 2004 roku. Data ta nie może być późniejsza niż 7 sierpnia 2002 roku. Wymieniona deklaracja zostanie opublikowana w Dzienniku Urzędowym. Może ona być wycofana w każdym momencie.

Artykuł 33

Postanowienia dotyczące Austrii i Gibraltaru

1. Dopóki Austria nie zmieni artykułu 12 ustęp 1 „Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz“, najpóźniej do 31 grudnia 2008 roku, jej organy sądowe będą uprawnione do odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania, jeśli poszukiwana osoba jest obywatelem Austrii i jeśli czyny będące podstawą wydania europejskiego nakazu aresztowania nie są karalne według prawa austriackiego.

2. Niniejszą decyzję ramową stosuje się w odniesieniu do Gibraltaru

Artykuł 34

Implementacja

1. Państwa członkowskie podejmą niezbędne działania dostosowawcze do postanowień niniejszej decyzji ramowej do 31 grudnia 2003 roku.

2. Państwa członkowskie przekażą Sekretariatowi Generalnemu Rady i Komisji przepisy, dostosowujące ich prawo wewnętrzne do postanowień niniejszej decyzji ramowej. Jednocześnie każde Państwo członkowskie może zaznaczyć, że niezwłocznie zastosuje niniejszą decyzję ramową w stosunkach z Państwami członkowskimi, które podjęły te same kroki.

Sekretariat Generalny Rady przekaże Państwom członkowskim oraz Komisji informacje otrzymane na podstawie artykułu 7 ustęp 2, artykułu 8 ustęp 2, artykułu 13 ustęp 4, artykułu 25 ustęp 2. Zapewni również ich publikację w Dzienniku Urzędowym.

3. Na podstawie informacji przekazanych przez Sekretariat Generalny Rady Komisja przedstawi, najpóźniej do 31 grudnia 2004 roku, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie raport dotyczący stosowania niniejszej decyzji ramowej, wraz, jeśli to będzie konieczne, z propozycjami ustawodawczymi.

4. W drugiej połowie 2003 roku Rada przystąpi do oceny realizacji postanowień niniejszej decyzji ramowej, w szczególności praktycznego ich stosowania przez państwa członkowskie, jak również do oceny funkcjonowania SIS.

Artykuł 35

Wejście w życie

Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Sporządzono w Brukseli, 13 czerwca 2002.

W imieniu Rady
Przewodniczący
M. RAJOY BREY

Załącznik

Europejski nakaz aresztowania (1)

Niniejszy nakaz wydany został przez właściwy organ sądowy. Wnoszę o aresztowanie wymienionej poniżej osoby i jej dostarczenie organom sądowym w celu ścigania lub orzeczenia kary lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności.

a) Informacje dotycz

a) Informacje dotyczące tożsamości poszukiwanej osoby

Nazwisko:

Imię (imiona)

Nazwisko rodowe

Pseudonim

Płeć

Narodowość

Data urodzenia

Miejsce urodzenia

Miejsce zamieszkania i /lub znany adres

Jeżeli jest to wiadome: język lub języki, którymi poszukiwana osoba się posługuje

Znaki szczególne /opis osoby poszukiwanej

Zdjęcie i odciski palców poszukiwanej osoby, jeśli są one dostępne i jeśli jest możliwe ich przekazanie, lub dane osoby, z którą można się kontaktować w celu otrzymania tych informacji lub kodu DNA

(jeśli dane te mogą być przekazane, ale nie były włączone)

b) Decyzja, na podstawie której wydany został europejski nakaz aresztowania:

1. Europejski nakaz lub decyzja sądowa o tej samej mocy:

Typ:

2. Organ sądowy wykonania:

Referencje:

c) Określenie czasu trwania kary

1. Górna granica kary lub środka zabezpieczającego, polegającego na pozbawieniu wolności orzeczonych za popełnione przestępstwo / przestępstwa

2. Wymiar orzeczonej kary lub środka zabezpieczającego, polegającego na pozbawieniu wolności

3. Kara, jaka pozostała do odbycia

d) Wyrok zaoczny:

- Dana osoba była wzywana do osobistego stawiennictwa lub w inny sposób informowana o dacie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem wyroku zaocznego

lub

- Dana osoba nie była wzywana do osobistego stawiennictwa ani w inny sposób informowana o dacie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem wyroku zaocznego, ale dana osoba korzysta z wymienionych poniżej gwarancji prawnych przesłanych organowi sądowemu (informacja o tych gwarancjach może być przesłana wcześniej)

Proszę sprecyzować gwarancje prawne:

e) Przestępstwo/ przestępstwa:

Niniejszy nakaz odnosi się w całości do:.....przestępstw.

Opis okoliczności popełnienia przestępstwa, łącznie z czasem (data i godzina), miejscem, jak również stopniem udziału w przestępstwie poszukiwanej osoby

Rodzaj i kwalifikacja prawna przestępstwa oraz wskazanie stosowanego kodeksu

Zaznaczyć właściwą odpowiedź, jeżeli chodzi o następujące przestępstwo lub przestępstwa, które zagrożone są w Państwie członkowskim wydania karą lub środkiem zabezpieczającym, polegającym na pozbawieniu wolności o górnym zagrożeniu nie niższym niż trzy lata:

uczestnictwo w organizacji przestępczej ;

- terroryzm;
- handel ludźmi;
- wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca;
- nielegalny obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;
- nielegalny obrót bronią, amunicją i substancjami wybuchowymi;
- korupcja
- oszustwa, w tym oszustwa na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z 26 lipca 1995;
- pranie brudnych pieniędzy;
- fałszowanie pieniędzy, w tym podrabianiem euro ;
- cyber –przestępczość;
- przestępstwa przeciw środowisku naturalnemu, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt;
- pomoc we wjeździe i nielegalnym pobycie;
- zabójstwo, poważne obrażenia ciała
- nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi;
- porwanie, bezprawne uwięzienie, wzięcie zakładników;
- rasizm i ksenofobia;
- kradzieże zorganizowane lub z użyciem broni ;
- nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki;
- sprzeniewierzenie;
- rozbój i wymuszenie rozbójnicze;
- piractwo i podrabianie produktów;
 - fałszowanie dokumentów i obrót sfalszowanymi dokumentami;
- fałszowanie środków płatniczych;
- nielegalny obrót substancjami hormonalnymi i innymi substancjami wzrostu;
- nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi;
- obrót kradzionymi samochodami;
- zgwałcenie;
- podpalanie;
- przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości;
- porwanie samolotu/ statku;
- sabotaż.

II. Pełny opis przestępstwa lub przestępstw innych niż wymienione w punkcie 1:

f) Inne okoliczności ważne dla danego przypadku (informacje fakultatywne)
(Np: byłoby możliwe zamieszczenie tu uwag dotyczących eksterytorialności, przerwaniu
zakreślonych czasowo okresów i innych konsekwencjach przestępstwa)

g) Niniejszy nakaz odnosi się również do zajęcia i wydania przedmiotów, mogących służyć jako
materiał dowodowy.

Niniejszy nakaz odnosi się również do zajęcia i wydania przedmiotów, w posiadanie których
osoba poszukiwana weszła w wyniku przestępstwa:

Opis przedmiotów (i miejsca, w którym się znajdują - jeśli są znane).

h) Przestępstwo lub przestępstwa, w związku z którymi wydany został niniejszy nakaz są
zagrożone dożywotnią karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym, lub dotyczą
skazań na taką karę lub środek:

system prawny Państwa członkowskiego wydania nakazu przewiduje rewizję wymierzonej kary
- na wniosek lub najpóźniej po dwudziestu latach – w celu niewykonywania tej kary lub środka
i/ lub

- system prawny Państwa członkowskiego wydania nakazu przewiduje zastosowanie łaski, o
którą osoba może się ubiegać na mocy prawa lub praktyki Państwa członkowskiego wydania w
celu niewykonywania tej kary lub środka.

i) Organ sądowy, który wydał nakaz:

Nazwa:

Nazwisko osoby reprezentującej:

Pełniona funkcja (tytuł/stopień)

Sygnatura akt:

Adres:

Numer telefonu (z numerem kierunkowym kraju, strefy lub miasta)

Numer faksu (z numerem kierunkowym kraju, strefy lub miasta)

E-mail:

Dane osoby odpowiedzialnej za praktyczną realizację wydania osoby:

W przypadku wyznaczenia organu centralnego do pośrednictwa w przekazywaniu europejskich nakazów aresztowania:

Nazwa organu centralnego:

Osoba do kontaktu (tytuł/stopień i nazwisko):

Adres:

Numer telefonu (z numerem kierunkowym kraju, strefy lub miasta)

Numer faksu (z numerem kierunkowym kraju, strefy lub miasta)

E-mail:

Podpis osoby reprezentującej organ sądowy:

Nazwisko:

Pełniona funkcja(tytuł/stopień):

Data:

Pieczęć urzędowa (jeżeli jest używana)

Deklaracje niektórych Państw członkowskich, dotyczące przyjęcia decyzji ramowej

Deklaracje przewidziane w artykule 32

Deklaracja Francji

Francja oświadcza, zgodnie z artykułem 32 decyzji ramowej dotyczącej europejskiego nakazu aresztowania i procedur dostarczenia między państwami członkowskimi, że jako państwo wykonania będzie nadal rozpatrywała według systemu ekstradycji stosowanego przed 1 stycznia 2004 wnioski dotyczące czynów popełnionych przed 1 listopada 1993 datą wejścia w życie Traktatu o Unii Europejskiej podpisanego w Maastricht 7 lutego 1992.

Deklaracja Włoch

Włochy będą kontynuowały rozpatrywanie, zgodnie z obowiązującymi w zakresie ekstradycji postanowieniami, wszystkich wniosków w sprawie czynów, popełnionych przed datą wejścia w życie decyzji ramowej, dotyczącej europejskiego nakazu aresztowania, jak przewidziano w artykule 32

Deklaracja Austrii

Austria oświadcza, zgodnie z artykułem 32 decyzji ramowej dotyczącej europejskiego nakazu aresztowania i procedur wydania między Państwami członkowskimi, że jako państwo wykonania będzie nadal rozpatrywała wnioski dotyczące czynów karalnych, popełnionych przed datą wejścia w życie niniejszej decyzji ramowej, według systemu ekstradycji stosowanego przed tą datą.

Deklaracje przewidziane w artykule 13 ustęp 4

Deklaracja Belgii

Zgoda osoby na jej przekazanie może być odwołana i to aż do czasu dostarczenia osoby.

Deklaracja Danii

Zgoda na wydanie i wyraźne zrzeczenie się korzystania z zasady specjalności mogą być odwołane, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie zasadami prawa duńskiego.

Deklaracja Irlandii

W Irlandii, zgoda na wydanie i, odpowiednio, wyraźne zrzeczenie się korzystania z zasady specjalności, przewidziane w artykule 27 ust 2, mogą być odwołane. Zgodnie z prawem krajowym zgoda może być odwołana aż do wykonania dostarczenia.

Deklaracja Finlandii

W Finlandii, zgoda, na dostarczenie i, odpowiednio, wyraźne zrzeczenie się korzystania z zasady specjalności, przewidziane w artykule 27 ust 2, mogą być odwołane. Zgodnie z prawem krajowym zgoda może być odwołana aż do wykonania dostarczenia.

Deklaracja Szwecji

Zgoda lub zrzeczenie się, w rozumieniu artykułu 13 ustęp 1, mogą być odwołane przez osobę, której dotyczył wniosek o dostarczenie. Odwołanie powinno nastąpić przed wykonaniem decyzji o dostarczeniu.

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
ZMIANIE USTAWY - KODEKS KARNY, USTAWY - KODEKS POSTĘPOWANIA KARNEGO
ORAZ USTAWY – KODEKS WYKROCZEŃ

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 19 sierpnia 2003 r.

Obszar Negocjacyjny: „Wymiar Sprawiedliwości i Sprawy Wewnętrzne”

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem i aktem wykonawczym
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela korelacji)
4.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 10 września 2003 r.
5.	Tłumaczenia następujących aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej: <ul style="list-style-type: none">- Konwencji o cyberprzestępczości,- Aktu Rady z dnia 26 lipca 1995 r. ustanawiającego .Konwencję o Ochronie Interesów Finansowych Wspólnot Europejskich,- Decyzji Ramowej Rady Nr 2002/584/JHA z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedurach dostarczania między Państwami Członkowskimi.